

Anh Là Ánh Nắng Những Ngày Đông

Contents

Anh Là Ánh Nắng Những Ngày Đông	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	19
13. Chương 13	20
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	36
22. Chương 22	37
23. Chương 23	38
24. Chương 24	40
25. Chương 25	41
26. Chương 26	44
27. Chương 27	45
28. Chương 28	47
29. Chương 29	48
30. Chương 30	49
31. Chương 31	51
32. Chương 32	53
33. Chương 33	54
34. Chương 34	55
35. Chương 35	57
36. Chương 36	58
37. Chương 37	59
38. Chương 38	61
39. Chương 39	64
40. Chương 40	66
41. Chương 41	67

42. Chương 42	68
43. Chương 43	70
44. Chương 44	71
45. Chương 45	71
46. Chương 46	73
47. Chương 47	74

Anh Là Ánh Nắng Những Ngày Đông

Giới thiệu

Thể loại: truyện tình cảm Việt Nam, hiện đại, sủng nữ, HE. Độ dài: 46 chương Anh nói em là ánh dương của đời anh, đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-anh-nang-nhung-ngay-dong>

1. Chương 1: Mở Đầu

Cô gái nhỏ lòng vòng hồi lâu mới tìm thấy nhà ăn trường học. Hôm nay là ngày đầu tiên đi học tại trường Trung học Leiceste. Mẹ và anh trai muốn cô học ở Mỹ, nhưng cô lại thích Anh quốc, vì vậy cô chọn Leiceste ở Anh để du học. Vừa bước chân vào nhà ăn cô đã nghe thấy tiếng ồn ào.

“Thằng kia, mày mang khay cơm của mày ra bàn khác mau. Đại ca tao muốn dùng bàn này.”

Một nhóm người nhìn như côn đồ đang chỉ tay về phía một chàng trai. Cô gái nhỏ nhìn chàng trai kia, thật đẹp trai. Lần đầu tiên cô nhìn thấy một người con trai đẹp không thua kém gì anh trai cô. Anh hình như là con lai, cô thấy ở anh có nét của người phương Đông. Anh ngồi yên một chỗ, không nói gì, không có hành động gì, vẻ mặt lạnh nhạt không để ý tới mấy tên côn đồ đang đứng cạnh bàn anh. Thấy anh không nói gì, mấy tên kia có vẻ tức giận.

“Thằng không cha không mẹ dạy nên không hiểu tao đang nói gì à, tao đã bảo mày rút khỏi đây cơ mà.”

Anh vẫn tiếp tục lặng im, nhưng không hề có vẻ gì sợ sệt, khí chất lạnh lùng của anh áp đảo cả một đám người.

“Thằng khốn, dám không để ý lời tao.” Tên cầm đầu bọn côn đồ giơ cây gậy vẫn cầm trên tay lên, định đánh vào người chàng trai.

Cô gái nhỏ nhìn đến đây thì không nhìn được nữa. Cô chen qua đám người đứng cạnh chàng trai.

“Bàn này cậu ấy ngồi trước rồi. Mấy người đến sau thì tìm bàn khác đi. Ở đây ý đông hiếp yếu có phải là đàn ông không vậy.”

“Con ranh, không phải chuyện của mày thì tránh ra, cẩn thận tao cho mày ăn đập cùng thằng kia đấy.”

“Tôi đã gọi giáo viên cùng bảo vệ đến đây rồi. Trường có quy định không được gây sự trong trường. Các anh có gan thì thử đánh chúng tôi xem.”

Nói xong cô giơ điện thoại lên mở camera quay lại cảnh này.

“Tôi sẽ quay lại làm chứng cứ, để xem đứng trước giáo viên các anh có gì chối cãi.”

Cô gái nhỏ vừa nói xong thì một người chạy lại nói với nhóm côn đồ.

“Đi mau, giáo viên đến rồi.”

Đám người này có vẻ vẫn để ý đến nội quy của trường, nghe thấy thế thì đe dọa mấy câu rồi bỏ đi.

Lúc này cô gái nhỏ mới thở phào một cái, vừa rồi thật là nguy hiểm. Cô ngồi xuống cạnh chàng trai. Từ đầu đến cuối anh không hề nói câu nào, cũng chẳng cảm ơn cô đã giúp anh. Cô gái nhỏ cũng không hờn dỗi, đưa tay chống cằm quan sát anh. Càng nhìn càng thấy anh thuận mắt.

“Mình là Jenny, cậu tên gì thế?” Cô gái nhỏ hỏi anh.

Anh nhìn cô một cái rồi tiếp tục bữa ăn. Cô gái nhỏ nhìn thấy bảng tên trên áo anh.

“Mình biết rồi, tên cậu là Richard. Rất vui được làm quen với cậu.”

“Cô ra chỗ khác đi, tôi muốn ngồi một mình.” Cuối cùng thì chàng trai cũng chịu nói, nhưng câu đầu tiên của anh lại là đuổi cô đi.

“Mình thích ngồi cùng cậu. Biết đâu lại có đám côn đồ nào đó đến giành chỗ với cậu nữa, mình sẽ đứng ra bảo vệ cậu.”

“Tôi không cần.”

“Thôi nào, chị đây vừa nhìn đã rất quý mến cậu. Chúng ta làm bạn đi.”

Chàng trai đứng lên định bỏ đi. Cô gái nhỏ ngay lập tức giữ tay anh lại.

“Mình nói thật mà, mình sẽ bảo vệ cậu ở trường, thật đấy.” Cô gái nhỏ tươi cười rạng rỡ.

Trong ánh nắng vàng của buổi sáng đẹp trời, chàng trai nhìn nụ cười tươi tắn của cô gái nhỏ, trên tay cảm nhận được làn da mềm mại tiếp xúc, lần đầu tiên không hất tay người lạ ra khỏi người anh. Một thứ gì đó mới lạ bắt đầu len lỏi vào trong tim.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên có thể chưa phải là định mệnh, nhưng nó là duyên phận để kết nối hai con người xa lạ trở thành thân quen, biết đâu lại là bắt đầu của một câu chuyện tình đẹp mà chính người trong cuộc cũng không ngờ tới.

2. Chương 2

Quả bóng màu cam lượn một vòng cung hoàn hảo trên không trung, bay thẳng vào rổ ở phía trước – một cú Slam Dunk ngoạn mục chẳng kém những vận động viên tài ba. Mọi người nín thở dõi theo đường bóng. Khi quả bóng cùng chạm đất với người ném, cả sân vận động như bùng tỉnh, những tiếng hò hét điên cuồng của đám nhân viên nữ vang dội khắp không gian.

“A... A... A! Tổng giám đốc Vương! Chúng em yêu anh.”

“Tổng giám đốc Vương là tuyệt nhất!”

“Tổng giám đốc Vương quả là niềm tự hào của chúng ta!”

Trận đấu kết thúc. Đội chơi của công ty Nhất Thiên thắng công ty La Thành với tỉ số chênh lệch hai mươi điểm. Lần này Nhất Thiên chiến thắng đã giành được cơ hội kí kết hợp đồng lớn với công ty đối tác. Kể ra Giám đốc La Chí Tường của La Thành thật là người kì quái, một hợp đồng lớn như vậy mà lại dùng trận đấu bóng rổ để tranh giành với đối thủ. Nhưng không ai biết được kì thực La Chí Tường vẫn luôn ghi thù hận với Vương Nhất Bằng – Tổng giám đốc của Nhất Thiên, hồi Trung học hai người đã từng vô số lần đấu bóng rổ nhưng rất ít khi La Chí Tường có thể thắng được. Hơn nữa tranh giành hợp đồng này chỉ là để ngăn chặn Nhất Thiên phát triển chứ đối với La Thành không có mấy quan trọng.

Trước sự ngưỡng mộ cuồng nhiệt của toàn bộ nhân viên công ty, Vương Nhất Bằng dáng đi điềm tĩnh dời sân đấu bước về phía các đồng đội. Thân hình đầy nam tính và khuôn mặt điển trai của anh thu hút mọi ánh nhìn. Bỗng, một chiếc khăn tay được chìa ra trước mặt anh. Cô gái cầm khăn khuôn mặt đỏ ửng, cúi thấp đầu xấu hổ. Anh thản nhiên nhìn cô một cái rồi quay người bước đi. Những người khác không lấy gì làm ngạc nhiên, cảnh tượng này đã quá quen thuộc với họ. Tổng giám đốc của họ là bông hoa thơm mà rất nhiều phụ nữ độc thân mong ước, chỉ tiếc rằng anh chưa từng động tâm với bất kì ai. Đi được một đoạn, Vương Nhất Bằng tiếp tục bị cản bởi một chiếc khăn tay khác. Nhưng chưa kịp để anh lướt qua, cô gái cầm

khăn đã trực tiếp áp khăn lên mặt anh, lau khô những giọt mồ hôi trên trán. Trong những ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn ghen tị, cô gái nhỏ nhẹ nhàng thấm mồ hôi trên trán, trên má, trên cổ anh.

Nhân viên Nhất Thiên nhìn cô gái nhỏ đầy ngạc nhiên. Mọi người chuyển ánh mắt sang Vương Nhất Băng, đón chờ biểu hiện của anh. Nhưng trái với suy đoán của tất cả, Vương Nhất Băng chỉ chăm chú nhìn cô gái, đáy mắt anh ánh lên vẻ dịu dàng, thương yêu đầy trìu mến. Khi chiếc khăn rời khỏi mặt anh, anh chợt nắm lấy bàn tay thon dài kia, dùng lực kéo cô vào lòng mình, cảm nhận mùi hương đặc trưng chỉ có ở cô, anh nói:

“Chào mừng em trở về, bé con!”

Cả cơ thể nằm gọn trong vòm ngực rắn chắc, cô gái nhỏ khẽ mỉm cười, vòng tay ra sau lưng anh ôm chặt. Ánh nắng gay gắt dường như dịu bớt, hai dáng người đứng dưới ánh nắng tỏa vầng hào quang sáng lóa.

“Anh Nhất Băng!” Có tiếng gọi phát ra từ phía sau, Vương Nhất Băng buông cô gái nhỏ, quay về phía người gọi.

Một anh chàng cao, nước da trắng sáng không làm mất đi vẻ chững chạc đầy cuốn hút. Mái tóc màu hạt dẻ, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sáng có màu xanh nhạt, vừa nhìn liền biết là con lai. Anh chậm rãi bước về phía Vương Nhất Băng và cô gái nhỏ.

“Cậu cũng trở về rồi, Tuấn Kiệt.” Nhất Băng nhìn anh chàng đang bước tới, bàn tay phải giơ lên cao.

“Lâu rồi không gặp, mọi chuyện vẫn ổn chứ anh?” Trần Tuấn Kiệt đập tay vào tay Vương Nhất Băng, kiểu chào hỏi đầy vẻ thân thiết.

“Tất cả đều ổn. Thời gian qua cảm ơn cậu đã chăm sóc cho bé con của tôi.”

Trần Tuấn Kiệt không nói gì, anh chỉ nhìn về phía cô gái nhỏ, đôi mắt đầy dịu dàng.

3. Chương 3

Chiếc xe màu xám bạc dừng trước cổng công ty Nhất Thiên, ba dáng người chầm chậm bước xuống. Đi cùng Vương Nhất Băng là một người con gái nhỏ nhắn và một người con trai vô cùng anh tuấn.

Những lời bàn tán bắt đầu sôi nổi khi Vương Nhất Băng đưa tay xoa đầu cô gái nhỏ với một vẻ nuông chiều mà từ trước tới nay không hề có ở anh. Cô gái này chắc chắn phải là người vô cùng đặc biệt.

Ngay cả anh chàng đẹp trai đi cạnh cũng nhìn cô đầy yêu thương. Cô gái nhỏ bình thản bước đi. Cô không hề để ý tới những ánh mắt hiếu kỳ của mọi người đang chiếu vào cô.

* * *

Ngồi trên chiếc ghế sofa màu xám, Trần Tuấn Kiệt đưa mắt đảo một vòng quanh phòng. Đây là phòng làm việc của Vương Nhất Băng. Màu chủ đạo của căn phòng là đen trắng, rèm cửa cũng là một màu xám lạnh lẽo.

Đúng là phong cách của Vương Nhất Băng. Giữa phòng là chiếc bàn đặt đầy giấy tờ, cạnh đó là bàn máy tính. Phía sau là một căn phòng nhỏ có giường dùng để nghỉ ngơi. Vật mang sức sống duy nhất trong phòng là chậu cây nhỏ đặt ở cửa sổ, một bông hoa nhỏ màu trắng nở rộ.

Cảm thấy tay áo bị giật nhẹ, Trần Tuấn Kiệt ngừng việc quan sát căn phòng, quay về phía bàn tay nhỏ nhắn đang kéo áo anh. Cô gái nhỏ đưa cho anh tách trà nóng vừa được pha xong. Anh mỉm cười nhận lấy, uống một ngụm. Ừm, rất ngon.

“Bé con, em muốn ăn dâu tây hay bánh kem dâu tây đây?” Tiếng Vương Nhất Băng vọng ra từ trong phòng nghỉ của anh.

Cô gái nhỏ không trả lời nhưng đôi mắt cô sáng rực lên khi nghe thấy dâu tây – món khoái khẩu của cô.

Trần Tuấn Kiệt nhìn ánh mắt rạng rỡ của cô gái nhỏ, anh cất giọng nói đầy ý cười:

“Em nghĩ anh nên mang cả hai thứ đó ra đây.”

“Ồ! Anh cũng nghĩ như cậu đấy.” Trần Tuấn Kiệt vừa dứt lời thì Vương Nhất Bằng đã đi ra với một đĩa dâu tây đỏ mọng và một chiếc bánh kem nhỏ thơm lừng mùi dâu tây được anh dặn thư kí mang đến từ trước.

Cô gái nhỏ đưa tay ra đỡ lấy chiếc bánh kem trên tay Vương Nhất Bằng. Không chần chừ, cô đĩa miếng bánh nhỏ đưa lên miệng.

Vương Nhất Bằng bật cười, anh cầm khăn giấy lau khóe miệng dính kem của cô. Bé con của anh vẫn luôn háo hức ăn dâu tây như thế. Trần Tuấn Kiệt ngồi bên cạnh chăm chú nhìn cô ăn.

Cảm giác có hai ánh mắt đang nhìn mình, cô gái nhỏ giương đôi mắt to tròn nhìn lại hai người. Tưởng rằng Vương Nhất Bằng cũng muốn ăn, cô do dự một lát rồi đĩa một miếng bánh nhỏ đưa lên trước miệng anh. Vương Nhất Bằng hơi ngẩn người, ngay sau đó anh bật cười thật lớn xoa đầu cô gái nhỏ.

“Em ăn đi. Nhìn em miễn cưỡng thế kia anh cũng không nỡ ăn của em.”

Nghe được anh nói, cô gái nhỏ mỉm cười tiếp tục với món ăn trước mặt. Trần Tuấn Kiệt khẽ cười nhìn cô.

* * *

“Cốc! Cốc!” Tiếng gõ cửa bên ngoài làm gián đoạn công việc đang làm của Vương Nhất Bằng. Anh lên tiếng: “Mời vào!”

Cửa phòng được mở ra, một dáng người dong dỏng cao bước vào. Ánh mắt người đó thoáng ngạc nhiên khi thấy Trần Tuấn Kiệt và cô gái nhỏ đang ngồi trên ghế sofa. Nhưng chỉ một giây sau anh liền lấy lại vẻ mặt bình thường của mình đi về phía bàn làm việc mà Vương Nhất Bằng đang ngồi.

“Cậu gọi mình lên đây có việc gì không?” Anh chàng vừa bước vào lên tiếng hỏi Vương Nhất Bằng.

“Hạo Thiên, đây là Trần Tuấn Kiệt.” Vương Nhất Bằng chỉ tay về phía Trần Tuấn Kiệt. Trần Tuấn Kiệt gật đầu thay lời chào hỏi.

Vương Nhất Bằng nói tiếp: “Cậu ấy sẽ tiếp nhận vị trí Giám đốc kinh doanh thay cho người vừa rời đi. Cậu giúp mình sắp xếp rồi bàn giao công việc cho cậu ấy.”

Lục Hạo Thiên đánh giá Trần Tuấn Kiệt một vòng rồi gật đầu với Vương Nhất Bằng. Đây là lần đầu tiên Nhất Bằng đề cử người khác vào chức vụ giám đốc.

Thường thì công ty sẽ trải qua cuộc tuyển chọn từ các nhân viên có năng lực và kinh nghiệm. Nhưng Lục Hạo Thiên biết rõ, người mà Vương Nhất Bằng đã đề cử thì chắc chắn phải có năng lực thực sự. Vì vậy anh rất yên tâm với quyết định của bạn mình.

Đảo mắt qua Trần Tuấn Kiệt, Lục Hạo Thiên chợt thấy cô gái nhỏ đang thản nhiên ăn dâu tây.

“Nhất Bằng, cô gái này là ai?”

“Là công chúa nhỏ của tôi.” Vương Nhất Bằng nhìn cô gái nhỏ đầy yêu thương.

“Công chúa nhỏ? Lẽ nào là em gái cậu, Vương Hàn Tuyết ư?” Lục Hạo Thiên ngạc nhiên.

“Lâu lâu mới thấy cậu thông minh được một lần.”

Lục Hạo Thiên đang mải kinh ngạc nên không để ý tới lời chọc khoáy của Vương Nhất Bằng. Anh nhìn chăm chăm cô gái nhỏ.

Khuôn mặt cô thanh tú, nhỏ nhắn. Hàng lông mi dài cong vút. Mái tóc nâu vàng buông xõa, vài lọn tóc khẽ bay trước trán. Mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhưng ánh mắt thì lại lạnh nhạt xa cách. Cả khi anh nhìn cô lâu như thế cô cũng không quan tâm, vẫn thản nhiên ăn uống.

Trần Tuấn Kiệt không mấy vui vẻ khi Lục Hạo Thiên cứ nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ. Anh cũng thăm thẳm đánh giá con người trước mặt. Gương mặt anh ta rất tươi sáng, nụ cười luôn thường trực trên môi. Anh ta tỏ rõ là một công tử ăn chơi chính hiệu. Dáng vẻ của anh ta không mấy đứng đắn. Thật không thể hiểu nổi sao anh ta có thể là bạn thân của người nghiêm túc như Vương Nhất Bằng được.

Nhận thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của Trần Tuấn Kiệt chiếu vào mình, Lục Hạo Thiên chỉ nở nụ cười nhạt. Anh chàng Trần Tuấn Kiệt này khá điển trai, có nét nam tính của người phương Tây, cũng có nét dịu dàng của chàng trai phương Đông, đúng là sự kết hợp hòa hảo đáng ghen tị.

Lục Hạo Thiên không tiếp tục quan sát Trần Tuấn Kiệt mà tươi cười quay sang cô gái nhỏ:

“Chào cô bé! Anh là Hạo Thiên. Rất vui được làm quen với em.”

Cô gái nhỏ thậm chí không thèm liếc nhìn Lục Hạo Thiên, cô vẫn chăm chú ăn dâu tây của mình. Thỉnh thoảng cô cầm một quả dâu tây đưa lên trước miệng Trần Tuấn Kiệt. Anh mỉm cười há miệng đón lấy quả dâu tây ngọt ngào từ tay cô.

Thấy bản thân bị cô gái nhỏ coi như không khí, nụ cười thường trực trên khóe môi Lục Hạo Thiên đông cứng. Cô gái này đúng là chẳng có chút lịch sự nào cả. Từ đầu tới cuối cô chỉ để ý tới đồ ăn mà không nói một lời nào, dường như cô chẳng quan tâm tới bất kì vấn đề nào ngoài bản thân mình.

Tính tình cổ quái này thật giống Vương Nhất Băng như đúc. Không biết là do cô dạy hư Vương Nhất Băng hay do tính tình anh ta lây truyền sang cho cô đây.

Không chịu nổi việc mình bị một cô gái coi như không khí, Lục Hạo Thiên mang vẻ mặt bất mãn bước ra khỏi phòng đi chuẩn bị công việc của mình.

4. Chương 4

Từ khi cô gái nhỏ xuất hiện trong công ty, mọi người đều cảm nhận rõ sự thay đổi của Tổng giám đốc Vương. Anh vẫn lạnh nhạt, vẫn điềm tĩnh giải quyết công việc, nhưng với cô gái nhỏ, anh luôn tươi cười rạng rỡ.

Anh và cô gái nhỏ dính lấy nhau như hình với bóng. Dù là trước cổng hay vườn hoa phía sau, dù ở canteen hay văn phòng, chỉ cần có cô là ở đó có anh.

Mọi người chưa từng thấy Vương Nhất Băng tiếp xúc thân mật với cô gái nào, vậy mà giờ đây lại có người con gái luôn đi bên cạnh anh, ai cũng thắc mắc họ quen nhau từ khi nào.

Hơn nữa đây là công ty, Tổng giám đốc là người luôn công tư phân minh nay lại để một cô gái không phải là nhân viên công ty tự do ra vào.

Việc Vương Hàn Tuyết là em gái của Vương Nhất Băng ngoại trừ Trần Tuấn Kiệt và Lục Hạo Thiên thì không ai biết. Mọi người chỉ biết anh có một cô em gái du học ở nước ngoài chứ chưa hề được gặp lần nào. Vì thế ai cũng cho rằng cô gái xuất hiện ở công ty là bạn gái của Tổng giám đốc.

Ngoại trừ cô gái nhỏ, lòng hiếu kì của nhân viên công ty còn dành cho Giám đốc kinh doanh mới tới – Trần Tuấn Kiệt. Vẻ đẹp nam tính của anh không thua kém gì Tổng giám đốc Vương.

Nghe những người cùng làm việc với anh kể lại, giám đốc mới tới này rất tài giỏi, lại còn có bằng cấp nước ngoài, rất được Tổng giám đốc Vương trọng dụng. Những sự vụ trong công ty được anh giải quyết ổn thỏa.

Có người còn tìm hiểu được gia thế của Trần Tuấn Kiệt. Mẹ anh là người Việt, ba là người Anh, cả gia đình đều sống ở Anh quốc. Năm anh mười tuổi thì ba mẹ tai nạn qua đời, anh ở với bà nội. Còn có tin đồn anh từng tham gia xã hội đen, nhưng không ai biết thực hư thế nào.

* * *

Một ngày trời trong, gió nhẹ, sớm mây hồng, cô gái nhỏ tựa lưng vào chiếc ghế sofa trắng sữa trong phòng làm việc mới của Trần Tuấn Kiệt. Cô gái nhỏ nhắm hờ đôi mắt như đang ngủ, nhưng khối rubic đang không ngừng xoay trong tay cô lại thể hiện rõ cô đang rất buồn chán.

Trần Tuấn Kiệt cùng Vương Nhất Băng đang bận họp nên cô đành ngồi một mình trong phòng chờ hai người. Thực sự là vô cùng buồn chán.

Tiếng gõ cửa ngoài phòng vang lên, cô gái nhỏ uể oải đứng dậy mở cửa. Cánh cửa chưa được mở hết cô đã nhìn thấy nụ cười nửa miệng quen thuộc của Lục Hạo Thiên.

“Ồ! Không phải là bé con của Tổng giám đốc đây sao?”

Lục Hạo Thiên bước vào phòng, ngồi xuống đối diện cô gái nhỏ.

“Cô bé dễ thương, sao em lại ở đây một mình thế? Thật hiếm thấy dịp tên Nhất Băng và Tuấn Kiệt kia không ở bên em.”

Cô gái nhỏ còn chưa kịp lên tiếng, Lục Hạo Thiên đã vội nói “À! Đúng rồi, hôm nay có cuộc họp với phòng kinh doanh.”

Nhìn vào khối rubic màu sắc lẫn lộn trên tay cô gái nhỏ, Lục Hạo Thiên chợt với lấy khối rubic đó đưa lên quan sát: “Em vẫn chưa xoay được khối rubic này sao? Có cần anh chỉ bí quyết không?”

Cô gái nhỏ cau mày lấy lại khối rubic từ tay Lục Hạo Thiên. Bàn tay cô nhanh nhạy xoay khối rubic. Chưa đầy một phút sau, khối rubic hoàn chỉnh sáu màu hiện ra trước mắt anh.

“Chưa đến một phút đã xoay xong, em giỏi thật đấy cô bé!” Lục Hạo Thiên đưa ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn tán thưởng nhìn cô gái nhỏ.

Lục Hạo Thiên chăm chú nhìn cô bé trước mặt. Anh không nói gì, cô cũng không nói gì, không khí trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ kì. Anh nhìn cô, chợt nhận ra chưa từng nghe giọng nói của cô lần nào.

Từ lần đầu gặp cô trong phòng của Vương Nhất Băng đến nay, khi giao tiếp toàn là mình anh nói, cô thường chỉ dùng hành động để diễn tả ý của mình, có khi lại làm ngơ với anh. Anh cũng chưa từng thấy cô nói chuyện với ai.

Nỗi nghi hoặc trong lòng lớn dần lên, anh mở miệng hỏi: “Sao anh chưa từng thấy em nói chuyện nhỉ?”

Cô gái nhỏ ngẩng khuôn mặt thanh tú của mình lên nhìn anh, cái nhìn chỉ thoáng qua rồi cô lại quay mặt đi không nói gì, chỉ một màn im lặng bao trùm quanh cô. Nhưng có lẽ sự im lặng của cô chính là đáp án cho câu hỏi của Lục Hạo Thiên.

‘Có lẽ cô thực sự không thể nói được’ –Anh thầm nghĩ: ‘Nhưng sao chưa bao giờ nghe Vương Nhất Băng nói em gái cậu ta bị câm nhỉ? Có lẽ cậu ấy không muốn người khác chê cười em gái mình. Vậy thì anh cứ giả vờ như không biết vậy.’

Tìm kiếm với từ khoá: Cần đóng góp Ảnh Chụp Sách để TYPE + Tuyển TYPE-ER. 01.08.2016, 19:56Louis Thùy TrangTổ trưởngNgày tham gia: 16.04.2016, 14:20

Tuổi: 19 Re: [Hiện đại] Anh là ánh nắng những ngày đông - Louis Thùy Trang - Điểm: 10

Từ khi nhận định cô gái nhỏ không thể nói, Lục Hạo Thiên lại càng nói chuyện với cô nhiều hơn. Các cuộc hội thoại diễn ra giữa hai người thường là:

Trong nhà ăn:

“Cô bé, hôm nay nhìn em xinh hơn hôm qua đấy.”

Cô im lặng.

“Anh thấy em không trang điểm còn xinh hơn cả những cô gái suốt ngày phấn son đầy mặt.”

Anh chống tay xuống bàn ăn trong canteen công ty, cầm tựa vào lòng bàn tay. Vương Nhất Băng ngồi cạnh cô gái nhỏ thỉnh thoảng lại gấp cho cô ít thức ăn bổ dưỡng.

Trần Tuấn Kiệt lựa những đồ cô không thích ăn gấp khỏi đĩa đồ ăn của cô. Lần sau phải nhắc nhở đầu bếp chú ý các món ăn mới được.

Lục Hạo Thiên không quan tâm thái độ thờ ơ của mọi người, anh tiếp tục lải nhải bên cạnh.

“Anh có người quen mới mở cửa hàng trang sức đá quý, em có muốn trang sức gì không cô bé? Anh thấy rubi màu xanh có vẻ hợp với em đấy.”

Cô gái nhỏ tiếp tục ăn, Vương Nhất Băng và Trần Tuấn Kiệt cũng tiếp tục ăn, họ không hề chú ý tới Lục Hạo Thiên đang không ngừng cố gắng bắt chuyện. Từ khi nào anh chàng này lại lảm lời như đàn bà thế chứ?

Trong phòng làm việc của Vương Nhất Băng:

“Bé con, anh mời em tối nay tới nhà anh chơi. Em gái anh mà thấy em chắc sẽ rất vui mừng chào đón.”

“Cậu chuyên tâm vào công việc của mình đi.” Vương Nhất Băng chen vào lời nói của Lục Hạo Thiên.

“Tôi đang hỏi cô ấy, có hỏi cậu đâu. Cậu cũng nên biết cảm nhận của cô ấy chứ.”

“Tôi biết bé con của tôi cần gì. Không cần cậu bận tâm.”

“Chúng ta là anh em mà. Em gái của cậu thì cũng là em gái của tôi, tôi cũng muốn quan tâm cô ấy chút chứ.”

“Bé con là của mình tôi, cậu đừng có nhận xằng nhận bậy. Liệu hồn không thì tôi cho cậu qua Mĩ gặp mẹ cậu đấy.”

Bị nắm thóp, Lục Hạo Thiên đành ngậm miệng. Mẹ anh là người phụ nữ hung dữ nhất mà anh từng gặp, ngay cả ba cũng phải sợ bà.

Dạo này không hiểu mẹ anh nghĩ gì mà liên tục bắt anh đi xem mắt, thật phiền phức. Nhưng chỉ được một lúc im lặng Lục Hạo Thiên lại nói luôn mồm không ngừng nghỉ.

Tìm kiếm với từ khoá: Rất cần giúp Beta!!! Cần giúp Beta!!! Cần giúp Beta!!! 01.08.2016, 19:58Louis Thùy TrangTổ trưởngNgày tham gia: 16.04.2016, 14:20

Tuổi: 19 Re: [Hiện đại] Anh là ánh nắng những ngày đông - Louis Thùy Trang - Điểm: 10

Nắng vàng dịu nhẹ lan tỏa khắp bờ cát trắng mịn, vài ngọn gió đùa nghịch vờn lên mái tóc bay bay, mùi hương thoang thoảng của sóng biển xông vào cánh mũi, thật thanh mát, thật yên bình.

Bước đi trên bờ cát trắng, cô gái nhỏ thỉnh thoảng lại khẽ nhón chân nghịch nghịch đám cát, trong đầu vang lên giai điệu nào đó vui tươi, nhẹ nhàng.

“Ting...ting...” Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Vương Nhất Băng lấy điện thoại từ trong túi quần, mắt hơi nheo lại khi nhìn dãy số hiện trên màn hình điện thoại.

“Chuyện gì?” Giọng Vương Nhất Băng vang lên nghiêm nghị.

“...”

“Được rồi.”

Vương Nhất Băng cúp máy, quay về phía cô gái nhỏ: “Bé con, anh phải trở về công ty có việc gấp, buổi khác anh đưa em đi chơi được không?”

“Anh phải quay về ngay à?” Trần Tuấn Kiệt đứng cạnh lên tiếng.

“Ừ. Cậu chăm sóc bé con giúp anh.”

Cô gái nhỏ nhìn anh, khuôn mặt xụ xuống đầy tội nghiệp.

“Bé con, anh bận thật mà. Được rồi, khi nào về anh sẽ mua kem dâu tây cho em nhé.” Vương Nhất Băng xoa đầu cô dỗ dành.

Cô gái nhỏ mỉm cười gật đầu, đôi mắt ánh lên rạng ngời.

Vương Nhất Băng đỡ khóc đỡ cười. Bé con của anh lại vồ đáng thương để được ăn đây mà. Xem ra anh phải hạn chế cho cô ăn dâu tây thôi, không thì cô sẽ có lúc chẳng biết đến anh nữa.

Vương Nhất Băng nhanh chóng lên xe trở về công ty, cô gái nhỏ tiếp tục đi dạo cùng Trần Tuấn Kiệt.

* * *

Tiếng nhạc sôi động vang lên khắp bờ biển, mọi người đứng quây lại một chỗ. Cô gái nhỏ ngược mắt nhìn. Họ đang tổ chức cuộc thi nhảy đường phố.

Trên sân khấu lớn được dựng cạnh bờ biển, hai anh chàng đang thi nhau thể hiện những bước nhảy điệu luyện đẹp mắt.

Khi có một anh chàng quay mặt lại, Trần Tuấn Kiệt liền nhận ra ngay đó là Lục Hạo Thiên. Trần Tuấn Kiệt cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, Lục Hạo Thiên đã từng nói rất thích nhảy đường phố.

Lục Hạo Thiên trên sân khấu mặc bộ quần áo màu xanh đầy cá tính, thể hiện những bước nhảy đầy điệu luyện. Âm nhạc thăng hoa cùng các động tác cơ thể của anh, lúc nhẹ nhàng, uyển chuyển, lúc mạnh mẽ, dứt khoát.

Cơ thể khéo léo trượt sát trên mặt đất, dùng tay và cánh tay làm trụ đỡ cơ thể, anh quay nhiều vòng và nhào lộn trong nền nhạc dồn dập. Tiếng la hét, cổ vũ không ngừng vang lên từ phía khán giả.

Cô gái nhỏ đứng sững tại chỗ, ánh mắt vẫn dán chặt trên người Lục Hạo Thiên, cả người cô cứng đờ như hóa đá. Tầm nhìn của cô trở nên xa xăm, xa về một nơi nào đó trong dòng kí ức, một bóng dáng quen thuộc mờ ảo.

Trần Tuấn Kiệt vẻ mặt ngạc nhiên nhìn phong cách nhảy của Lục Hạo Thiên rất giống người trong trí nhớ rồi chuyển ánh mắt đầy tia phức tạp về phía cô gái nhỏ, không biết là ánh mắt lo lắng hay đau thương.

Khi tâm tình Trần Tuấn Kiệt đang trở nên phức tạp, một giọng nói nhẹ nhàng phát ra khiến tâm trí anh nổ lên một tiếng động lớn.

“Anh ấy cũng nhảy đẹp như thế.”

Giọng nói thanh thoát khê khàng, giống như tiếng sóng vỗ về, giống như tiếng mây đang chuyển động, lại giống như vọng đến từ một nơi huyền ảo đầy sương mù.

Gió ập tới, ù hai bên tai cô gái nhỏ, thổi tung mái tóc dài. Là do gió hay là hình bóng ai làm mắt cô cay xè. Vũ Minh...

5. Chương 5

Từ khi nhận định cô gái nhỏ không thể nói, Lục Hạo Thiên lại càng nói chuyện với cô nhiều hơn. Các cuộc hội thoại diễn ra giữa hai người thường là:

Trong nhà ăn:

“Cô bé, hôm nay nhìn em xinh hơn hôm qua đấy.”

Cô im lặng.

“Anh thấy em không trang điểm còn xinh hơn cả những cô gái suốt ngày phấn son đầy mặt.”

Anh chống tay xuống bàn ăn trong canteen công ty, cầm tựa vào lòng bàn tay. Vương Nhất Bằng ngồi cạnh cô gái nhỏ thỉnh thoảng lại gấp cho cô ít thức ăn bổ dưỡng.

Trần Tuấn Kiệt lựa những đồ cô không thích ăn gấp khỏi đĩa đồ ăn của cô. Lần sau phải nhắc nhở đầu bếp chú ý các món ăn mới được.

Lục Hạo Thiên không quan tâm thái độ thờ ơ của mọi người, anh tiếp tục lải nhải bên cạnh.

“Anh có người quen mới mở cửa hàng trang sức đá quý, em có muốn trang sức gì không cô bé? Anh thấy rubi màu xanh có vẻ hợp với em đấy.”

Cô gái nhỏ tiếp tục ăn, Vương Nhất Bằng và Trần Tuấn Kiệt cũng tiếp tục ăn, họ không hề chú ý tới Lục Hạo Thiên đang không ngừng cố gắng bắt chuyện. Từ khi nào anh chàng này lại lảm nhảm như đàn bà thế chứ?

Trong phòng làm việc của Vương Nhất Băng:

“Bé con, anh mời em tối nay tới nhà anh chơi. Em gái anh mà thấy em chắc sẽ rất vui mừng chào đón.”

“Cậu chuyên tâm vào công việc của mình đi.” Vương Nhất Băng chen vào lời nói của Lục Hạo Thiên.

“Tôi đang hỏi cô ấy, có hỏi cậu đâu. Cậu cũng nên biết cảm nhận của cô ấy chứ.”

“Tôi biết bé con của tôi cần gì. Không cần cậu bận tâm.”

“Chúng ta là anh em mà. Em gái của cậu thì cũng là em gái của tôi, tôi cũng muốn quan tâm cô ấy chút chứ.”

“Bé con là của mình tôi, cậu đừng có nhận xằng nhận bậy. Liệu hồn không thì tôi cho cậu qua Mĩ gặp mẹ cậu đấy.”

Bị nắm thóp, Lục Hạo Thiên đành ngậm miệng. Mẹ anh là người phụ nữ hung dữ nhất mà anh từng gặp, ngay cả ba cũng phải sợ bà.

Dạo này không hiểu mẹ anh nghĩ gì mà liên tục bắt anh đi xem mắt, thật phiền phức. Nhưng chỉ được một lúc im lặng Lục Hạo Thiên lại nói luôn mồm không ngừng nghỉ.

6. Chương 6

Nắng vàng dịu nhẹ lan tỏa khắp bờ cát trắng mịn, vài ngọn gió đùa nghịch vờn lên mái tóc bay bay, mùi hương thoang thoảng của sóng biển xông vào cánh mũi, thật thanh mát, thật yên bình.

Bước đi trên bờ cát trắng, cô gái nhỏ thỉnh thoảng lại khẽ nhón chân nghịch nghịch đám cát, trong đầu vang lên giai điệu nào đó vui tươi, nhẹ nhàng.

“Ting...ting...” Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Vương Nhất Băng lấy điện thoại từ trong túi quần, mắt hơi nheo lại khi nhìn dãy số hiện trên màn hình điện thoại.

“Chuyện gì?” Giọng Vương Nhất Băng vang lên nghiêm nghị.

“...”

“Được rồi.”

Vương Nhất Băng cúp máy, quay về phía cô gái nhỏ: “Bé con, anh phải trở về công ty có việc gấp, buổi khác anh đưa em đi chơi được không?”

“Anh phải quay về ngay à?” Trần Tuấn Kiệt đứng cạnh lên tiếng.

“Ừ. Cậu chăm sóc bé con giúp anh.”

Cô gái nhỏ nhìn anh, khuôn mặt xụ xuống đầy tội nghiệp.

“Bé con, anh bận thật mà. Được rồi, khi nào về anh sẽ mua kem dâu tây cho em nhé.” Vương Nhất Băng xoa đầu cô dỗ dành.

Cô gái nhỏ mỉm cười gật đầu, đôi mắt ánh lên rạng ngời.

Vương Nhất Băng dờ khóc dờ cười. Bé con của anh lại vờ đáng thương để được ăn đây mà. Xem ra anh phải hạn chế cho cô ăn dâu tây thôi, không thì cô sẽ có lúc chẳng biết đến anh nữa.

Vương Nhất Băng nhanh chóng lên xe trở về công ty, cô gái nhỏ tiếp tục đi dạo cùng Trần Tuấn Kiệt.

* * *

Tiếng nhạc sôi động vang lên khắp bờ biển, mọi người đứng quây lại một chỗ. Cô gái nhỏ ngược mắt nhìn. Họ đang tổ chức cuộc thi nhảy đường phố.

Trên sân khấu lớn được dựng cạnh bờ biển, hai anh chàng đang thi nhau thể hiện những bước nhảy điêu luyện đẹp mắt.

Khi có một anh chàng quay mặt lại, Trần Tuấn Kiệt liền nhận ra ngay đó là Lục Hạo Thiên. Trần Tuấn Kiệt cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, Lục Hạo Thiên đã từng nói rất thích nhảy đường phố.

Lục Hạo Thiên trên sân khấu mặc bộ quần áo màu xanh đầy cá tính, thể hiện những bước nhảy đầy điêu luyện. Âm nhạc thăng hoa cùng các động tác cơ thể của anh, lúc nhẹ nhàng, uyển chuyển, lúc mạnh mẽ, dứt khoát.

Cơ thể khéo léo trượt sát trên mặt đất, dùng tay và cánh tay làm trụ đỡ cơ thể, anh quay nhiều vòng và nhào lộn trong nền nhạc dồn dập. Tiếng la hét, cổ vũ không ngừng vang lên từ phía khán giả.

Cô gái nhỏ đứng sững tại chỗ, ánh mắt vẫn dán chặt trên người Lục Hạo Thiên, cả người cô cứng đờ như hóa đá. Tầm nhìn của cô trở nên xa xăm, xa về một nơi nào đó trong dòng kí ức, một bóng dáng quen thuộc mờ ảo.

Trần Tuấn Kiệt về mặt ngạc nhiên nhìn phong cách nhảy của Lục Hạo Thiên rất giống người trong trí nhớ rồi chuyển ánh mắt đầy tia phức tạp về phía cô gái nhỏ, không biết là ánh mắt lo lắng hay đau thương.

Khi tâm tình Trần Tuấn Kiệt đang trở nên phức tạp, một giọng nói nhẹ nhàng phát ra khiến tâm trí anh nổ lên một tiếng động lớn.

“Anh ấy cũng nhảy đẹp như thế.”

Giọng nói thanh thoát khê khàng, giống như tiếng sóng vỗ về, giống như tiếng mây đang chuyển động, lại giống như vọng đến từ một nơi huyền ảo đầy sương mù.

Gió ập tới, ù hai bên tai cô gái nhỏ, thổi tung mái tóc dài. Là do gió hay là hình bóng ai làm mắt cô cay xè. Vũ Minh...

7. Chương 7

Bàn chân nhỏ bé bước chầm chậm dọc theo khuôn viên phía sau công ty, đôi tay nhỏ bé chạm vào những đóa hoa còn e ấp chưa nở hết, khuôn mặt hơi cúi bị mái tóc nâu vàng buông xõa che khuất một nửa, cô gái nhỏ bước đi một mình.

Ngồi xuống chiếc xích đu cạnh khóm hoa, cô gái nhỏ đưa tay vờ vại lọn tóc của mình. Trong công ty không ngờ cũng có nơi lại yên tĩnh và đẹp dễ đến thế.

Cô gái nhỏ khẽ đứng đưa người theo nhịp xích đu, đôi môi nhấp nháy không âm thanh một giai điệu quen thuộc. Cô ngồi yên tĩnh, không gian yên tĩnh, cảnh vật yên tĩnh, một màn yên tĩnh nơi đây khiến cô thoải mái vô cùng.

Bầu trời mây trôi lững lờ, gió làm lay động cánh hoa bé nhỏ, có chiếc lá vàng rơi bay lượn trong gió, trước khi chạm đất còn xoay một vòng trên không trung, khuôn viên ngập tràn hương vị của hoa cỏ, thơm mát!

Khẽ nhắm mắt cảm nhận hơi thở của đất trời, đã lâu cô gái nhỏ không được một mình ngồi lặng nghe tiếng nhạc thiên nhiên, nhẹ nhàng mà sâu lắng!

* * *

Đôi mắt đang nhắm chợt mở ra khi nghe thấy tiếng động bên cạnh. Cô gái nhỏ ngẩng mặt nhìn sang phải, bắt gặp một đôi mắt to tròn cũng đang nhìn mình chằm chằm. Diệp Như Anh thân hình uyển chuyển tiến gần đến cô gái nhỏ, đưa đôi mắt dò xét cô gái nhỏ một vòng rồi bữu môi vẻ coi thường.

“Tưởng ai, hóa ra là người không biết xấu hổ bám riết lấy Tổng giám đốc Vương.” Diệp Như Anh cất cao giọng nói kiêu ngạo.

“Tôi cứ tưởng cô phải xinh đẹp thế nào chứ, nhìn gần cũng chẳng phải kiêu diễm gì.” Diệp Như Anh hất mái tóc uốn quăn của mình.

Cô cực kì không thích cô gái trước mắt này. Cô ta chắc chắn là hồ ly tinh quyến rũ Tổng giám đốc Vương. Tổng giám đốc Vương là thần tượng của cô bao lâu nay, từ khi cô gái này xuất hiện, hình tượng lạnh lùng nghiêm túc của Tổng giám đốc liền bị phá vỡ.

Cô tức giận không phải do cô thích Tổng giám đốc, chẳng qua Tổng giám đốc chính là hình mẫu nam chính lý tưởng trong các cuốn tiểu thuyết tình yêu, cô thấy không vui khi hình mẫu ấy bị thay đổi.

Cô gái nhỏ thờ ơ đứng lên, vài chiếc lá vàng rơi từ trên áo xuống. Cô không hề để ý tới Diệp Như Anh, quay lưng lại với cô ta rồi bước đi. Diệp Như Anh tức giận giữ tay cô gái nhỏ.

“Này, tôi đang nói chuyện với cô đó. Cô lại dám coi thường tôi? Cô đừng tưởng bây giờ Tổng giám đốc yêu thương mà ngang nhiên hống hách như thế, anh ấy rất nhanh sẽ chán ghét cô.”

Cô gái nhỏ cau mày quay lại nhìn về mặt vì tức giận mà đỏ ửng của Diệp Như Anh, cô khó chịu hất tay cô ta ra khỏi người mình.

Diệp Như Anh đứng không vững ngã xuống nền cỏ xanh. Cô giận dữ đứng lên giơ tay tát cô gái nhỏ. Khi bàn tay Diệp Như Anh chỉ còn cách mặt cô gái nhỏ một centimet thì có một bàn tay khác giữ tay cô lại.

“Diệp Như Anh! Cô đang làm cái gì thế hả?” Lục Hạo Thiên giữ tay Diệp Như Anh đang định giáng xuống mặt cô gái nhỏ, anh lớn tiếng hỏi.

“Hừ! Anh nên hỏi cô gái bé nhỏ của anh đã làm gì tôi kìa.” Diệp Như Anh xoa bàn tay hơi đỏ lên vì bị nắm chặt, bất mãn nói.

“Cô ấy thì làm gì cô chứ?”

“Cô ta coi thường tôi, đẩy tôi ngã, vậy đủ để tôi đánh cô ta chưa?”

“Dù cô ấy có làm thế thật thì cô cũng không có quyền đánh cô ấy. Tôi cảnh cáo cô, cô mà động đến cô ấy thì cô không yên với tôi đâu.”

“Hừ! Anh đừng ở đó làm bộ anh hùng cứu mỹ nhân. Tốt hơn anh nên bảo Tổng giám đốc Vương dạy bảo cô ta không được coi thường người khác nữa đi.”

“Câu nói coi thường người khác nên dành cho cô mới đúng.”

Lục Hạo Thiên quay sang bên cạnh không thấy cô gái nhỏ đâu, nhìn về đằng sau đã thấy cô bỏ đi một quãng khá xa, anh liền đuổi theo cô.

“Này... Anh!” Diệp Như Anh tức giận dậm chân bình bịch, trước nay chưa hề bị mất mặt như thế, cô lại càng ghét cô gái kia hơn.

* * *

“Sao em có thể đứng yên cho cô ta bắt nạt thế chứ? Nếu anh không đến kịp thời thì em đã hứng trọn cái tát đó rồi.” Lục Hạo Thiên đi bên cạnh cô gái nhỏ cất lời trách mắng.

Cô gái nhỏ chậm chậm bước đi, cô chẳng hề để ý tới anh chàng đang nổi khùng kia. Chuyện xảy ra với Diệp Như Anh không hề được cô lưu trữ trong tâm trí, cô đã sớm quên chuyện đó vào lãng quên rồi.

Cô cúi đầu đếm từng nhịp chân bước, Lục Hạo Thiên thấy cô cúi đầu lại tưởng cô đang hối lỗi nên cũng không nói gì nữa.

Một đôi giày đen bóng xuất hiện trước tầm mắt, cô gái nhỏ ngẩng đầu bắt gặp khuôn mặt đầy mồ hôi của Trần Tuấn Kiệt.

“Sao không ở trong phòng nghỉ đi? Anh tìm em này giờ.” Trần Tuấn Kiệt bước đến gần cô gái nhỏ, lấy chiếc lá nhỏ trên vai cô xuống.

Cô gái nhỏ đưa tay lau mồ hôi cho anh, nhẹ nhàng nắm bàn tay anh rồi đi về phía trước. Trần Tuấn Kiệt mỉm cười để mặc cô cầm tay anh dẫn đi. Chỉ cần được đi bên cạnh cô, dù cô có đến chân trời hay góc bể anh cũng nguyện đi theo.

Lục Hạo Thiên hướng đôi mắt bất mãn nhìn một màn tình cảm của hai người. Anh giúp cô tránh một cái tát của Diệp Như Anh, cô chẳng hề để ý. Trần Tuấn Kiệt chỉ vừa tới cô đã ôn nhu lau mồ hôi cho cậu ta như vậy. Cô cũng thật phân biệt đối xử quá rồi.

8. Chương 8

Nắng buông những tia sáng mỏng manh xuống dòng xe tắc tấp, đầu đó vang lên tiếng nhạc da diết của bản nhạc tình ca, hương vị cà phê thơm lừng bay ra từ một tiệm cà phê nhỏ, bước chân nhẹ nhàng từng bước một đi trên con phố đông đúc.

Trần Tuấn Kiệt gượng cười trong lòng, cô gái nhỏ của anh hôm nay lại đột nhiên muốn đi dạo phố. Nhìn ánh mắt đầy trông mong của cô, anh đành bằng lòng cùng cô đi trên đường phố đông người qua lại.

Cô gái nhỏ vui vẻ ngắm nhìn quang cảnh xung quanh, đã lâu lắm rồi cô không đi bộ trên đường. Hôm nay Vương Nhất Bằng có việc bận ở công ty không về nhà ngay, cô đột nhiên rất muốn được thả mình trong không khí huyền ảo của đường phố.

“Em muốn ăn kem chứ?” Trần Tuấn Kiệt lên tiếng hỏi. Cô gái nhỏ ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu với anh.

Khi hình bóng Trần Tuấn Kiệt khuất sau cánh cửa quán kem, cô gái nhỏ đưa mắt nhìn xung quanh. Một dáng người tuấn tú bước ra từ cửa hàng thời trang đối diện bên kia đường, anh quay lưng lại nên cô không nhìn rõ khuôn mặt anh.

Anh khoan thai bước đi, chiếc áo sơ mi trắng cùng mái tóc hạt dẻ dưới ánh nắng nhạt tỏa ra thứ hào quang sáng lóa. Cô gái nhỏ sững sờ nhìn chằm chằm con người kia, chân vô thức bước sang bên kia đường. Trí óc cô lúc này như đình trệ, chỉ có duy nhất một ý nghĩ là đuổi kịp anh, chân cũng chuyển từ đi thành chạy.

Chiếc xe máy phóng nhanh trên đường phố bất chợt nhận thấy có người đang chạy vọt qua. Tiếng phanh xe chói tai lúc này mới làm cho ý thức của cô gái nhỏ trở lại.

Mặc dù đã phanh lại nhưng vì đi với vận tốc cao, chiếc xe máy vẫn lao nhanh về phía cô gái nhỏ. Nhìn chiếc xe sắp đâm vào mình, cô gái nhỏ cố tránh nhưng vẫn bị va chạm.

Như cảm nhận được điều gì, anh chàng tóc hạt dẻ quay đầu lại nhìn vụ tai nạn. Trong khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt anh, một nỗi đau thương cuộn trào trong trái tim cô gái nhỏ.

Không phải anh, người đó không phải là anh.

Vũ Minh... Vũ Minh...

Tầm mắt cô gái nhỏ dần trở nên mơ hồ, rồi tối sầm lại.

* * *

Đôi mắt nặng nề mở ra, ánh sáng đột ngột xâm chiếm khiến đôi mắt nhúu lại, phải một lúc mới bình thường trở lại. Cô gái nhỏ nhìn quanh căn phòng, toàn bộ là một màu trắng tinh khiết. Mùi thuốc khử trùng nồng nặc cho cô biết cô đang trong bệnh viện.

Đầu vẫn còn thấy đau, cô gái nhỏ khẽ cử động tay nhưng lại phát hiện tay mình bị một bàn tay to lớn nắm chặt. Cô quay đầu nhìn sang bên cạnh, chàng trai nhắm mắt như đang ngủ, đôi lông mày nhíu chặt một nỗi, có lẽ anh đã thức suốt đêm để trông cô.

Cảm nhận bàn tay mình đang nắm hơi động đậy, chàng trai mở mắt, thấy cô gái nhỏ đang nhìn mình.

“Bé con, cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi.” Vương Nhất Bằng dịu dàng xoa đầu cô, giọng nói của anh có phần nhẹ nhõm hơn nhiều. Cô gái nhỏ siết chặt bàn tay đang cầm tay cô, ý muốn xin lỗi vì đã để anh phải lo lắng.

Cửa phòng bệnh mở ra, Trần Tuấn Kiệt bước vào cùng Lục Hạo Thiên.

“Em còn thấy đau không?” Trần Tuấn Kiệt bước đến gần cô gái nhỏ.

Cô gái nhỏ lắc đầu.

“Lần sau đừng chạy nhanh qua đường thế nhé. Đường đông rất nguy hiểm.” Trần Tuấn Kiệt lúc quay lại thấy cô bị tai nạn đã rất hối hoảng. Anh không dám nghĩ nếu cô xảy ra chuyện gì thì anh sẽ ra sao đây.

Cô gật đầu nhẹ, đôi môi mím lại.

Vương Nhất Băng thở dài, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô: “Sao em lại chạy ra đường mà không chú ý thế? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Cô im lặng, đôi môi mím chặt hơn.

Cô gái nhỏ cụp đôi mắt xuống, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Một lúc sau, đôi môi cô mấp máy: “Vũ Minh...”

* * *

Âm thanh nhẹ nhàng thoát ra, cả ba người con trai trong phòng đều sững sờ. Lục Hạo Thiên sững sờ, anh nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ. Cô nói được! Cô không hề bị câm như anh tưởng.

Vương Nhất Băng và Trần Tuấn Kiệt lại không ngạc nhiên như thế, trong đôi mắt hai người là nỗi đau thương, là sự lo lắng, là ánh mắt đầy bất lực.

Vương Nhất Băng ôm lấy người cô gái nhỏ, vòng tay anh siết chặt như chỉ sợ cô sẽ tan biến. Cô gái nhỏ tựa đầu vào vai anh, hai bàn tay vẫn buông thõng xuống dưới, đôi môi cô tiếp tục phát ra những âm thanh nhẹ như gió thoảng.

“Vũ Minh! Em đã thấy anh ấy. Anh ấy mặc áo sơ mi trắng, là màu áo anh ấy thích nhất...”

“Bé con!” Vương Nhất Băng đau lòng nhắm đôi mắt lại, dường như anh đang ngăn cản không cho thứ chất lỏng tràn ra khỏi khóe mắt mình.

Cô gái nhỏ vẫn tiếp tục nói, cô nói thản nhiên như đang thuật lại một câu chuyện không liên quan tới mình.

“Em đuổi theo anh ấy. Bước chân anh ấy vẫn nhanh như trước, em không đuổi kịp được. Em chạy theo...”

Ngừng lại một lúc, cô nói tiếp: “Nhưng không phải anh ấy. Người đó không phải Vũ Minh. Anh ấy quay đầu lại nhưng không phải Vũ Minh. Không phải Vũ Minh. Không phải...”

Giọng nói thanh thoát trở nên run rẩy, từng giọt nước mắt nối nhau rơi xuống, thấm ướt một khoảng áo của Vương Nhất Băng. Vương Nhất Băng ghì chặt cô gái nhỏ trấn an: “Bé con, không sao đâu. Có anh ở đây rồi.”

Lục Hạo Thiên đứng một bên im lặng, anh còn chưa hết bàng hoàng khi biết cô không bị câm thì lại chứng kiến vẻ mặt đầy ưu thương kia của cô.

Trần Tuấn Kiệt đứng ở góc phòng, tựa lưng vào bờ tường lạnh ngắt. Từ đầu tới cuối anh chỉ đứng đó nhắm mắt lại, không lên tiếng. Nhưng bàn tay anh mỗi lúc một nắm chặt hơn, cặp mày chau lại đầy đau thương. Nghe thấy giọng nói run rẩy kia, toàn thân anh dường như cũng đang run lên.

Cả căn phòng yên tĩnh tràn ngập tiếng khóc nức nở nhỏ bé.

9. Chương 9

“Bé con, em có muốn đi cưới ngựa không?”

Cô gái nhỏ đưa miếng bánh kem lên miệng ăn rồi nhìn Vương Nhất Băng đang nhàn nhã uống cà phê đối diện, tay cầm tờ báo mới.

“Ở thành phố S mới mở Khu liên hiệp cưới ngựa Ocala, chỗ đó cũng không tồi. Nếu em muốn đi thì sáng mai anh đưa em đi nhé.” Vương Nhất Băng gấp tờ báo lại nhìn cô.

Cô gái nhỏ gật đầu, đôi môi thoáng nét cười.

* * *

Sáng sớm mùa thu, nắng còn đang e ấp chưa ló rạng, cô gái nhỏ vùi đầu vào chiếc gối mềm mại say giấc nồng. Đột nhiên, một bàn tay kéo chiếc chăn trên người cô ra rồi dựng cô ngồi dậy.

“Bé con, dậy thôi nào.” Vương Nhất Bằng nói khẽ bên tai cô.

Cô gái nhỏ vẫn còn muốn ngủ, trong lúc mơ màng liền ôm thắt lưng Vương Nhất Bằng, dụi mặt vào ngực anh ngủ tiếp. Vương Nhất Bằng cười khẽ: “Bé con dậy đi, anh đưa em đến thành phố S cưới ngựa. Tuần Kiệt và Hạo Thiên đang chờ em dưới nhà kia.”

Cô gái nhỏ hé mở đôi mắt ngái ngủ, ngáp một cái thật dài rồi xuống giường.

* * *

Trên xe đến thành phố S, vì sáng phải dậy sớm nên cô gái nhỏ tựa đầu vào vai Trần Tuấn Kiệt ngủ suốt quãng đường đi. Vương Nhất Bằng lái xe còn Lục Hạo Thiên ngồi ghế lái phụ đưa mắt nhìn quang cảnh ngoài cửa xe.

Chiếc xe tiến vào cổng Khu liên hiệp cưới ngựa Ocala, quản lý nhanh chóng chạy ra tiếp đón. Nhóm Vương Nhất Bằng và cô gái nhỏ bước xuống xe, theo chân quản lý đi đến khu nhà trung tâm.

Thảo nguyên ở đây là vùng đất rộng lớn, không chỉ có nắng gió phóng khoáng cao nguyên mà còn có cả những dải núi và sông suối. Trên những quả đồi hình mai rùa bát ngát màu xanh, người cưới ngựa trình diễn kỹ thuật cưới ngựa điêu luyện của mình. Dưới chân quả đồi là chuồng ngựa với đủ dòng loại khác nhau.

Sau khi sắp xếp đồ đạc, bốn người đi tới chuồng ngựa. Lục Hạo Thiên nhanh chóng chọn cho mình con ngựa hợp ý. Vương Nhất Bằng đứng nói chuyện cùng quản lý. Trần Tuấn Kiệt đi cùng cô gái nhỏ xem ngựa.

Cô gái nhỏ dừng bước, ngắm nhìn con ngựa lông trắng muốt bên cạnh.

“Em thích nó sao?” Trần Tuấn Kiệt lên tiếng hỏi.

“Vâng. Nó rất đáng yêu.” Cô gái nhỏ gật nhẹ đầu.

Một nhân viên trông coi chuồng ngựa bước đến: “Thưa tiểu thư, đây là giống ngựa quý của Terhan, nó thuộc giống ngựa hoang được thuần chủng rồi đưa tới đây.”

Cô gái nhỏ quan sát con ngựa trắng, cô đưa tay vuốt ve bộ lông và bờm của nó. Con ngựa không cao to như nhiều con khác, nhưng lông của nó lại rất mượt mà, nhìn qua cũng thấy nó có thần thái lạnh lẽo.

Được bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve, chú ngựa trắng khoái chí lắc lắc cái đầu. Cô gái nhỏ cười khẽ, quay về phía anh chàng nhân viên lúc nãy: “Tôi muốn con ngựa này.”

Cô gái nhỏ vào phòng thay đồ cưới ngựa rồi dắt ngựa trắng ra bãi cỏ.

“Con ngựa thật đẹp!” Cô gái nhỏ không cần quay đầu cũng nhận ra giọng nói của Lục Hạo Thiên. Anh bước lên trước cô, nụ cười vẫn thường trực trên khuôn mặt.

“Em biết cưới ngựa không, hay để anh đi cùng chỉ dạy em nhé?”

Lục Hạo Thiên chưa nói hết câu đã thấy cô lên lưng ngựa phi thẳng về phía đường chạy. Lục Hạo Thiên lắc đầu cười khổ, cô gái này sao cái gì cũng biết vậy chứ, làm anh mất dịp thể hiện mình.

* * *

Cô gái nhỏ cưới ngựa phi nhanh trên đồng cỏ rộng lớn. Thảo nguyên mênh mông lộng gió, bầu trời trong vắt không một gợn mây, phía xa xa còn có thể nhìn thấy bầy ngựa đang gặm cỏ trên đồi. Không gian bao la này làm con người ta thấy mình bé nhỏ hẳn đi, tâm hồn cũng thư thái hơn nhiều. Có lẽ vì thế mà Vương Nhất Bằng mới rủ cô tới nơi đây giải tỏa tâm trạng.

Sau hôm cô từ bệnh viện về, anh luôn túc trực bên cạnh cô, cùng cô đi chơi, cùng cô đọc sách, cùng cô đi ngắm biển, cùng cô trồng bụi hoa hồng trong vườn nhà. Anh dường như tạm gác mọi công việc trong công ty, lúc nào cũng quan tâm tới cô, khiến cô cảm thấy rất ấm áp, rất hạnh phúc, cũng rất hối hận vì để anh phải lo lắng cho cô như thế. Trên đời này còn có anh, còn có Tuấn Kiệt đã là niềm an ủi lớn nhất cho cô sau bao đau thương trong quá khứ.

Lục Hạo Thiên đứng cạnh con ngựa đen tuyền, anh chăm chú quan sát cô gái nhỏ phía xa xa. Anh dường như có thể cảm nhận được sự bi thương toát ra từ con người nhỏ bé ấy.

Rốt cuộc trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì mà khiến cô đau thương tới thế? Một người con gái xinh đẹp chỉ mới hai mươi mấy tuổi lúc nào cũng trầm lặng, nụ cười hiếm gặp của cô lại chứa đầy chua xót, cô luôn giấu kỹ mình trong vỏ bọc, không người ngoài nào tiếp cận được.

Cô chẳng lẽ không cảm thấy cô đơn? Anh đột nhiên rất muốn biết quá khứ của cô. Chỉ tiếp xúc một thời gian nhưng anh lại quý mến cô như em gái của mình.

Con ngựa trắng phi nhanh trên đồng cỏ, chợt nó hí lên một tiếng dài, nhảy chồm lên rồi phi với tốc độ nhanh gấp đôi trước. Lục Hạo Thiên giật mình, lên ngựa chạy về phía cô gái nhỏ. Con ngựa trắng kia sao đột nhiên lại phi loạn lên như vậy, cô ấy chắc đang hoảng hốt lắm.

Lục Hạo Thiên chưa phi ngựa tới nơi thì đã có một cô gái trẻ chạy lại cố gắng kìm hãm sự kích động của chú ngựa trắng. Sau một hồi ngăn cản, chú ngựa trắng cũng bình tĩnh và trở lại bình thường.

Vương Nhất Bằng, Trần Tuấn Kiệt và Lục Hạo Thiên cùng lúc chạy tới nơi. Vương Nhất Bằng đỡ cô gái nhỏ xuống, gương mặt cô vẫn bình thản như thế, mặc dù trong lòng đang rất hoảng loạn. Mọi người thấy cô không sao mới thở phào nhẹ nhõm. Trần Tuấn Kiệt quay về phía cô gái lúc này nói tiếng cảm ơn.

“Tôi là Phạm Lan Lan, là nhân viên trông coi ngựa ở đây. Chúng tôi rất xin lỗi vì sự cố vừa nãy. Tôi cũng rất bất ngờ khi thấy con ngựa này lại chạy loạn như vậy. Từ trước tới nay chưa từng xảy ra chuyện này. Mong các anh thứ lỗi.”

“Không sao, cũng không phải do cô cố ý làm. Chỉ cần các cô huấn luyện lại con ngựa này là được.”

Phạm Lan Lan vâng một tiếng, nở nụ cười tươi với mọi người rồi dắt ngựa về chuồng.

Sau một phen hoảng sợ, bốn người lên xe trở về thành phố A.

10. Chương 10

Sáng mùa thu trời trong gió nhẹ, cô gái nhỏ một mình đi dạo trong khuôn viên công ty. Thật kì lạ, dường như cô đi đâu cũng có gió đi cùng. Gió vờn tóc cô bay bay, nhẹ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Gió có phải là anh luôn ở bên cạnh em?

Cô gái nhỏ nhìn lên bầu trời trong xanh, lắng nghe tiếng gió vi vu bên tai. Đám mây kia chợt hiện lên gương mặt anh, anh mỉm cười với cô, nói rằng trái tim anh đang đập liên hồi trong lồng ngực cô. Cô đưa tay lên ngực, cảm nhận nhịp đập thành thục của trái tim, đôi môi cô khẽ động đậy như đang nói điều gì đó.

Vũ Minh...

Về ưu thương trên khuôn mặt dần nhạt bớt, cô gái nhỏ quay đầu định đi tiếp thì thấy Diệp Như Anh đang đi từ hướng ngược lại. Diệp Như Anh cũng nhìn thấy cô, cô ta lườm cô một cái rồi hất mặt đi tiếp.

Cô gái nhỏ không tức giận cũng chẳng hề để ý, điều này khiến Diệp Như Anh cảm thấy mình như bị coi thường, cô tiến về phía cô gái nhỏ.

“Gặp cô đúng là không thể vui vẻ được.” Diệp Như Anh khoanh hai tay trước ngực, giọng nói không mấy thiện cảm.

Cô gái nhỏ vẫn giữ im lặng.

“Cô có câm không mà không chịu nói gì thế hả? Đúng là không biết lịch sự.”

“Đúng là không coi ai ra gì. May cho cô là hôm nay tôi có việc nên không xử cô được. Cô cứ coi chừng đấy. Hứ!”

Nói xong Diệp Như Anh quay người bước đi, không quên tặng cô gái nhỏ ánh mắt gườm gườm khó chịu. Lúc đi ngang qua người cô gái nhỏ, Diệp Như Anh cố ý va vào vai cô khiến cô suýt ngã.

Cô gái nhỏ khuôn mặt lạnh nhạt bước tiếp.

* * *

Buổi chiều không muốn đến công ty, cô gái nhỏ quyết định đến Khu liên hiệp cưỡi ngựa Ocala. Vì Vương Nhất Bằng và Trần Tuấn Kiệt đang làm việc nên cô gái nhỏ bảo tài xế đưa đến thành phố S.

Đến nơi, cô gái nhỏ thay bộ đồ cưỡi ngựa rồi đến chuồng ngựa. Dắt con ngựa trắng lần trước ra ngoài, cô chưa kịp leo lên lưng ngựa thì bất chợt nghe thấy giọng nói phía sau lưng: “Nó tên là Frank.”

Phạm Lan Lan tay cầm roi da chuyên dùng để thuần hóa ngựa bước đến gần cô gái nhỏ.

“Frank? Tên thật đẹp!” Cô gái nhỏ âu yếm vuốt ve bộ lông mượt mà của chú ngựa trắng.

“Nó quen sống hoang dại rồi, sau này tiểu thư nhớ đưa nó chạy khắp thảo nguyên nhé. Nó sẽ thích lắm đấy.” Phạm Lan Lan mỉm cười đến bên cạnh chú ngựa Frank, cô quay đầu nói tiếp: “Tôi biết một nơi phong cảnh rất đẹp, tiểu thư có muốn đi không?”

Cô gái nhỏ gật đầu. Phạm Lan Lan huýt sáo, một chú ngựa đen tuyền chạy đến bên cô. Cô leo lên lưng ngựa, cô gái nhỏ cũng leo lên lưng chú ngựa Frank. Hai cô gái cưỡi ngựa phi nhanh trên đồng cỏ rộng lớn, những cơn gió lướt qua bên người, len vào từng lọn tóc xòa dài, đùa nghịch.

Phạm Lan Lan đưa cô gái nhỏ tới một con suối nhỏ. Hai người xuống ngựa, tiến về phía con suối. Nước suối trong veo, vài đàn cá nhỏ đủ màu sắc đang bơi lội, cánh hoa màu hồng phấn trôi theo dòng nước chảy.

“Đây là nơi bí mật của tôi đấy. Tiểu thư là người đầu tiên tôi đưa đến.” Phạm Lan Lan ngồi xuống tảng đá bên cạnh suối.

“Không ngờ nơi đây lại có cảnh đẹp thế này, không ai biết nơi này sao?” Cô gái nhỏ ngồi xuống bên cạnh Phạm Lan Lan.

“Thảo nguyên rất rộng lớn, ít ai đến được nơi đây lắm, đây không phải là đường chạy bình thường của ngựa mà. Nếu tiểu thư thích thì có thể thường xuyên tới đây. Khung cảnh ở đây rất đẹp.”

“Đúng là rất đẹp!”

Cô gái nhỏ đưa mắt nhìn xung quanh. Cảnh quan nơi đây đẹp như một bức tranh thủy mặc với màu xanh của bầu trời, suối nước, ngọn cỏ và màu đỏ của đất. Những loại hoa dại ở ngọn đồi phía xa đua nhau khoe sắc, tạo nên cảnh tượng mê đắm lòng người.

Phía trên là bầu trời xanh trong điểm xuyết những đám mây trắng muốt, bên dưới là thảo nguyên bao la tươi sáng tràn đầy sức sống, đất và trời như giao hòa với nhau, mang lại sự bình yên và thư thái cho tâm hồn con người.

Cô gái nhỏ ngồi xuống một tảng đá cạnh con suối, nhìn chăm chú phía trước, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại hình ảnh tương tự trước đây. Đã từng, có một người hay cùng cô cưỡi ngựa. Anh luôn trêu chọc cô, cưỡi ngựa thật nhanh vượt qua cô rồi chạy chậm dần, đến lúc cô gần đuổi kịp thì anh lại thúc ngựa vọt lên.

Khi đó cô rất hiếu thắng, dù biết là anh đang trêu mình những vẫn cố gắng cưỡi ngựa đuổi theo sau, khi nào quá mệt mới mới giận dỗi ghìm cương ngựa lại. Lúc ấy anh sẽ đến đỡ dành cô, rồi cùng cô cưỡi chung một con ngựa chạy dọc theo đường đua. Người anh ngã về phía trước tay cầm dây cương, tư thế ấy giống như ôm trọn cô vào lòng, bảo vệ và che chở.

Bầu trời vẫn xanh như thế, cô gái nhỏ dường như đang nhìn thấy hình ảnh hai người cưỡi ngựa chung, một giọt nước mắt lặng lẽ trào ra khỏi khóe mi, rơi xuống đất không dấu vết. Đã từng, hai người vui vẻ bên nhau không lo nghĩ, nhưng giờ đây, cảnh không còn, và người cũng không còn.

Gió từ đâu bay về nơi ấy,

Cuốn mây trôi cùng với bầu trời,

Cuốn hương hoa thoảng vào không khí,

Cho lòng ai vương vấn không ngừng.

Cô gái nhỏ hướng mắt về phía xa, không hề thấy ánh mắt phức tạp của Phạm Lan Lan đang hướng về mình.

* * *

Chiếc xe Lamborghini tiến vào ngôi biệt thự sang trọng màu trắng, cô gái nhỏ xuống xe, đi vào trong nhà. Trần Tuấn Kiệt ngồi trên sofa ngoài phòng khách, thấy cô gái nhỏ bước vào, anh mỉm cười hỏi cô:

“Em đi đâu vậy? Không phải bảo chờ anh tan làm rồi về với em sao?”

“Em tới thành phố S cưới ngựa.” Cô gái nhỏ đi tới chỗ Trần Tuấn Kiệt, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Em đến đó một mình? Sao không bảo anh đưa em đi?”

“Lúc đó anh bận mà.” Giọng cô nghe có vẻ hơi ảm ức, đầu cúi xuống thật thấp.

“Được rồi, chỉ lần này thôi. Lần sau đi đâu phải báo anh một tiếng biết không.” Trần Tuấn Kiệt bất đắc dĩ mà bỏ qua cho cô lần này, ai bảo anh không có cách nào trách mắng được cô đây.

Chỉ cần thấy cô tỏ vẻ tội nghiệp, anh liền không kiềm chế được mà yêu thương. Anh yêu cô còn chưa hết, sao nỡ làm cô buồn được.

Cô gái nhỏ vội gật gật đầu. Trần Tuấn Kiệt dịu dàng xoa đầu cô.

“Ngoan, anh đưa em lên phòng nghỉ ngơi. Anh cũng phải về rồi.”

11. Chương 11

“Ồ, chủ tịch về nước sao?”

“Ừ. Chuyển bay sáng mai sẽ hạ cánh.”

“Sao trong thiệp ghi em gái cậu về cùng chủ tịch thế?”

“Chuyện con bé về nước không thông báo với bên ngoài. Giờ mẹ tôi về thì thông báo ra ngoài là hai mẹ con đi cùng nhau.”

Lục Hạo Thiên ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc, anh chăm chú nhìn vào thiệp mời dự tiệc Vương Nhất Băng vừa đưa. Mẹ của Vương Nhất Băng, cũng là chủ tịch công ty Nhất Thiên, sẽ đáp máy bay về nước. Bà gửi thiệp mời cho người thân và vài đối tác quan trọng đến dự tiệc tại nhà.

* * *

Màn đêm buông xuống.

Từng chiếc xe sang trọng lần lượt tiến vào cổng biệt thự nhà họ Vương, người làm trong nhà bận rộn chạy lại tiếp đón khách. Tân khách được mời tham dự tối nay đều là những công ty đối tác, những gia đình có mối quan hệ với nhà họ Vương ở thành phố A này. Khách khứa đến tham dự ăn mặc trang trọng, lịch sự, vui vẻ nói chuyện, tay cầm ly champagne hướng tới nhau chào hỏi.

Lục Hạo Thiên bước vào đại sảnh, vận lễ phục màu đen trang trọng. Dáng cao to, làn da nâu nhạt, trên mặt có nét phong tình của một công tử ăn chơi chính hiệu cuốn hút ánh nhìn của bao thiếu nữ.

Bên cạnh anh là cô em gái Lục Yến Ninh xinh đẹp trong chiếc đầm dạ hội làm nổi bật vòng eo thon và làn da trắng mịn. Lục Hạo Thiên và Lục Yến Ninh sau khi chào hỏi người quen thì tiến về phía Trần Tuấn Kiệt ở gần đó.

Trần Tuấn Kiệt đang nói chuyện cùng một người phụ nữ, anh vận lễ phục trắng có hoa văn chìm, áo sơ mi trắng, cả người như phát ra ánh sáng. Dường như cũng phát hiện anh em nhà họ Lục đang đến gần, Trần Tuấn Kiệt quay đầu về phía hai người, gật đầu thay cho lời chào. Người phụ nữ đứng cùng Trần Tuấn Kiệt cũng đưa mắt nhìn hai người đang bước tới.

“Chào chủ tịch, cháu là Lục Hạo Thiên, là nhân viên của Nhất Thiên, cũng là bạn của Nhất Băng. Đây là em gái cháu Lục Yến Ninh.”

Lục Hạo Thiên cất tiếng chào hỏi với Chủ tịch của Nhất Thiên, cũng chính là mẹ của Vương Nhất Bằng đang đứng cạnh Trần Tuấn Kiệt.

“Chào chủ tịch Vương, cháu là Lục Yến Ninh.”

“Gọi là bác Vương được rồi. Hai đứa là bạn của Nhất Bằng thì cũng là người nhà, không cần khách sáo.”

Mẹ Vương phong thái tao nhã, khí chất cao quý mỉm cười thân thiện. Bà diện trên người chiếc váy dài hoa đen trắng, bông hoa to điểm lệ tạo nét phóng khoáng, cứng cỏi mà cũng thật dịu dàng, thanh tao. Khí chất của một quý bà không làm mất đi vẻ hiền dịu trên khuôn mặt.

Chồng bà mất đã lâu, một mình bà phải chống đỡ cả công ty, lại vất vả nuôi hai đứa con nhỏ, vì vậy với người ngoài, bà luôn tỏ vẻ cương quyết và mạnh mẽ, nhưng đứng trước người thân, bà chỉ là một người mẹ dịu dàng yêu thương con.

“Bác còn chút việc phải chuẩn bị, mọi người cứ tự nhiên. Kiệt, con giúp dì tiếp khách ở đây.” Câu sau mẹ Vương nói với Trần Tuấn Kiệt.

“Vâng, dì cứ vào trong đi ạ.”

Mẹ Vương vừa rời đi thì một bóng hình đi tới. Diệp Như Anh trang điểm xinh đẹp, mặc lễ phục màu vàng chanh lấp lánh, mi lệ dưới ánh đèn.

“Trần Tuấn Kiệt, cô bé bất lịch sự hay đi cùng cậu đâu? Chẳng lẽ cô ta không tới?” Diệp Như Anh khoanh hai tay trước ngực đầy kiêu ngạo.

Trần Tuấn Kiệt không nói gì, vẻ ngoài lạnh lùng không quan tâm tới lời khiêu khích của Diệp Như Anh. Diệp Như Anh khề bĩu môi, thấy không ai đáp lời mình thì quay người bước đi.

12. Chương 12

Đúng tám giờ tối, đèn xung quanh mờ đi, đèn sân khấu sáng rực. Mẹ Vương đứng trên sân khấu, tay cầm micro, chậm rãi nói:

“Xin cảm ơn tất cả mọi người đã tới tham dự bữa tiệc ngày hôm nay. Chuyển công tác vừa rồi của tôi thu hoạch được rất nhiều kết quả. Hy vọng Nhất Thiên cùng các công ty đối tác hợp tác thành công. Bên cạnh đó tôi muốn giới thiệu đứa con gái bảo bối của gia đình chúng tôi – Vương Hàn Tuyết. Con bé sẽ đến Nhất Thiên làm việc để cùng anh trai mình phát triển công ty.”

Tiếng nói của mẹ Vương vừa dứt, đèn trong đại sảnh tối đi, một luồng ánh sáng trắng chiếu thẳng vào lối cầu thang bên cạnh. Trong ánh đèn lóa mắt, hai dáng người từ trên cầu thang trải thảm đỏ bước xuống.

Vương Nhất Bằng vận bộ lễ phục màu xám bạc, áo sơ mi màu trắng ngọc trai, trên cổ quần một chiếc khăn lụa xám, chiếc khăn ấy sáng bóng làm nổi bật vẻ điềm đạm tuấn tú của anh. Khuôn mặt anh một mảnh lạnh nhạt, ánh mắt sâu đầy tinh tế, đôi môi khề nhếch như cười như không.

Khoác tay anh cùng bước xuống cầu thang là cô gái trẻ tóc nâu vàng, xinh đẹp tuyệt trần, mặc chiếc váy đỏ tươi rực rỡ. Bộ trang phục phẳng phất kiểu váy xòe của tiểu thư quý tộc thế kỷ XIX trong các bộ phim cổ điển Âu Mỹ, vai trần trắng mịn, vạt váy ngắn, những viên kim cương đính thành bông hồng đỏ rực như ngọn lửa, tràn đầy sức sống lại hoa lệ ngọt ngào.

Khí chất thanh cao từ trong xương mà phát ra khiến cô đầy vẻ mỉa mai hoặc mê người. Đôi con ngươi trong sáng lấp lánh, chiếc mũi cao kiêu ngạo, môi anh đào cong cong tựa nguyệt sáng càng tô thêm vẻ đẹp thanh tú của thiếu nữ.

Những tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên không ngừng, đôi tuần nam nữ xuất hiện tựa hai vầng nhật nguyệt phát ra thứ ánh sáng cao sang, quyền quý lay động lòng người. Bước đến sân khấu đứng cạnh mẹ Vương, hai người hơi cúi đầu chào tân khách phía dưới.

Lục Hạo Thiên mở to mắt nhìn cô gái xinh đẹp trên sân khấu. Không ngờ cô gái nhỏ gặp thường ngày trang điểm lên lại xinh đẹp tới vậy. Ngạc nhiên không kém Lục Hạo Thiên, Diệp Như Anh cũng thất thần

quan sát vị tiểu thư bên trên là người mình đã coi thường lâu nay. Tâm trạng có chút hối hận. Trước kia là mình hiểu nhầm người ta quyến rũ Tổng giám đốc, lại còn ăn nói bất lịch sự, không biết cô ấy có ghét mình không.

Người duy nhất tỏ ra bình tĩnh là Trần Tuấn Kiệt, anh yêu thương nhìn người con gái trên sân khấu, cô cũng đang nhìn về phía anh nở nụ cười nhẹ.

* * *

“Vương tiểu thư!”

Nghe tiếng gọi phía sau lưng, Vương Hàn Tuyết quay đầu lại thì thấy Diệp Như Anh đang đến gần. Cô vẫn lạnh nhạt nhìn cô ta, không tỏ bất cứ thái độ gì. Diệp Như Anh tay cầm ly champagne bước đến trước mặt Vương Hàn Tuyết.

“Vương tiểu thư, chào cô. Tôi là Diệp Như Anh. Trước đây tôi từng có hiểu nhầm với cô, mong cô thứ lỗi.”

“Những chuyện đó tôi không để tâm.” Vương Hàn Tuyết thật sự là không quá để tâm tới những việc đã xảy ra với người xa lạ.

“Vậy thì tốt quá. Tôi hi vọng sau này chúng ta có thể trở thành bạn. Tôi còn có việc nên xin phép đi trước, nhờ cô chào Chủ tịch giúp tôi. Tạm biệt.” Câu cuối Diệp Như Anh quay về phía mọi người gật đầu chào.

“Tạm biệt.”

Những chuyện kết bạn trong giới kinh doanh này không hiếm thấy, Vương Hàn Tuyết cũng chẳng mấy thích thú, cô chỉ lặng im uống rượu.

13. Chương 13

Những cơn gió lạnh đầu đông kéo đến, cuốn chiếc lá trên cây nhẹ rơi xuống dưới đất. Thu mình lại trong chiếc áo len và khăn quàng cổ, lại đến mùa đông rồi. Mùa đông làm người ta thấy cô đơn nhiều lắm, giống như cô gái xinh đẹp đợi chờ người yêu trong lạnh giá, âm u, ảm đạm.

Thân phận thiên kim tiểu thư của Nhất Thiên đã lộ diện, Vương Hàn Tuyết cũng không có thay đổi gì, cô vẫn là cô gái nhỏ thờ ơ, vẫn là bé con mà Vương Nhất Bằng yêu quý, vẫn là cô gái Trần Tuấn Kiệt yêu thương bảo vệ.

Tại nhà ăn của công ty, Vương Hàn Tuyết đang thử thái thưởng thức các món ăn đậm vị châu Âu yêu thích. Một số món ăn này là do đầu bếp mới người Pháp mà Trần Tuấn Kiệt mời về làm ra, nguyên liệu sử dụng chính là châu Âu, ngọt mà không ngán.

“Hàn Tuyết, cô cũng ở đây sao? Tôi còn tưởng cô sẽ đến nhà hàng ăn chứ.”

Giọng nói trong trẻo ngân vang, Vương Nhất Bằng cũng ngồi đó liền quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy một cô gái khuôn mặt tươi cười đang bước tới, trên tay là khay đồ ăn trưa. Hàn Tuyết không cần quay đầu lại cũng biết là ai tới.

Trong suốt thời gian qua, người rắc rối hay bám lấy cô cũng chỉ có tiểu thư Diệp gia Diệp Như Anh. Diệp Như Anh từ khi biết cô là thiên kim của Nhất Thiên liền tới làm quen, bắt chuyện rồi dần coi cô như bạn thân.

Thật ra Diệp Như Anh cảm thấy rất có lỗi với Vương Hàn Tuyết. Lúc trước cô hiểu lầm người ta rồi nói những lời khó nghe. Cô thấy nên đối xử tốt với Vương Hàn Tuyết để hồi lỗi.

Hàn Tuyết lúc đầu cũng thấy khó chịu nhưng ngăn cản không được hành động của Diệp Như Anh nên cô cũng không để tâm tới nữa, cứ mặc Diệp Như Anh nói nói cười cười bên cạnh. Diệp Như Anh cũng không để ý thái độ của Hàn Tuyết, vẫn nói chuyện không ngừng.

“Hàn Tuyết, cô cũng thích ăn châu Âu à? Mau xem, tôi cũng cực thích châu Âu nha. Đầu bếp mới nhà tôi nấu ăn rất ngon. Cô ăn thử đi, nấu cùng châu Âu mùi vị rất đặc biệt.”

Vương Hàn Tuyết nhìn sang Diệp Như Anh, quả thật những món ăn đó rất đẹp mắt, mùi hương nhẹ thoảng quanh, không nồng đậm, không nhạt nhẽo.

Vương Hàn Tuyết không do dự cầm đũa ăn thử, chỉ thấy trong khoang miệng tràn ngập vị dâu tây ngọt lịm, một miếng như tan chảy, thấm vào đầu lưỡi lại có vị thanh hòa vào, không lời nào tả được.

Đôi mắt cô sáng rực, thanh âm nhẹ thoát ra: “Thực rất ngon.”

“Tôi đã nói mà, vị đầu bếp này phải vất vả lắm bố tôi mới mời về được. Tay nghề chú ấy rất giỏi, nếu cô thích thì tôi bảo chú ấy nấu cho cả cô nữa.”

Bên cạnh hai cô gái đang thảo luận chuyện món ăn, Vương Nhất Băng và Trần Tuấn Kiệt chỉ lặng yên dùng bữa. Mặc dù Diệp Như Anh có thể tiếp cận em gái anh vì mục đích khác nhưng chỉ cần bé con của anh vui là được, mọi chuyện đã có anh che chở cho cô.

Hơn nữa Diệp Như Anh và Vương Hàn Tuyết cũng có rất nhiều sở thích tương đồng, Hàn Tuyết coi như cũng tìm được người để trò chuyện. Trần Tuấn Kiệt có cùng suy nghĩ với Vương Nhất Băng, anh yêu thương nhìn cô gái nhỏ, chỉ cần thấy cô vui vẻ chính là niềm hạnh phúc của anh.

* * *

“Hàn Tuyết, cậu định sẽ đi đâu chơi?” Diệp Như Anh nằm dài trên chiếc giường rộng lớn của phòng mình hỏi Vương Hàn Tuyết đang nằm bên cạnh.

Thời gian này tiếp xúc với Diệp Như Anh khiến Vương Hàn Tuyết có cái nhìn khác về cô ấy. Diệp Như Anh là tiểu thư nhưng đối xử với người trong nhà, kể cả người làm rất thân thiết, có lẽ chỉ với người ngoài cô ấy mới tỏ ra cao ngạo.

Cô ấy không có nhiều bạn bè, nhưng đã coi ai là bạn thì cô ấy đều chân thành quan tâm. Cô ấy thẳng tính, nên hay bị coi là không hiểu chuyện. Cô ấy giống như là có hai bộ mặt, một khi đối diện với người lạ, một khi đối diện với người thân thiết.

Vương Hàn Tuyết rời mắt khỏi quyển sách trên tay, quay sang nhìn Diệp Như Anh: “Đi thành phố S.”

“Đến đó làm gì chứ?”

“Tới khu cưỡi ngựa Ocala.”

“Cưỡi ngựa sao? Được đó. Nhưng mà mình không biết cưỡi ngựa, cậu phải dạy mình đấy.”

“Ừ.”

Chiếc xe BMW chở Vương Hàn Tuyết và Diệp Như Anh chỉ chốc lát đã đến thành phố S, hai cô cùng đi thay đồ rồi chọn ngựa. Hàn Tuyết dắt chú ngựa Frank lông trắng ra ngoài, Diệp Như Anh chọn cho mình con ngựa màu nâu.

Do lần đầu cưỡi ngựa nên trông Diệp Như Anh có vẻ khá vất vả để điều khiển được chú ngựa của mình. Cô đã bị ngã rất nhiều lần nhưng lại ngang ngạnh đòi học bằng được. Vương Hàn Tuyết chỉ biết lắc đầu, để mặc cô cho đám quản lý dạy, còn mình thì ung dung ngắm cảnh đẹp thảo nguyên.

Cưỡi ngựa rong ruổi gần nửa buổi, Vương Hàn Tuyết quay trở lại chuồng ngựa. Từ xa đã thấy cảnh tượng nhốn nháo, âm ĩ của một đám đông người, cô nhanh chóng thúc ngựa chạy về phía đó.

Kia chẳng phải là Diệp Như Anh và Phạm Lan Lan? Vương Hàn Tuyết nhẹ nhúm mi, xuống ngựa chen vào trong đám đông nơi Diệp Như Anh và Phạm Lan Lan đang tranh cãi.

“A Anh! Có chuyện gì?”

“Hàn Tuyết, cậu phải bảo giám đốc đuổi cô ta khỏi đây.” Diệp Như Anh thấy Hàn Tuyết đến thì ngừng cãi vã với Phạm Lan Lan đang đứng đối diện.

Vương Hàn Tuyết không nói gì, chỉ nhìn Diệp Như Anh như đang chờ lời giải thích. Diệp Như Anh vẻ mặt giận dữ lại ảm ức chỉ tay về phía Phạm Lan Lan.

“Là do cô ta cố ý hại tớ. Lúc tớ vừa cưỡi ngựa thì cô ta lại chạy ra chắn đường. Hàn Tuyết, cậu cũng thấy tớ chỉ mới biết cưỡi ngựa, làm sao tránh được. Khiến tớ bị thương thế này, tất cả cũng chỉ tại cô ta.”

“Diệp tiểu thư, thật xin lỗi khi khiến cô bị thương. Nhưng tôi thật sự không cố ý, hơn nữa lúc cô cưỡi ngựa lại sai đường ngựa chạy nên mới đâm phải tôi.”

“Cô còn nói...”

“A Anh! Đừng cãi nhau nữa. Cậu cũng là không đúng, không nên đổ lỗi hoàn toàn cho Lan Lan. Cậu không thấy cô ấy cũng bị thương?”

Vương Hàn Tuyết nhàn nhạt mở miệng, khuôn mặt lạnh nhạt vẫn trước sau như một. Diệp Như Anh thật bất mãn nhưng cũng không nói gì, bắn ánh nhìn căm tức về phía Phạm Lan Lan rồi quay người đi mất.

“Bạn tôi tính hơi nóng nảy. Lan Lan, mong cô đừng giận cô ấy.”

“Cô đừng nói vậy. Lỗi cũng là do tôi khiến Diệp tiểu thư bị thương. Mong cô nói với cô ấy đừng trách tôi.”

“Cô ấy tính đơn thuần, chỉ một lát là quên thôi. Tôi đi trước đây.”

Vương Hàn Tuyết tạm biệt ra về. Trên chiếc BMW trở lại trung tâm thành phố, Diệp Như Anh vẫn đang hậm hực về việc xảy ra ở thành phố S lúc này, cô không ngừng ca thán với Vương Hàn Tuyết.

“Được rồi A Anh, cậu ồn ào quá. Lần sau học cưỡi ngựa cẩn thận vào là được.”

“Cậu phải tin mình Hàn Tuyết, lúc ấy cô ta rõ ràng có nhìn thấy mình nhưng lại vẫn cố tính đi đến trước ngựa. Lúc con ngựa đến gần cô ta còn vung roi trên tay lên khiến con ngựa của mình hoảng sợ.”

“Cô ấy là quản lý, cầm roi ngựa vung lên cũng là theo thói quen thôi. Được rồi, tới nơi rồi, mau vào nhà nghỉ ngơi sớm đi. Những chuyện không vui thì đừng để trong lòng.”

“Ừ, mình vào đây. Tạm biệt, Hàn Tuyết.”

14. Chương 14

Trong căn phòng rộng lớn chật ních người, Lục Hạo Thiên khoác trên mình bộ đồ mang phong cách hip-hop: quần thun kết hợp áo dài tay được kéo lên đến khuỷu, áo khoác lửng màu đen huyền bí, trên đầu là chiếc mũ lệch phong cách, anh đang tham gia cuộc thi nhảy “Got to dance”. Tâm trạng có chút khẩn trương, đây là lần đầu anh tham gia một cuộc thi lớn thế này.

Phía dưới sân khấu rộng lớn, Vương Hàn Tuyết ngồi hàng ghế khán giả đầu tiên, bên cạnh là Vương Nhất Băng và Trần Tuấn Kiệt.

MC nữ bước ra sân khấu, tiếng reo hò từ khán giả bắt đầu vang lên. MC lần lượt giới thiệu bốn vị giám khảo đều là những diễn viên và biên đạo múa nổi tiếng. Ngay sau đó, các thí sinh bước ra, Lục Hạo Thiên đi đầu tiên, bỏ xuống sự khẩn trương trước đó thay bằng dáng vẻ đầy tự tin và lời cuốn trong từng bước đi.

Lục Hạo Thiên đưa mắt nhìn xuống dưới, bắt gặp ánh nhìn của Vương Hàn Tuyết, anh nháy mắt nghịch ngợm với cô, nét cười nồng đậm trên môi anh. Một hình ảnh chợt lướt nhanh trong đầu Vương Hàn Tuyết, sự đau thương thoáng qua trong đôi mắt cô, ngay sau đó cô trở lại dáng vẻ điềm nhiên thường ngày, dường như sự việc vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Sự thay đổi từ Vương Hàn Tuyết nhanh như chớp mắt nhưng toàn bộ đều được Trần Tuấn Kiệt vẫn luôn để ý cô thu vào trong mắt. Có lẽ không ai để ý, có lẽ chỉ mình anh thấy đôi tay cô đang nắm thật chặt phía dưới, giống như cô đang dồn nén mọi cảm xúc của mình, chỉ để lại ánh mắt lạnh nhạt đó.

Các thí sinh lần lượt trình diễn phần thi của mình, những tài năng nhảy múa điêu luyện đều được tỏ ra hết, tiếng cổ vũ cuồng nhiệt vang dội.

Đến phần biểu diễn của Lục Hạo Thiên, vẫn là dáng vẻ tự tin, vẫn lời cuốn như lúc đầu, tiếng reo hò càng thêm cuồng nhiệt. Nhạc nổi lên, ánh đèn dịu xuống, chỉ để lại Lục Hạo Thiên đang tỏa sáng trên sân khấu.

Những bước nhảy tinh tế hiện ra, từng cái xoay người, từng biểu cảm hoàn mỹ trên khuôn mặt đều khiến khán giả phải hò hét, khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Lục Hạo Thiên như đang hòa mình vào với từng bước nhảy, trong đầu anh không còn cuộc thi, không còn đối thủ, chỉ có sự hưng phấn, chỉ còn lại tất cả sự đam mê của anh dành cho bộ môn dancesport.

Đôi theo từng động tác của Lục Hạo Thiên, khuôn mặt Vương Hàn Tuyết ngày càng trắng nhợt đi. Bóng tối đang bao phủ xung quanh hàng ghế khán giả nên không ai thấy được nét mặt hiện nay của cô.

Từng hình ảnh lần lượt, lần lượt trôi qua trong đầu cô, bóng dáng cao lớn ấy cứ tưởng đã quên nhưng nay vẫn còn in đậm đến thế, vẫn còn thân thuộc đến vậy. Bóng dáng lúc rõ ràng, lúc mờ nhạt, lúc như ánh bình minh chói mắt, lúc lại mờ ảo như sương mù giăng kín.

Nụ cười ấy, dáng vẻ ấy, cũng với điệu nhảy ấy, từng bước nhảy uyển chuyển trên bờ cát trắng mịn, giống, sao thật giống. Vương Hàn Tuyết như chết lặng, răng trắng như tuyết cắn chặt đôi môi đỏ mọng, khóe môi đã có tia máu hồng chảy xuống, hốc mắt đỏ hoe chứa đầy nước, chỉ chực chờ rơi xuống ngay tức khắc.

Nhìn vào khuôn mặt tuần lẳng của Lục Hạo Thiên, Hàn Tuyết dường như có thể nhìn thấy khuôn mặt người ấy, khi hiện khi ẩn, mờ nhạt lại rõ nét. Tay nắm lại thật chặt, mặc cho móng tay đâm vào da thịt tới bất máu, nỗi đau thể xác đã không còn cảm nhận được gì.

Kí ức ngủ quên nay trỗi dậy mãnh liệt, nó cấu xé tâm can cô, như hàng vạn chiếc kim nhỏ xuyên vào cõi lòng cô, đau đến nghẹt thở.

Trần Tuấn Kiệt giật mình hoảng hốt, anh vội vàng ôm chặt lấy cô gái nhỏ, nắm lấy đôi tay cô không cho cô tự làm đau mình. Bàn tay nhanh chóng đưa về phía đôi môi đỏ mọng đang cắn chặt kia:

“Tuyết, mau buông ra, đừng cắn.”

Đôi mắt Vương Hàn Tuyết bị bao phủ bởi một tầng sương mù, khi Trần Tuấn Kiệt ôm lấy cô, những giọt nước bị tác động trào ra khỏi khóe mắt, lăn trên má rớt xuống cánh tay cô. Là do nỗi đau từ thể xác hay do nỗi đau trong tâm hồn mà nước mắt cứ thế từng giọt nổi nhau tuôn trào, lệ đầy mi.

Trần Tuấn Kiệt có thể cảm nhận rõ cô gái bé nhỏ trong lòng mình đang run rẩy không ngừng, nước mắt cô thấm đẫm một khoảng áo trước ngực anh. Anh siết chặt vòng tay đang ôm lấy cô, chỉ hận không thể truyền hết sự đau khổ của cô sang cho anh.

Vương Nhất Băng vẫn ngồi im lặng, anh vừa nhìn là biết bé con của anh đang khổ sở nhường nào. Lục Hạo Thiên kia sao lại giống người ấy đến thế, giống đến nỗi anh đã tưởng rằng đó chỉ là một người, giống đến nỗi khiến anh phải ngạc nhiên.

Ánh mắt anh trở nên lạnh băng, sâu trong đó là sự lo sợ cùng đau thương. Bé con của anh phải làm thế nào đây? Bé con của anh liệu có thể chịu đựng được khi nỗi đau kia quay trở lại? Vũ Minh, đến khi nào cậu mới thôi ám ảnh em gái tôi?

Không hề biết đến phản ứng của những người bên dưới, Lục Hạo Thiên đã hoàn thành phần biểu diễn của mình, tiếng cổ vũ của khán giả vang động cả hội trường, tiếng vỗ tay khen ngợi vang lên không dứt, chỉ thế cũng có thể thấy được màn biểu diễn kia thành công đến thế nào. Trong tiếng cổ vũ cuồng nhiệt, Lục Hạo Thiên bước ra khỏi sân khấu.

Cảm giác ảm áp từ cơ thể người con trai mang lại khiến Vương Hàn Tuyết dần khôi phục tâm trí, nước mắt cũng cạn khô tự bao giờ. Buông Hàn Tuyết đã bình tĩnh trở lại ra, Trần Tuấn Kiệt vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Hàn Tuyết ngồi lặng yên trên ghế, tâm trạng hoảng loạn nay thay bằng nỗi đau sâu nặng, tâm hồn cô đang rỉ máu, đau đớn. Cô tưởng rằng sẽ không còn đau, cô nghĩ rằng thời gian trôi qua sẽ khiến vết thương kia lành lại, cô cho rằng mình đã có thể thản nhiên mà đối mặt với quá khứ.

Nhưng cô sai rồi, cô không làm được. Mỗi khi nhớ về hình bóng ấy, mỗi khi bắt gặp bóng dáng giống người ấy, tim cô sẽ không tự chủ được mà đau nhói. Bàn tay đưa lên chạm vào ngực trái, nơi trái tim đang đập rộn ràng.

Vũ Minh, trái tim này vẫn thật đau. Vũ Minh, phải làm sao để em không còn đau khi nhớ về anh? Vũ Minh, anh từng nói em phải sống, nhưng không thấy anh, em sống không vui chút nào. Vũ Minh, anh từng hứa sẽ khiến em luôn vui vẻ, anh nói sẽ không để ai khiến em khóc. Vũ Minh, em đang khóc, em đang rất đau, anh mau đến đây. Vũ Minh... Vũ Minh...

Mắt vẫn nhìn lên sân khấu, nhưng tâm trí thì đã chết lặng từ lâu, Vương Hàn Tuyết cũng chẳng còn tâm trạng mà xem các thí sinh khác biểu diễn. Cô từ từ đứng lên, quay về trong yên lặng.

15. Chương 15

Một ngày nắng nhạt chiều tối, cây cối lung lay trước những cơn gió lạnh. Cái lạnh kéo dài suốt cả tuần, nay cuối cùng cũng có chút nắng ấm. Gió, đến bất chợt, đi nhanh chóng. Gió là thứ thật huyền bí, không thể nhìn thấy, không thể chạm tới nhưng gió vẫn luôn ở bên cạnh, làm lạnh giá cả tâm hồn.

Vương Hàn Tuyết ngồi trên chiếc xích đu ở phía sau công ty. Đây là nơi cô thường xuyên đến. Nơi này rất yên tĩnh, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng chim hót líu lo, lá rơi xuống nhẹ nhàng chạm vào nhau kêu lên tiếng xào xạc.

Ánh mắt chăm chú nhìn khóm hoa bên tường, trong hàng ngàn bông hoa tươi tắn nở rộ, chỉ duy nhất một bông hoa nhỏ bé còn đang khép cánh e thẹn. Vương Hàn Tuyết nhìn thật lâu vào bông hoa nhỏ bé kia, màu hồng nhạt mờ ảo trong ánh nắng, nó đang bị che lấp bởi những bông hoa rực rỡ bên cạnh, thật khó thấy nếu không nhìn thật kĩ.

Thế nhưng trong mắt Hàn Tuyết, có lẽ bông hoa chưa nở kia mới chính là bông hoa đẹp nhất. Nó tuy nở muộn nhưng khi đến thời điểm thích hợp, nó sẽ tung cánh tỏa hương lan ra khắp nơi, nó sẽ là bông hoa duy nhất tỏa ánh hào quang bên cạnh những bông hoa sắp tàn.

Ngắm nhìn những bông hoa đỏ thắm, suy nghĩ của Hàn Tuyết chợt trở về thời gian bốn năm trước.

Trường Đại học Leiceste ở Anh.

Cô gái nhỏ thong thả bước đi trên con đường dài của vườn trường. Chợt một bóng dáng cao lớn chặn bước đi của cô. Cô gái nhỏ ngược nhìn lên, khuôn mặt lấp lánh ánh cười, chỉ thấy đôi mắt người kia chăm chú nhìn cô với vẻ tức giận, khuôn mặt anh tuần mị hoặc lúc này nhuốm một tầng lửa giận.

Cô như không để ý tới sự tức giận của anh, nụ cười bên khóe môi còn còn rạng rỡ hơn, lời nói nhẹ nhàng thanh thoát bay lượn giữa không trung.

“Tại sao mặt anh lại khó coi như vậy nha? Là ai dám chọc tới anh vậy?”

“Em còn hỏi? Không phải đã bảo chờ anh tới trường em đón, thế mà lại tự mình đi đến chỗ này. Em có biết anh đã đi tìm em suốt?”

“Người ta chỉ là chờ anh lâu quá thôi nha. Đằng nào anh chả biết em nhất định sẽ tới trường anh.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xịu xuống đầy ủy khuất, đôi mắt hồng hồng ánh nước khiến người khác nhìn vào tức giận liên bay biến, chỉ còn lại thương xót cùng không nổi.

Quả thật khuôn mặt ấy đã làm sự tức giận của chàng trai giảm xuống, anh thở dài kéo cô ôm vào lòng.

“Em đó, chỉ biết làm anh lo lắng thôi. Anh Nhất Băng thật đã chiều em quá thành hư rồi. Ngày nào đó anh phải nói anh ấy dạy dỗ em lại mới được.”

Dựa vào lồng ngực rắn chắc của chàng trai, cô gái nhỏ khúc khích cười vui vẻ, cô biết anh rất thương cô, sẽ chiều theo mọi sở thích của cô. Thoát khỏi vòng tay ấm áp, cô gái nhỏ xoay người kéo chàng trai về phía nhà kính trồng hoa.

“Mau đi, em đưa anh tới vườn hoa, hoa tường vi của em đã nở hết rồi nha.”

Chàng trai mỉm cười nhẹ, ánh nhìn ôn nhu sáng bừng trên khuôn mặt yêu nghiệt, anh để mặc cho cô lôi kéo mình. Cả hai bước vào nhà hoa kính, những bông hoa rực rỡ khoe sắc, đủ mọi sắc màu: hoa hồng đỏ, hoa lan tím, hoa đỗ quyên hồng phấn dịu dàng, có cả loài hoa Nemophila màu xanh ngọc nguồn gốc Nhật Bản...

Cô gái nhỏ dẫn chàng trai đến góc cuối của vườn hoa, nơi những bông tường vi đỏ thắm đang nở rộ.

“Thấy không, tường vi nở hoa hết rồi. Nếu hồi đó em nghe lời anh bỏ hết chúng đi thì nay chúng đâu thể rạng rỡ như vậy.”

“Thật chẳng? Liệu em có lên anh trồng hoa mới không đó?”

“Anh...! Hừ, anh chỉ đang ghen tị với em mà thôi. Em biết anh chẳng thể nuôi dưỡng chúng tốt được như em.”

“Ngốc! Là do anh không thích trồng hoa thôi.”

“Anh không biết cách trồng hoa thì có. Anh mới ngốc. Vũ Minh ngốc nghếch.”

“Ừ, anh ngốc mới yêu được cô gái ngốc như em.”

Cô gái nhỏ cũng không để ý đến lời châm chọc của anh, vẫn lặng lẽ quan sát đóa hoa tường vi nhỏ.

“Thật đẹp anh nhỉ?” Bỗng nhiên cô quay lại phía anh hỏi.

“Ừ, cô bé ngốc, chúng đẹp giống em vậy.”

Anh nhìn cô nồng đậm yêu thương. Anh thích dáng vẻ cô lúc này, đôi má hồng trên làn da trắng mịn, cô rất đáng yêu, rất dễ thương, cô là cả thế giới bé nhỏ trong anh.

“Hàn Tuyết, sao lại ngồi đây một mình thế?” Giọng nói trầm ổn cắt ngang mạch hồi tưởng của Vương Hàn Tuyết.

“Anh Thiên”

Lục Hạo Thiên ngồi xuống cạnh cô, đưa mắt nhìn về khóm hoa phía trước.

“Em rất thích chúng.” Lời nói của anh mang ý khẳng định hơn là câu hỏi.

“Phải, chúng rất đẹp.”

“Ừ, chúng đẹp giống em vậy.”

Hàn Tuyết không nhìn anh, ánh mắt cô mông lung mờ ảo như sương mai. Cô bé ngốc, chúng đẹp giống em vậy.

* * *

Vầng trăng tròn chiếu ánh sáng yếu ớt vào căn phòng, rèm cửa sổ khẽ bay theo những cơn gió, ánh trăng qua đó mà len lỏi vào, soi rõ bóng dáng cô gái nhỏ đang say giấc trên giường. Đột nhiên cô bật dậy, trán thấm đẫm mồ hôi, dường như cô vừa mơ thấy cơn ác mộng. Cô gái nhỏ xuống giường, ra ngoài bước vào phòng ngủ của Vương Nhất Băng ở phía đối diện.

Chàng trai đang ngủ như cảm nhận được có người bước vào, anh mở mắt thì thấy Hàn Tuyết đang đứng trước giường mình.

“Bé con, sao em lại sang đây?”

“Anh, em ngủ cùng anh được không?”

“Được”

Hàn Tuyết trèo lên giường, Vương Nhất Băng vòng cánh tay ôm cô vào lòng, đắp chăn cho cô, anh nhẹ giọng hỏi:

“Em không ngủ được sao?”

“Anh”

“Ừ”

“Em mơ thấy Vũ Minh.”

Vương Nhất Bằng có chút ưu thương, nhưng ngay lập tức khôi phục dáng vẻ bình thường. Anh vuốt nhẹ tóc cô, bàn tay còn lại khẽ vỗ vào vai cô giúp cô dễ ngủ hơn.

Cô gái nhỏ vùi người vào lồng ngực ấm áp của anh, mùi hương bạc hà trên người anh khiến cô an lòng. Cô cọ mặt vào ngực anh, cười khúc khích, Vương Nhất Bằng cũng cười khẽ. Anh ôm cô chặt hơn, tìm tư thế thoải mái nhất cho cô. Cả hai dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Ngoài kia, gió vẫn thổi qua, làm tung bay rèm cửa sổ, ánh trăng e thẹn nấp sau bóng mây, để lại không gian êm dịu.

Lời ru thiết tha nhẹ theo gió mãi ngân nga

Sánh vai bên người, thoáng nghe môi cười

Từ trong trái tim niềm hạnh phúc ướm đôi mi

Hỡi em hay không tình anh mệnh mông.

Hồ in bóng trăng nhìn đêm vắng rất lung linh

Dáng anh bên em, phút giây êm đềm

Ngàn sao sáng soi dòng sông trắng lướt trên mây

Hỡi anh hay không tình em mệnh mông...

16. Chương 16

Sáng hôm sau, trong phòng làm việc của Trần Tuấn Kiệt, Vương Hàn Tuyết ngồi trước máy tính nghiên cứu tài liệu về thị trường bất động sản trong nước và nước ngoài. Cô về nước là để trợ giúp Vương Nhất Bằng quản lý công ty, bây giờ cô cần bắt đầu học tập rồi.

Đã quen có giáo sư chỉ bảo, nay tự mình nghiên cứu cô thấy có chút khó khăn, rất nhiều vấn đề cô chưa thể hiểu được, nhưng cô vẫn muốn thử sức mình.

Lục Hạo Thiên bước qua cửa phòng đang mở, anh chợt nhìn thấy bóng dáng cô gái nhỏ đang nhăn mày suy nghĩ. Mái tóc nâu vàng được búi cao sau đầu, vài lọn tóc khẽ rủ xuống trước trán. Chiếc áo đỏ cao cổ làm nổi bật màu da trắng hồng của cô. Cô chú tâm đến nỗi khi Lục Hạo Thiên đứng ngay phía sau cô cũng không biết.

“Em cần tìm hiểu tất cả nguyên nhân khiến thị trường bất động sản lúc đó ‘đóng băng’, khi đó em mới có thể đưa ra cách giải quyết tốt nhất được.”

“Anh Thiên.” Hàn Tuyết giật mình quay lại phía sau.

Lục Hạo Thiên tươi cười ngồi xuống ghế bên cạnh cô, anh chỉ tay vào màn hình máy tính.

“Hãy nghiên cứu sâu vào bảng thống kê này. Các nhà đầu tư bất động sản phía Bắc dùng khoảng 70% vốn gọi từ dân thông qua mua bán nhà trên giấy, thông qua góp vốn và chỉ có 30% dùng vốn từ tín dụng. Nhưng ngược lại, các nhà đầu tư phía Nam lại dùng 70% vốn từ tín dụng và 30% vốn từ dân. Bên cạnh đó, cấu trúc thị trường và cấu trúc ngân hàng lại gây nhiều bất lợi cho chủ đầu tư bất động sản. Em cần phải giải quyết hết các trở ngại về phía nhà đầu tư rồi tái cấu trúc lại thị trường sao cho phù hợp.”

“Nhưng có điều em vẫn không hiểu. Dù em đã tái cấu trúc thị trường và tái cấu trúc ngân hàng nhưng thông qua nghiên cứu sơ bộ, thị trường bất động sản chỉ tạm thời được giải quyết chứ không thể hoàn toàn ngăn chặn việc bị ‘đóng băng’. Những biện pháp trước đó đã được thực hiện cũng không mấy khả quan.”

“Đừng vội vàng, hãy phân tích kỹ càng từng vấn đề. Thị trường bất động sản gồm nhiều bộ phận, vấn đề em cần giải quyết là thay đổi từng bộ phận để phù hợp với thị trường tại thời điểm hiện tại nhưng sau đó lại phải xét xem chúng đã gắn kết với những bộ phận khác chưa. Em nghiên cứu lại đi.”

“Được”

Lục Hạo Thiên ngắm nhìn bộ dạng chăm chú của Vương Hàn Tuyết. Cô rất thông minh, đôi mắt sáng lên về trí tuệ và thông thạo. Anh nghe nói cô từng đề xuất ra rất nhiều phương pháp độc đáo, mới lạ, cũng từng đạt được rất nhiều giải thưởng quốc tế khi còn học ở Anh quốc.

Cô và Vương Nhất Bằng mỗi người có sở trường riêng, Nhất Thiên sau này sẽ phát triển mạnh mẽ, vươn tới thời hoàng kim trong giới bất động sản.

“Anh Thiên! Những hoạt động sáp nhập này không phải không có vấn đề gì sao? Nhưng em thấy rất nhiều nhà đầu tư không thể ổn định được.”

“Có người cho rằng giai đoạn này là xấu nhưng cũng có nhiều người cho rằng giai đoạn này rất tốt, bởi trên thị trường luôn có điểm sáng, xấu của người này nhưng lại là cơ hội cho người khác.”

“À! Vậy nên mới phải nắm bắt thời cơ chuẩn xác nhất?”

“Phải.”

“Em hiểu rồi.”

Ánh mắt Hàn Tuyết sáng rực, xem ra cô đã nắm bắt được trọng tâm rồi.

“Em đó, cứ cố chấp như vậy, để chuyên gia giảng dạy thêm không phải tốt hơn sao?”

Hàn Tuyết không nói gì, chỉ bĩu môi tỏ vẻ không đồng tình. Cô muốn tự mình thử sức, tự mình làm quen với công việc này, chẳng phải ngày trước Vương Nhất Bằng cũng học như thế đó ư, cô muốn thật giỏi như anh mình.

Thấy vẻ mặt này của Vương Hàn Tuyết, Lục Hạo Thiên bật cười ha hả, cô gái nhỏ cũng đáng yêu quá rồi. Cô không như em gái anh, con bé luôn lười biếng, chỉ khi anh lấy lợi ích dụ dỗ con bé mới chịu học tử tế. Giá như Vương Hàn Tuyết cũng là em gái anh thì anh đã có thể nở mày nở mặt khoe khoang cô với bạn bè rồi. Anh không nhận được nhéo mũi cô, cô bắt mẫn vừa trừng mắt vừa đánh vào tay anh.

“Ha ha thì ra con mèo nhỏ cũng biết giờ nhanh vuốt. Anh lại còn tưởng em là con mèo con hiền lành nữa chứ.”

Hàn Tuyết không nói gì, người hơi cứng lại, bàn tay vừa thả lỏng lại nắm thật chặt. Khóe miệng vẫn còn mỉm cười nhưng ánh mắt cô lại ảm đạm đi. Tiểu Bối, em đúng là con mèo nhỏ hung dữ.

* * *

Kết thúc công việc, Vương Hàn Tuyết và Lục Hạo Thiên quyết định ăn trưa ở công ty. Vừa bước vào phòng ăn, Vương Hàn Tuyết bị một người va vào, khay thức ăn trong tay cô ta bắn một chút lên chiếc váy trắng của Hàn Tuyết. Hàn Tuyết không hề tức giận, cô đưa tay kéo cô gái kia đứng lên.

“Thật xin lỗi. Tôi không phải cố ý.”

“Phạm Lan Lan?”

“Vương tiểu thư, thật sự xin lỗi cô. Tôi sẽ mang chiếc váy này đi giặt.”

“Không sao đâu. Tôi đi thay đồ.”

Hàn Tuyết đến văn phòng của Vương Nhất Bằng thay đồ. Trước khi đi cô không quên gọi lại một phần thức ăn cho Phạm Lan Lan.

Thay đồ xong, Hàn Tuyết trở lại phòng ăn. Lục Hạo Thiên đang ngồi cùng Phạm Lan Lan. Lúc thấy Vương Hàn Tuyết đi vào, cô ta vội đứng lên, cúi người xin lỗi. Vương Hàn Tuyết ngồi xuống.

“Cũng không phải cô cố ý. Tôi không để tâm đâu. Lan Lan, cô cũng làm việc ở đây?”

“Vâng, tôi là nhân viên mới.”

“Còn công việc ở quản lý ở khu cưỡi ngựa thì sao?”

“Thật ra đó là công việc chú tôi giới thiệu lúc tôi chưa xin được việc. Nay đã được nhận vào Nhất Thiên, tôi đã xin nghỉ ở đó rồi.”

“Ừ, cô đi ăn trưa đi. Chuyện hôm nay cô không cần để tâm, tôi không sao.”

“Cảm ơn cô. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Hàn Tuyết ngồi vào bàn ăn, Lục Hạo Thiên hỏi:

“Em quen cô ta?”

“Phạm Lan Lan, quản lý Khu liên hợp cưới ngựa Ocala ở thành phố S.”

“Ra vậy. Thảo nào anh cứ thấy cô ta quen quen. Nghe nói những nhân viên mới này rất có năng lực.”

“Cô ấy có vẻ thông minh, có lẽ sẽ là một trong những ứng cử viên sáng giá cho đợt tuyển chọn sắp tới.”

17. Chương 17

Sóng biển vỗ rì rào, gió đưa hương thơm của biển bay khắp không gian, cô gái nhỏ và anh nắm tay nhau bước đi dọc theo bờ cát trắng. Giờ phút này, cô cảm thấy thật hạnh phúc, mọi ưu phiền cũng tan biến hết.

Nắm tay anh, hơi ấm từ bàn tay ấy truyền vào trái tim cô, niềm vui cứ thế dâng trào mà không có điểm ngừng. Cô ước gì cô và anh cứ mãi đi bên nhau như thế, dù cho sóng to gió lớn, dù thực tế khắc nghiệt, cô nguyện đi cùng anh đến khi cái chết chia lìa hai người.

Đi thêm một đoạn, anh dừng lại, ôm cô đặt lên tảng đá lớn bằng phẳng rồi tự mình ngồi lên. Cô tựa đầu vào vai anh, bàn tay hai người chưa từng rời nhau ra phút nào. Anh có nói anh thích bàn tay cô, từng ngón tay thon dài trắng mịn, anh thích cảm giác vuốt ve bàn tay ấy, sự dịu dàng truyền đến khiến lòng anh cũng trở nên mềm mại.

Mắt vẫn nhìn về phía biển xanh, cô lên tiếng hỏi:

“Vũ Minh, anh có tin vào luật nhân quả không?”

“Sao lại hỏi anh như thế?”

“Em rất muốn trừng phạt kẻ đã hại chết ba em. Trước khi bà nội mất, em đã hứa với bà là sẽ tìm được kẻ sát nhân đó và trả thù cho ba. Anh nghĩ lúc đó ba em có vui không?”

“Vui. Ba sẽ rất tự hào vì có em.” Anh cười, giọng điệu nửa đùa nửa thật.

Cô quay sang trừng mắt anh: “Em đang nói nghiêm túc.”

“Được rồi, Tiểu Bối. Em cứ làm những gì em muốn, nhưng hứa với anh, không được làm tổn thương chính mình biết không?”

“Vũ Minh, em hứa với anh. Khi nào trả thù cho ba xong, em sẽ cùng anh đi du lịch khắp thế giới, để nơi nào cũng có dấu vết của anh và em.”

“Được.” Anh khẽ cười, bàn tay nhéo cái mũi nhỏ xinh của cô, trong mắt anh là yêu thương cùng ôn nhu.

Cô rất bất mãn khi anh cứ hay nhéo mũi cô như thế, mũi cô sẽ bị vẹo đi thật xấu nha. Cô tức giận đánh vào lồng ngực anh mấy cái mới thỏa mãn mỉm cười.

“Ha ha! Tiểu Bối, em đúng là con mèo nhỏ hung dữ.”

Anh ôm cô vào lòng, một tay nắm chặt tay cô, một tay khẽ vuốt mái tóc nâu vàng mềm mượt. Cô tựa vào anh thật lâu, cảm nhận sự ấm áp đến từ anh. Đột nhiên, cô cất tiếng hỏi:

“Vũ Minh, anh kể em nghe về ba mẹ anh được không?”

Cô rõ ràng cảm thấy bàn tay đang vuốt tóc cô chợt dừng lại, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục như không có việc gì.

“Nếu như anh không muốn nói cũng không sao.”

“Sớm muộn gì em cũng biết thôi mà.”

Và rồi anh bắt đầu kể. Anh kể rằng ba anh là nhà kinh doanh về trang sức, mẹ anh đã từng là một ca sĩ nổi tiếng. Năm ấy anh sáu tuổi, đi học về thì thấy ba đang đánh mẹ, anh ngỡ ngàng, vội chạy vào can ngăn. Ba anh không hề dừng lại, còn đánh cả vào người anh.

Vừa đau lòng vừa tức giận, anh quay ra đánh lại ba mình, nhưng sức yếu người nhỏ, anh thì có thể làm gì được ông. Ba anh thấy thế càng nổi giận hơn, trong cơn giận dữ không kiềm chế được, ông cầm cây gậy sắt đánh anh. Anh theo bản năng đưa tay ôm lấy đầu.

Tiếng gậy đánh vào cơ thể nghe chát chúa, anh lại không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy ấm ấm trên mặt. Anh ngẩng đầu, chết lặng, nhịp tim như ngừng đập, có thứ gì đó thật sắc đâm mạnh, đau nhói, dần dần lan tỏa khắp cơ thể. Máu đỏ tươi, hoa máu đẹp đẽ từ từ lan chảy trên cơ thể người phụ nữ mà anh thương yêu. Ba anh đã giết chết mẹ anh rồi.

Khi hơi thở cuối cùng của mẹ nhẹ nhàng hòa vào không khí, tình yêu anh cũng chết từ đây. Lúc ấy anh không khóc, không hề náo loạn, anh rất bình tĩnh, chỉ tĩnh lặng ngồi bên cạnh thi thể mẹ. Anh không biết mình đã ngồi bao lâu, cho đến khi ngất đi.

Kể từ giây phút đó, quan hệ giữa anh và ba cũng không thể nào trở lại như xưa được nữa. Tất cả, đều chỉ là định mệnh.

“Vũ Minh” Nhìn gương mặt vì đau khổ mà nhăn nhó của anh, cô gái nhỏ thực đau lòng. Cô nắm chặt lấy tay anh, truyền cho anh hết thấy sự ấm áp của mình.

“Anh không sao. Đã từ lâu anh không còn hận ba anh nữa. Là do ông ấy quá yêu mẹ. Là do mẹ anh kết hôn với ba nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ đến người yêu cũ. Chỉ là, anh không thể quên được mẹ đã chết dưới tay ba như thế nào.”

“Em ghét ông ấy. Ông ấy làm anh buồn như thế.”

Anh vì câu nói của cô mà bật cười, cô luôn có cách khiến anh vui vẻ, chính vì thế mà anh yêu cô đến vậy.

“Vũ Minh, ba anh tên là gì thế?”

“Ông là Hạ Khiêm.”

“Hạ Khiêm? Tổng giám đốc công ty Viễn Thành?”

“Ừ.”

Hạ Khiêm. Hạ Vũ Minh. Tại sao cô lại không sớm nghĩ ra? Anh là con trai người đàn ông đó, anh hóa ra lại là con trai của kẻ thù.

Cô gái nhỏ run rẩy, những ngón tay siết chặt vào lòng bàn tay đến tứa máu. Đường như chỉ có cơn đau mới giúp cô bình tĩnh trong lúc này. Những lời nói của bà nội trước khi mất chợt vang vọng bên tai cô.

‘Hàn Tuyết, con phải trả thù cho ba con, con nhất định phải giết chết kẻ đã hại ba con. Hàn Tuyết, dù bằng cách nào con cũng phải giết Hạ Khiêm. Hàn Tuyết, giết Hạ Khiêm, trả thù cho ba con’. Giết Hạ Khiêm, trả thù cho ba con... Giết Hạ Khiêm, trả thù cho ba con...

“Tuyết! Tuyết!”

Tiếng nói thân thuộc làm Vương Hàn Tuyết thoát khỏi giấc mơ. Trần Tuấn Kiệt ánh mắt lo lắng nhìn Hàn Tuyết, trên trán cô đổ đầy mồ hôi, có lẽ cô đã mơ thấy ác mộng. Anh dịu dàng dùng khăn lau mồ hôi cho cô, bàn tay ôn nhu vuốt lại mấy lọn tóc dài xõa trước trán. Bỗng cửa phòng mở, Diệp Như Anh bước vào.

“Tuấn Kiệt, em đến đưa hồ sơ cho anh. Ồ Hàn Tuyết, cậu cũng ở đây à?”

“Ừ, cậu cầm hồ sơ gì vậy?”

“Là hồ sơ nhân viên mới bên phòng nhân sự gửi. Mình đến phòng anh Nhất Băng nhưng anh ấy không có ở đó, mình đành nhờ anh Tuấn Kiệt nộp hộ vậy.”

“Được rồi, anh sẽ đưa anh Băng giúp em.”

“Vậy em đi trước đây. Hàn Tuyết, tạm biệt nhé.”

Trần Tuấn Kiệt đóng cửa phòng, quay lại vẫn thấy Hàn Tuyết ngồi yên trên chiếc giường nhỏ trong phòng nghỉ. Văn phòng dành riêng cho cô vẫn đang được hoàn thiện, vì thế bây giờ cô làm việc và nghỉ ngơi ở phòng anh. Anh bước lại gần cô, chợt phát hiện vết thương ở chân phải của cô.

“Tuyết, sao em bị thương?”

Anh quan tâm cô như thế, dịu dàng với cô như thế khiến cô thấy rất ấm áp, vết thương đau nhói cũng không còn cảm giác đau nữa. Thấy ánh mắt anh đầy vẻ lo lắng, cô không đành lòng để anh bận tâm.

“Em không sao.”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nâu vàng mềm mượt của cô.

“Tuyết, nói anh biết, em bị làm sao?”

“Không có gì thật mà. Em không còn đau.”

“Nhưng là anh đau. Tuyết, em bị thương, anh sẽ đau.”

Nhìn vẻ chân thành cùng đau lòng trong mắt anh, cô đành cúi đầu nói khẽ:

“Là em không cẩn thận bị người ta va vào. Một nhân viên giúp em băng bó rồi đưa em vào đây.”

Anh nhìn cô thở dài, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Lần sau nhớ cẩn thận biết không. Em như thế sẽ làm anh lo lắng.”

“Em biết. Sẽ không thế nữa.”

“Được rồi, anh đưa em về nhà nhé.”

Vương Hàn Tuyết gật đầu, Trần Tuấn Kiệt quàng chiếc khăn len của anh vào cổ cô. Vì cô không tự đi được nên Trần Tuấn Kiệt bế bổng cô lên vào thang máy xuống tầng hầm để xe.

Chiếc gương trong thang máy hiện rõ dáng người cao lớn của chàng trai đang ôm cô gái nhỏ. Vòng tay anh mạnh mẽ bảo vệ cô, cô gái nhỏ cả người nằm gọn trong vòng tay mạnh mẽ ấy, đôi tay quàng vào cổ anh, là nương tựa, là tin tưởng, ở bên anh, cô luôn thấy an toàn.

“Kiệt, em muốn ăn dâu tây.”

“Được. Trên xe anh vẫn còn, lên xe anh lấy cho em.”

“Lấy cho em quả nào thật ngọt, thật to vào nhé.”

“Được.”

Anh cười khẽ, khuôn mặt toàn bộ là yêu thương chiều chuộng. Bất cứ thứ gì cô muốn anh đều sẽ cho cô, kể cả là trái tim của anh.

18. Chương 18

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Hàn Tuyết ngồi trên sofa cạnh Trần Tuấn Kiệt và Vương Nhất Bằng, đối diện là Lục Hạo Thiên, Lục Yến Ninh, còn có Phạm Lan Lan. Sau khi sắp xếp lại công việc cho những nhân viên mới, Vương Nhất Bằng quyết định cho Vương Hàn Tuyết bắt đầu đi làm tại công ty.

“Tuyết, từ mai em hãy đến công ti làm quen với công việc đi. Anh sẽ để Kiệt hướng dẫn và giúp đỡ cho em.”

“Được, anh.”

“Hạo Thiên, Yến Ninh và Lan Lan sẽ làm việc tại bộ phận của cậu.”

“Không vấn đề.” Lục Hạo Thiên ngồi tựa lưng vào sofa, một bộ dáng nhàn nhã đáp lời Vương Nhất Bằng.

* * *

Sáng hôm sau, Vương Hàn Tuyết thức dậy thật sớm. Cô trang điểm nhẹ nhàng, mặc chiếc váy công sở trẻ trung, bên ngoài là chiếc áo khoác lông cùng màu, đi giày cao gót màu trắng sữa.

Ngày đầu tiên chính thức đi làm, mặc dù không thấy lo lắng nhưng cô cũng có chút cảm xúc hồi hộp. Hôm nay không đi cùng xe với Vương Nhất Băng, anh đã đi đến công ti từ sớm rồi, người để cô dựa dẫm cũng chỉ còn Trần Tuấn Kiệt. Thấy vẻ mặt căng thẳng của Hàn Tuyết, Trần Tuấn Kiệt nắm lấy hai tay cô.

“Đừng lo, không phải có anh hướng dẫn cho em sao. Mới làm quen em chỉ cần đi theo anh học tập là được, chưa cần phải tự mình gặp gỡ đối tác làm ăn.”

“Em biết, chỉ là không khống chế được cảm xúc thôi.”

Trần Tuấn Kiệt cúi xuống hôn lên trán cô, nụ hôn nhẹ nhàng khích lệ khiến tâm trạng Hàn Tuyết thả lỏng hơn.

Đến công ti, Trần Tuấn Kiệt giới thiệu Hàn Tuyết làm quen với mấy người quản lý và những người liên quan đến công việc của cô. Các nhân viên biết Vương tiểu thư tới đã tiếp đón rất nồng nhiệt, thái độ thân thiện, thấy cô xinh đẹp nhưng không kiêu ngạo ai nấy đều thật yêu mến.

Tầng cao nhất của Nhất Thiên chỉ có ba phòng làm việc, một là phòng Điều hành chung của Vương Nhất Băng, một là phòng của Giám đốc quản lý Trần Tuấn Kiệt, phòng còn lại dành cho Vương Hàn Tuyết.

Phòng làm việc của Hàn Tuyết ở phía bên phải, trang bị đầy đủ thiết bị tân tiến, còn có một phòng nhỏ là nơi nghỉ ngơi. Căn phòng được trang trí theo hơi hướng cổ điển quý tộc Anh theo đúng ý thích của Hàn Tuyết: bộ bàn ghế màu đỏ nhạt, bàn làm việc kiểu dáng sang trọng, rèm cửa với hoa văn trang nhã, không nhiều chi tiết trang trí nhưng những điểm nhấn nhỏ đã làm nổi bật phong cách quý phái.

Chỉ riêng giá trị căn phòng đã thể hiện Vương Nhất Băng yêu chiều em gái mình tới mức nào. Hàn Tuyết thật thích căn phòng này, nó gần giống với phòng làm việc của ba cô trước đây.

* * *

Thời gian một tháng không ngắn nhưng cũng không quá dài. Trong một tháng này, Vương Hàn Tuyết đã học hỏi được rất nhiều từ Trần Tuấn Kiệt. Mới đầu là cô ở trong phòng nghiên cứu các hợp đồng hợp tác làm ăn, thỉnh thoảng cùng Vương Nhất Băng và Trần Tuấn Kiệt tham gia các buổi tiệc của giới thương nhân trong thành phố.

Sau khi dần quen, cô đi theo Trần Tuấn Kiệt gặp gỡ đối tác, nhìn anh bàn bạc về hợp đồng, số lần cùng anh đi ăn với khách cũng tăng lên. Kỳ thực Hàn Tuyết trông giống cô thư kí nhỏ của Trần Tuấn Kiệt. Hằng ngày cô sắp xếp thời gian làm việc của anh, chuẩn bị các tài liệu cần thiết, cùng anh đi dự tiệc, đi theo anh tới mọi nơi để học tập.

Tuy chưa thể tự mình đảm nhận những hợp đồng lớn, nhưng kiến thức thực tế của cô tăng lên rất nhiều. Toàn bộ thời gian hầu như đều ở cùng Trần Tuấn Kiệt, anh chăm sóc cô, giúp đỡ cô, quá trình làm quen với công việc của cô cũng coi như không vất vả.

Hôm nay không cần ra ngoài gặp khách hàng, Vương Hàn Tuyết ở công ty soạn hợp đồng. Gần đến giờ ăn trưa, Vương Nhất Băng cùng Trần Tuấn Kiệt tới gọi Hàn Tuyết.

Bước vào phòng, mùi hoa oải hương thoảng qua cánh mũi, ánh nắng nhẹ chiếu lên bóng dáng nhỏ bé trước bàn làm việc. Gương mặt thanh tú hơi cúi, mái tóc nâu vàng được vấn cao bằng chiếc kẹp xanh ngọc, tóc mái rủ xuống che đi cái trán cao, đôi mắt nâu tròn hiện sau đôi lông mày đen dài cong vút.

Hàn Tuyết ngồi đó, một tay lật mở từng trang giấy, một tay cầm bút thỉnh thoảng lại ghi chép vào cuốn sổ bên cạnh. Vẫn dáng vẻ lạnh nhạt ấy, vẫn khí chất cao quý phát ra từ trong con người, nay bớt đi một phần đáng yêu, thêm vào chút sức quyến rũ thành thực khiến người khác một khi nhìn sẽ không thể rời mắt được.

Trần Tuấn Kiệt đứng ngây ngốc ngoài cửa nhìn bộ dáng chăm chú xem tài liệu của Hàn Tuyết, đến khi Vương Nhất Băng vào phòng ngồi xuống ghế thì Trần Tuấn Kiệt mới sực tỉnh lại bước vào phòng.

Hàn Tuyết đi đến ngồi cạnh Vương Nhất Băng, cô ngả đầu vào vai anh, tay cô ôm lấy cánh tay anh. Vương Nhất Băng cười.

“Sao thế bé con?”

“Anh, Kiệt bắt nạt em.”

“Hử?” Đã lâu không thấy bộ dáng đáng yêu như thế của cô, Vương Nhất Bằng cảm thấy ngạc nhiên lại có chút vui mừng.

“Anh ấy giao cho em rất nhiều việc. Một chết em.”

“Vậy sao? Vậy anh giao việc cho Kiệt nhiều hơn nữa, cũng để cậu ta mệt chết đi được không?”

“Anh!” Cô gái nhỏ ngược nhìn Vương Nhất Bằng, tỏ vẻ không hài lòng.

“Sao?”

“Anh không được dùng chức vụ mà áp bức người khác. Thế là mượn việc công trả thù riêng rồi.”

“...” “Vậy em muốn anh làm gì nào?”

“Anh bắt anh ấy mua dâu tây cho em một tháng đi.”

“Ha ha được rồi, vậy để cậu ta mua dâu tây cho em một tháng.”

Nụ cười yêu thương hiện trên môi Vương Nhất Bằng, tay anh không nặng không nhẹ xoa bóp bả vai Hàn Tuyết, cô thỏa mãn rúc vào ngực anh. Trần Tuấn Kiệt ngồi một bên dùng ngón tay che miệng, nhưng ý cười vẫn nồng đậm trong ánh mắt dịu dàng của anh khi nhìn Hàn Tuyết.

19. Chương 19

Tiếng gõ cửa vang lên, Trần Tuấn Kiệt đứng dậy mở cửa.

“Giám đốc, đây là bưu phẩm gửi cho Vương tiểu thư.”

Trần Tuấn Kiệt nhận gói đồ trong tay thư kí.

“Là ai gửi?”

“Không rõ người gửi thư giám đốc.”

“Được rồi, cô về làm việc đi.”

“Dạ.”

Trần Tuấn Kiệt mang bưu phẩm vào trong đưa cho Vương Hàn Tuyết. Hàn Tuyết có chút nghi ngờ từ từ mở ra. Thân thể cô bỗng nhiên cứng đờ, trong mắt là kinh ngạc, là đau thương. Từng tấm ảnh trên tay cô rơi xuống sàn đá hoa lạnh lẽo.

Tấm thứ nhất, cô gái nhỏ đứng dưới tán lá phong đỏ rực, cô nở nụ cười hạnh phúc nhìn người con trai bên cạnh, dáng người anh cao, mái tóc màu hạt rẻ cuốn hút, khỏe miệng khê nhếch một độ cong vừa phải.

Tấm thứ hai, anh đang nhảy trên sân khấu, cô đứng một bên hát. Anh và cô nhìn nhau, ánh nhìn như xuyên thấu tất cả tạo nên sự ăn ý ngấm chỉ hai người mới có.

Hoa tường vì nở đỏ rực một góc vườn, cô gái nhỏ ngồi trên ghế đá tựa đầu vào vai anh. Cánh tay anh đặt trên mái tóc nâu vàng của cô, hình như anh đang nhẹ vuốt mái tóc ấy.

Biển tung bọt sóng trắng xóa, đặt cô gái nhỏ ngồi trên tảng đá xanh, anh quỳ một chân ngồi trước mặt cô, cẩn thận xem xét vết thương ở chân cô, khuôn mặt yêu nghiệt ấy giờ đây nhúu lại đầy lo lắng.

Mặc chiếc váy đỏ quý tộc, mái tóc nâu vàng quấn dài xõa sau lưng, khuôn mặt thanh tú trang điểm nhẹ, đôi mắt quét phần nhạt, đôi môi tô son đỏ, cô gái nhỏ lúc này mang vẻ đẹp của tuổi trẻ, đầy sức sống. Anh nhắm mắt, hôn nhẹ lên trán cô. Ánh nến từ chiếc bánh sinh nhật bên cạnh chiếu vào bóng hai người tựa như vàng hào quang, tỏa sáng mạnh mẽ trong màn đêm tối.

Giữa mùa đông rét lạnh, cô gái nhỏ và anh ở trên sân thượng dùng kính thiên văn ngắm sao. Cô ngược nhìn bầu trời, cố gắng chỉ cho anh xem ngôi sao mà cô vừa nhìn thấy, còn anh thì cố gắng quàng chiếc khăn len vào cổ cô.

Trong một căn nhà ở Nhật Bản, từng cánh hoa anh đào trước cửa nhẹ rơi xuống, cô gái nhỏ được anh ôm trong lòng, nụ hôn dịu dàng đặt lên trán cô, những cảnh vật xung quanh trở nên mờ nhạt, trong không gian chỉ còn anh và cô tỏa sáng.

...

Hàn Tuyết nhắm mắt dựa vào lồng ngực Vương Nhất Băng, cô cảm thấy mệt mỏi, rất mệt. Cô không còn sức lực để làm bất cứ việc gì, kể cả việc xua đi những hình ảnh trong quá khứ đang bủa vây lấy cô.

Ba năm trước, rời xa anh cô thấy vô cùng khó khăn, có lúc cô tưởng như mình đã chết theo anh rồi. Ba năm sau, cô nghĩ mình đã chấp nhận được việc mất anh, sẽ không còn đau thương, sẽ không còn oán hận. Thế nhưng, cô sai rồi, nhớ về anh, tim cô vẫn đau, nhìn hình anh trong những bức ảnh, cô vẫn không kìm chế được mà run rẩy.

Anh đã từng một thời là tất cả trong cô, là nơi nương tựa vững chắc, là người cô tin tưởng tuyệt đối. Khi biết ba anh là người đã hại chết ba cô, cô chia tay anh nhưng chưa bao giờ hận anh.

Cô đã yêu anh bằng cả con người, vì tình yêu của anh dịu dàng như thế, trong sạch như dòng nước mát, khiến cho người chỉ biết mỗi hận thù như cô lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là yêu, yêu một người con trai, yêu anh, yêu cuộc đời đã đưa anh đến bên cô.

Chỉ là, cô không bao giờ có thể gặp anh được nữa, bởi trái tim anh đang đập rộn ràng trong lồng ngực cô.

* * *

Lại là một đêm dài không ngủ được, Vương Hàn Tuyết sang phòng Vương Nhất Băng. Anh vẫn chưa ngủ, dường như anh biết cô sẽ sang phòng anh. Nằm gọn trong vòm ngực ấm áp của anh, tâm trí cô trống rỗng, mọi suy nghĩ như không còn, chỉ còn lại người anh trai yêu thương của cô.

Cô gối đầu lên ngực anh, bàn tay nhỏ bé vòng qua thắt lưng anh, mùi hương bạc hà thoang thoảng qua chóp mũi. Cô thích mùi hương của anh, từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ thay đổi mùi hương này.

Mẹ từng kể rằng khi cô mới chào đời, anh năm tuổi, lúc anh lần đầu bế cô trên tay, cô đã cười thật tươi. Mỗi ngày sau đó ngoài mẹ ra đều là anh bế cô đi chơi, nằm bên cạnh ru cô ngủ, anh gọi cô là công chúa nhỏ. Cô lớn lên từng ngày, tình cảm yêu thương của anh và cô cũng thế từng ngày lớn dần lên, cô là bé con mà anh yêu nhất.

Trong suy nghĩ của cô, anh quan trọng như ba và mẹ, thậm chí cô còn yêu quý anh hơn ba mẹ, vì anh lúc nào cũng yêu chiều cô, chỉ cần cô muốn, anh đều làm tất cả. Anh nâng niu cô, bảo vệ cô, anh sẽ không để cô chịu bất cứ ủy khuất nào. Có được người anh trai như thế, là điều tuyệt vời nhất đối với cô.

Rúc vào ngực Nhất Băng, nhịp thở của cô đều đặn, dần chìm vào giấc ngủ. Anh kéo chăn đắp kín người cô, ôm cô thật chặt, hôn lên trán cô, trao cho cô tất cả sự yêu thương của anh, anh đã hứa với ba, sẽ yêu thương cô luôn phần của ba nữa.

Nhưng dù anh có bao bọc cô thế nào, bảo vệ cô thế nào thì cô vẫn bị tổn thương bởi người con trai Hạ Vũ Minh. Anh tưởng rằng Vũ Minh sẽ thay anh chăm sóc cô, nhưng mà cậu lại trở thành nỗi đau khắc sâu trong tâm hồn đứa em gái bé nhỏ của anh. Vũ Minh, cái tên ấy là nỗi ám ảnh rất khó phai mờ, chỉ vì cô đã yêu cậu rất nhiều.

Đời người quả thật có rất nhiều điều bất ngờ. Nếu không có dũng khí đối mặt thì cái mà ta nhận được chỉ là sự tổn thương.

20. Chương 20

Vương Hàn Tuyết nghỉ ở nhà mấy hôm không đi làm, có lẽ vì thời gian trước làm việc rất vất vả, cũng có lẽ vì những tấm ảnh trong bưu phẩm kia khiến cô thấy mình đã quá mệt mỏi. Cô chợt nhận ra mọi cố gắng

của cô thời gian qua là vô nghĩa khi không thể làm những kí ức đau thương hóa thành cát bụi. Cô muốn bình thản đối diện với mọi thứ, thế nhưng, cô làm không được.

Trần Tuấn Kiệt sắp xếp công việc ở công ty rồi lái xe về nhà Vương Nhất Băng, anh phải qua xem cô gái nhỏ bây giờ thế nào, anh thật không an tâm khi để cô ở nhà một mình.

Mở cửa phòng Vương Hàn Tuyết, anh bất gặp bóng dáng cô đang ngồi ngẩn người trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Ráng chiều vàng nhạt phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da hơi tái nhợt, chiếc áo len mỏng không cản nổi cơn gió lạnh thấm vào da thịt.

Cô ngồi đó, ánh mắt lơ đãng ngẩn nhìn, đem cuộc sống xung quanh thu hết vào tầm mắt qua ô kính cửa sổ. Cô lặng lẽ, cô đơn, bọc lấy mình trong không gian chật hẹp của căn phòng.

Trần Tuấn Kiệt đứng lặng trước cửa. Anh rất muốn đi tới ôm lấy cô thật chặt, để cô cảm nhận được tình yêu của anh, để cô biết cô không chỉ có một mình, để sự đau thương trong đôi mắt cô bay hết.

Nhưng đôi chân anh lại cứ đứng yên, vì anh biết cô không thể quên được Hạ Vũ Minh, cũng như anh không thể quên được người bạn từ thuở nhỏ của mình. Suốt ba năm qua, anh tìm mọi cách để giúp Hàn Tuyết quên đi Vũ Minh, cái chết của cậu tác động đến Hàn Tuyết một thời gian rất dài. Thậm chí anh đã đưa cô rời khỏi Anh quốc để cô quên đi vùng đất đau thương ấy.

Hơn ai hết, anh cảm nhận được sâu sắc nỗi đau của cô. Anh ở bên cô từng ngày, truyền sức mạnh cho cô, mong muốn cô một ngày nào đó sẽ trở lại là con người vui vẻ, dễ thương như trước đây.

Chỉ là anh quá vô dụng, tình yêu anh vẫn chưa đủ để khiến cô hạnh phúc, anh chỉ có thể từng ngày từng ngày dõi theo mọi hành động của cô, bàn tay vươn ra nhưng không với tới được. Cuộc đời mới thật nực cười làm sao.

Ngay lúc Trần Tuấn Kiệt còn đang suy tư, Vương Hàn Tuyết đã nhận ra anh đến: “Kiệt!”. Tiếng nói thanh thúy vang lên kéo Trần Tuấn Kiệt về với hiện thực. Anh nhú mào bước đến bên cô, cởi chiếc áo ngoài của mình khoác lên cơ thể mỏng manh của cô.

“Em thật không biết quan tâm đến sức khỏe chút nào. Bao giờ anh mới có thể hết lo lắng cho em đây?”

“Ở trong nhà không lạnh mà. Kiệt, em sẽ không thể nữa.” Cô gái nhỏ cúi đầu hối lỗi.

Anh im lặng một lúc rồi bất chợt lên tiếng: “Mau mặc thêm quần áo vào, anh đưa em ra biển.”

* * *

Mây trắng phiêu du nơi bầu trời, cá con ẩn mình trong làn nước. Sóng biển trào dâng, bọt biển lăn tăn. Từng cánh hoa nhỏ theo gió phiêu bạt khắp phương trời, nhẹ nhàng bay, nhẹ nhàng xoay chuyển. Trời dần tối, sương bắt đầu giăng phủ, thấm vào cơ thể, lạnh buốt.

Thật kì lạ là Trần Tuấn Kiệt lại đưa Hàn Tuyết ra biển lúc chiều tối gió lớn, nhưng Hàn Tuyết cũng không để ý điều đó, bước chân cô dừng lại trên bờ cát trắng, để hương vị của biển quanh quẩn nơi chóp mũi. Nhắm mắt lại, gió biển thổi tới, mái tóc cô tung bay.

Trần Tuấn Kiệt đến bên ôm cô vào lòng, để sự ấm áp của anh ngăn cản hơi lạnh xâm nhập vào cô. Hàn Tuyết vẫn nhắm mắt. Hai người cứ đứng đó thật lâu, đến nỗi anh tưởng cô đã ngủ quên trong lòng anh thì giọng nói thanh thoát nhẹ vang trong gió:

“Em nên làm sao hả anh?”

“Quên hết đi, bắt đầu lại từ đầu.”

“Quên ư? Dễ dàng thế sao?”

“Sẽ rất dễ, nếu em không mãi chìm đắm trong quá khứ đau buồn kia.”

“Kiệt, anh không hiểu được.”

Hàn Tuyết mở mắt, cô quay người bước dọc theo bờ biển. Trăng đã lên, ngoài đường ánh đèn bật sáng, chiếu vào bóng cô như thật như ảo. Trần Tuấn Kiệt đứng lặng, từ phía sau nhìn theo bước chân cô di chuyển.

Hàn Tuyết, thực ra anh rất hiểu, anh hiểu quen một người rất khó, vì anh đã yêu, yêu một cô gái ngốc nghếch chỉ biết tự làm khổ mình. Em không nhận ra tình yêu của anh, chỉ vì em chưa từng nhìn đến anh, chưa từng để ý tới ai khác ngoài Hạ Vũ Minh.

Tuyết, thực ra em mới là người không hiểu. Anh luôn yêu em, yêu em từ lần đầu gặp mặt, yêu em khi em cười, yêu em khi em vui, yêu em khi em khóc vì người con trai khác. Nhưng em không hề biết, em chưa từng quay đầu về phía anh, anh chỉ có thể từ đằng sau âm thầm bảo vệ em, cho em tất cả những gì anh có.

Tuyết, nếu như em quay đầu lại, em sẽ luôn thấy anh, thấy anh ở nơi đây chờ em, đợi em, đợi đến khi nào em biết được tình yêu anh sâu đậm thế nào. Anh sẽ cùng em vượt qua quá khứ kia, anh sẽ mang đến cho em thật nhiều hạnh phúc, anh sẽ làm mọi thứ mà anh có thể vì em. Vì em là người con gái duy nhất anh yêu, yêu không hề hối tiếc.

“Đôi mắt băn khoăn của em buồn,

Đôi mắt em muốn nhìn vào tâm tưởng của anh

Như trăng kia muốn vào sâu biển cả.

Anh đã để cuộc đời anh trần trụi dưới mắt em,

Anh không giấu em một điều gì

Chính vì thế mà em không hiểu gì tất cả về anh.

Nếu đời anh chỉ là viên ngọc

anh sẽ đập nó ra làm trăm mảnh

và xâu thành một chuỗi quàng vào cổ em.

Nếu đời anh chỉ là một đóa hoa

tròn trịa, dịu dàng và bé bỏng

anh sẽ hái nó ra để đặt lên mái tóc em.

Nhưng em ơi, đời anh là một trái tim

Nào ai biết chiều sâu và bến bờ của nó.

Em là nữ hoàng của vương quốc đó

Ấy thế mà em có biết gì biên giới của nó đâu.

Nếu trái tim anh chỉ là những phút giây lạc thú

Nó sẽ nở ra thành một nụ cười nhẹ nhõm

Và em thấu suốt rất nhanh.

Nếu trái tim anh chỉ là khổ đau

Nó sẽ tan thành lệ trong

Và lặng im phản chiếu nỗi niềm u ất.

Nhưng em ơi, trái tim anh lại là tình yêu

Nỗi vui sướng, khổ đau của nó là vô biên.

Những đòi hỏi và sự giàu sang của nó là trường cửu.

Trái tim anh cũng ở gần em như chính đời em vậy

Nhưng chẳng bao giờ em biết trọn nó đâu.”

(Tác giả: Tago)

Gió lạnh thổi vào người khiến cô gái nhỏ lạnh run, bước chân trên cát không được vững vàng lắm. Trần Tuấn Kiệt bước nhanh đến chỗ cô, quỳ một chân xuống, không quay đầu lại mà nói: “Để anh công em ra xe.” Không kịp để cô gái nhỏ đáp lời, anh đã kéo hai tay cô vòng qua cổ anh rồi công cô trên lưng mình.

Cô gái nhỏ tựa đầu trên vai anh, cảm giác run lạnh không còn nữa, cô nhắm mắt lại, như hưởng thụ ấm áp từ cơ thể anh truyền sang. Ở đằng trước, khoe môi anh nhếch lên độ cong vừa phải, thật nhẹ nhàng công cô đến chỗ để xe.

Em không yêu anh cũng không sao, chỉ cần anh yêu em, thế là đủ...

21. Chương 21

Trở lại công ty, Vương Hàn Tuyết lại tiếp tục chú tâm vào công việc hiện tại. Trong phòng làm việc, cô ngồi trên sofa nói chuyện cùng Diệp Như Anh.

“Ôi! Một chết mình. Chỉ mới vào làm thôi mà công việc đã nhiều như vậy, không biết sau này sẽ còn bận tới nỗi nào.”

“A Anh! Sao mình lại thấy cậu rất nhàn rỗi. Không phải ngày nào cũng có cả đám con trai giúp đỡ công việc cho cậu sao?”

Biết mình bị Vương Hàn Tuyết nhìn thấu, Diệp Như Anh thay đổi sang bộ mặt tươi cười, sáp lại gần Vương Hàn Tuyết nói:

“Còn không phải là do sức quyến rũ của mình quá mạnh sao. Mình mà không nhờ họ làm giúp thì giờ này đã chẳng thể ngồi đây nói chuyện với cậu.”

Hàn Tuyết trừng mắt nhìn Diệp Như Anh, cô nàng lúc nào cũng tự tin thái quá về nhan sắc của mình. Từ ngày Diệp Như Anh xuất hiện ở công ti, các nam đồng nghiệp liên vui tươi lên hẳn, lúc nào cũng cười nói, trưng diện bánh bao. Không biết để Diệp Như Anh làm việc ở đây là phúc hay họa nữa.

Nhưng bản chất cô nàng là tốt, trước kia thấy cô ấy hay nổi nóng nhưng tính tình đơn thuần, sẽ không đi làm hại ai. Trong công việc đều chủ động, không lười biếng, những việc cô ấy nhờ mọi người giúp đỡ đều là những việc cô ấy chưa hiểu rõ.

Diệp Như Anh làm việc đã lâu trong công ty, không phải toàn bộ nhân viên đều yêu thích cô ấy, nhưng cũng không nhiều người ghét.

Tiếng mở cửa vang lên, gương mặt nhỏ nhắn của Lục Yến Ninh xuất hiện. Trên tay cô là tập tài liệu dày.

“Chị Hàn Tuyết, em làm xong việc chị giao rồi nè.”

“Ừ, để trên bàn đi.”

Diệp Như Anh ngồi trên sofa tươi cười.

“Hàn Tuyết, Ninh Ninh bé nhỏ của chúng ta mới là người được nhiều nam đồng nghiệp giúp đỡ. Cậu không biết đó thôi, số lượng đàn ông vây quanh cô ấy còn nhiều gấp mấy lần mình. Ha ha”

“Chị Như Anh cứ chọc em hoài, chỉ là mấy anh cùng phòng ban giúp đỡ người mới thôi mà.”

Hàn Tuyết không nói gì, chỉ cười cười. Yến Ninh ngồi xuống cạnh Hàn Tuyết, đưa một chiếc phong bì thư cho cô.

“Chị, đây là chuyển phát nhanh của chị đó. Em nhìn mà không thấy tên người gửi, chị mở ra xem thử đi.”

Hàn Tuyết nghi hoặc cầm lấy phong bì thư, bên kia Diệp Như Anh cũng nhìn chăm chú. Chiếc phong bì màu hồng, có mùi hương nước hoa nhẹ, người gửi chắc là nữ. Hàn Tuyết xé lớp giấy bên ngoài, rút ra một bức thư. Chữ viết trên thư được đánh máy ngay ngắn, nhưng trong mắt Hàn Tuyết, từng câu từng chữ lại như con dao sắc nhọn đâm vào lòng cô.

Từng đám mây lững lờ trôi trên bầu trời cao rộng. Bầu trời mùa đông không một chút nắng, hạt mưa nhỏ rơi bên ô cửa sổ, trượt trên tấm kính trắng rồi nhẹ đáp xuống đường phố đông người qua lại. Mùa đông năm nay chợt lạnh lẽo hơn rất nhiều.

* * *

Chiếc xe màu đỏ lao nhanh trên con đường cao tốc tạo thành vệt sáng nhạt. Trần Tuấn Kiệt điên cuồng lái xe về biệt thự.

22. Chương 22

Chiếc giường trắng tinh đặt giữa căn phòng, người con trai nằm đó không nhúc nhích. Đôi mắt anh nhắm nghiền, gương mặt nhợt nhạt không sức sống, nhưng trên môi anh là nụ cười nhẹ nhõm tươi tắn.

Cô gái nhỏ nhẹ nhàng lại gần, cô đi thật khẽ như sợ làm người con trai kia giật mình. Bàn tay nhỏ nhắn vươn ra, cô bước đến gần chiếc giường, cố gắng chạm vào anh. Thế nhưng, cô càng lại gần thì anh lại càng dần xa, chiếc giường như chuyển động được, đưa anh cách xa cô.

Cô hoang mang cố giữ lấy anh, nhưng anh cứ thế nhắm chặt mắt từng chút từng chút kéo dài khoảng cách giữa hai người. Giọt nước mắt kìm nén bấy lâu từng giọt từng giọt rơi xuống ướt nhòe gương mặt cô, tâm mắt trở nên mông lung mờ ảo.

Trước mắt cô không còn là căn phòng với chiếc giường trắng tinh, xung quanh giờ đây toàn là khói trắng, anh vẫn nhắm nghiền đôi mắt, trôi lơ lững giữa không trung. Cô gạt đi nước mắt, cô muốn nhìn rõ anh, muốn giữ lấy anh. Cô kêu gào tên anh, như điên như cuồng chạy nhanh về phía anh.

Bóng dáng của anh không còn xa nữa, nhưng cô lại thấy trước ngực anh một vùng máu đỏ tươi. Cô chết lặng quan sát mọi thứ. Máu đỏ lan tràn, trong nền khói trắng màu đỏ ấy thật rực rỡ chói mắt, máu đỏ như hoa, nở rộ trên ngực anh. Và rồi, trái tim anh từ trong lồng ngực bay lên, tim cô thất lại, dường như không thở nổi.

Vũ Minh, không cần như vậy. Vũ Minh, em không cần trái tim đó, không cần.

Anh ở nơi đó, bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt anh vẫn sáng như thế, khi nhìn cô vẫn tràn đầy yêu thương và dịu dàng như thế. Anh mỉm cười, cầm lấy trái tim đang lơ lửng, đưa nó về phía cô.

Trái tim anh đỏ rực, một đường bay đến chỗ cô, như có sức mạnh kì diệu nào đó sát nhập vào lồng ngực cô. Luồng ánh sáng lóe lên rồi tắt đi, cô nhìn anh, anh giữ nguyên nụ cười dịu dàng, bàn tay đưa về phía cô dần biến mất. Qua làn nước mắt mờ ảo, cô thấy cơ thể anh đang tan biến, tay anh, chân anh, người anh, và gương mặt dịu dàng của anh.

Vũ Minh...

Cơ thể đột nhiên rơi vào một vòng tay ấm áp, Vương Hàn Tuyết mở mắt, không biết từ lúc nào gương mặt đã ướt đầm nước mắt, còn cơ thể đang dựa vào lồng ngực Trần Tuấn Kiệt.

Dường như còn đang chìm trong giấc mộng vừa rồi, Vương Hàn Tuyết mê man nhìn Trần Tuấn Kiệt. Đến khi anh đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, cô mới sực tỉnh lại. Ý thức quay về, quá khứ lại một lần nữa hiện lên.

Hàn Tuyết hoang mang đẩy Trần Tuấn Kiệt ra, cơ thể run rẩy dồn vào một góc giường. Cô ngồi đó thu chân lại, hai cánh tay ôm lấy thân mình, gục mặt vào giữa hai tay.

Trần Tuấn Kiệt hơi sững người lại, đáy mắt hiện lên tia đau thương. Anh chậm chậm đến gần cô, từ từ đưa tay chạm lên mái tóc cô, cẩn thận giống như cô là con thú nhỏ đang bị thương sợ kinh động. Anh ngồi xuống cạnh cô, bàn tay vuốt ve mái tóc mềm.

“Tuyết, có anh ở đây, đừng sợ.”

Giọng anh nhẹ nhàng, nhẹ tựa gió thoảng, nhẹ tưởng như đến từ hư vô, nhẹ chạm đến trái tim cô.

“Tuyết, nhìn anh, anh ở đây, thấy không? Đừng sợ. Có chuyện gì nói với anh, được không?”

Hàn Tuyết từ từ ngẩng đầu, khuôn mặt như lan như mai trong làn nước mắt vẫn tươi đẹp như thế. Khi nhìn rõ người ngồi trước mặt là Trần Tuấn Kiệt, những cảm xúc trong lòng dường như không tìm được chỗ dựa, cô gái nhỏ nhào vào lòng anh khóc nức nở.

“Là em. Vũ Minh chết là vì em. Là em hại chết anh ấy. Anh ấy thương em như thế, nhưng chính em đã hại chết anh ấy. Là em.”

“Tuyết, đừng tự trách mình. Không phải lỗi của em, biết không? Cậu ấy chết không phải là tại em.”

“Không, là em hại anh ấy. Chỉ vì em vô dụng không bảo vệ được mình còn khiến anh ấy vì em mà chết. Tất cả đều tại em.”

“Ngoan, em không có lỗi. Nghe thấy anh nói gì không? Em không có lỗi.”

Cô gái nhỏ như không nghe thấy, trong tiếng khóc xen lẫn sự bi thương cùng tự trách. Nếu cô không suy nghĩ nông nổi sẽ không khiến tim mình bị thương, cũng sẽ không khiến Vũ Minh vì cứu cô mà hiến tặng trái tim anh cho cô chữa trị. Giá như người chết đi là cô. Nhưng trên đời không tồn tại cái giá như vậy.

* * *

Mấy ngày liền Vương Hàn Tuyết giam mình trong phòng không ra ngoài dù chỉ một bước. Hằng ngày chỉ có Vương Nhất Băng cùng Trần Tuấn Kiệt thay nhau chăm sóc cô. Vì lo lắng cho cô gái nhỏ nên Trần Tuấn Kiệt ở lại biệt thự không về nhà.

Hàn Tuyết ngồi lặng thinh bên cửa sổ, ánh mắt giống như đang nhìn mọi vật bên ngoài nhưng lại xa xăm mờ mịt. Vương Nhất Băng và Trần Tuấn Kiệt đã nhiều lần khuyên giải mà không được gì. Cô gái nhỏ giống như không nghe, không nhìn thấy cũng không hề nói gì, chỉ có đôi mắt nhìn về phương xa kia là thể hiện cô đang tồn tại.

Mấy ngày qua cô sống như một cái xác, mọi giác quan đều không còn cảm nhận được gì, cô luôn ngồi yên trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, đến tối thì nằm trên giường không nhúc nhích. Mặc cho Trần Tuấn Kiệt nói gì, mặc cho Vương Nhất Băng ôm cô mà trách cứ, cô vẫn như con búp bê vô tri vô giác.

Ngày tối hôm xảy ra chuyện, Vương Nhất Băng đã tìm thấy phong bì thư được gửi đến cho em gái mình. Trong phong bì là bức thư kèm theo một bức ảnh. Trong ảnh là hình một người con trai nằm trên chiếc giường trắng, khuôn mặt trắng bệch không chút máu.

Người này là Hạ Vũ Minh, chính là cái đêm Hàn Tuyết nằm viện, Vũ Minh tự tử để hiến tim cứu cô. Bức thư không dài dòng, chỉ có một câu “Người hại chết Vũ Minh chính là cô”.

Cái chết của Hạ Vũ Minh là bóng ma trong lòng Vương Hàn Tuyết, Vương Nhất Băng thậm chí đã dùng ba năm nhờ Trần Tuấn Kiệt đưa cô đi khắp nơi để cô quên đi. Tuy bây giờ cô không còn nhắc đến nhưng anh biết, một khi quá khứ bị khơi dậy, nỗi đau trong lòng cô còn lớn hơn trước kia.

23. Chương 23

Từ từ tỉnh lại sau cơn ác mộng, Vương Hàn Tuyết lặng thinh nằm trên giường. Thực ra cô không phải không muốn nói, chỉ là cô sợ khi mở miệng, cô sẽ không tìm được mà bật khóc.

Ý thức cô biết rõ Vương Nhất Băng và Trần Tuấn Kiệt sẽ lo lắng, nhưng cô không có cách nào khiến mình thôi nhớ về quá khứ, nỗi ám ảnh cứ thế kéo dài không thể nào xóa bỏ.

Cô bỗng nhiên lại muốn cười, bàn tay nâng lên che gương mặt của chính mình, nhưng cuối cùng... lệ vẫn chảy xuống. Đôi mắt tưởng chừng đã khô cạn nhưng lại tuôn trào nước mắt. Cô hung hăng cắn mu bàn tay của mình, chỉ là âm thanh nghẹn ngào không thể áp chế được, âm thanh tựa như cắt đứt cổ họng mà thoát ra ngoài hòa vào đêm đông ào ào gió thổi.

Hàng ngày ngồi bên cửa sổ, cô luôn vô thức mà nhớ về những chuyện trước kia. Nhớ lúc cô mới gặp Hạ Vũ Minh ở trường trung học bên Anh, cô đã quyết chiến với anh, nhưng cô thua. Sau đó cô gia nhập vào Hội học sinh mà lúc đó anh là Hội trưởng.

Cô ngày ngày đi theo anh, tự nguyện hầu hạ anh. Anh ban đầu luôn làm khó dễ cô, một lòng khiến cô từ bỏ ý định bám lấy anh. Nhưng không biết từ lúc nào, anh luôn xuất hiện mỗi khi cô gặp nguy hiểm, những lúc cô yếu đuối nhất sẽ có anh ở bên. Cô không biết bản thân yêu anh từ khi nào, chỉ biết rằng khi bên anh cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Tình yêu chỉ mới nảy nở chưa bao lâu thì cô biết được tin tức động trời. Anh –Vũ Minh cô yêu nhất lại là con trai của kẻ đã hại chết ba cô. Cô không ngờ rằng sẽ có ngày cô lại yêu con trai của kẻ thù. Cô quyết định rời xa anh, anh khi ấy không hề biết gì cả.

Vào một ngày trời mưa to, cô mạo hiểm xông vào địa bàn ngầm của ba anh để sát hại ông ta trả thù cho ba cô. Cô lại không hề biết đó chỉ là cái bẫy mà ông ta đặt ra dành riêng cho cô tự sa đầu vào lưới. Đến khi khẩu súng kia nhắm vào người cô, cô mới nhận ra mình còn quá non nớt, đấu với người đã lăn lộn bao năm trong xã hội, cô chỉ như trứng chọi đá.

Điều duy nhất cô không hối hận là không nói chuyện này cho anh trai cô. Mọi kế hoạch từ xưa đến nay cô luôn giấu anh. Cô biết Vương Nhất Băng cố gắng làm việc để đánh bại công ty kẻ đã giết ba. Cô không giúp gì cho anh nhưng cũng không thể làm hại anh, một mình cô chịu là đủ.

Khi viên đạn kia găm vào ngực cô, cô chợt nghe thấy tiếng hét quen thuộc đã khắc sâu trong trí óc. Hạ Vũ Minh chạy vội đến ôm lấy cô, khoảnh khắc ấy cô thấy mình thật hạnh phúc. Được chết trong vòng tay anh, thì ra cái chết cũng không quá đáng sợ.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự tĩnh lặng trong phòng. Vương Hàn Tuyết với tay lấy chiếc điện thoại bên cạnh, một số lạ gửi cho cô file ghi âm. Nhấn nút mở, âm thanh một người con gái vang lên.

“Hàn Tuyết, Vũ Minh chết đi cô vui sao? Vũ Minh vì cô mà chết, cô vui không?”

Hàn Tuyết, tại sao Vũ Minh chết mà cô lại sống mạnh khỏe như thế? Cô có thấy hối hận vì người chết không phải mình hay không?

Hàn Tuyết, cô nên chết đi. Người đáng phải chết là cô. Người đáng phải chết là cô. ”

“AAAA~ Không. Vũ Minh”

Cô gái nhỏ gương mặt trắng bệch, nước mắt chảy dài hai gò má. Cô không còn sự thản nhiên thường ngày mà trở nên hoảng loạn. Hai cánh tay ôm chặt đầu, cô không ngừng la hét, gào khóc, tiếng khóc đầy đau đớn, tê tâm liệt phế.

Trong đầu cô không ngừng vang lên tiếng nói trong điện thoại. Là cô hại chết Vũ Minh, người phải chết là cô. Là cô đáng chết. Vương Hàn Tuyết không ngừng lắc đầu, cô không ngừng lùi về sau giường, giống như muốn tìm một điểm tựa mà không thấy.

Tiếng khóc của cô kinh động tới Vương Nhất Băng và Trần Tuấn Kiệt ở tầng dưới. Vương Nhất Băng vội mở cửa phòng Vương Hàn Tuyết, hiện trước mắt anh là căn phòng bừa bộn, đồ đạc rơi vỡ khắp nơi, trên chiếc giường hồng phấn, cô gái nhỏ hai tay ôm đầu ngồi sát ở góc giường. Cô đang nói thầm điều gì đó, bước đến gần Vương Nhất Băng mới nghe rõ tiếng của cô.

“Là mình giết Vũ Minh. Mình là người đáng chết. Mình đáng chết.”

Nghe thấy những gì cô nói, Vương Nhất Băng vội đến ôm chặt lấy cô khuyên ngăn: “Bé con, em bình tĩnh. Em không làm gì sai, em không giết Vũ Minh. Nghe thấy anh nói không?”

Hàn Tuyết giờ đây đã mất đi lí trí, cô chỉ biết tự oán trách mình. Cô không nghe thấy lời Vương Nhất Băng, đầu cô không ngừng lặp đi lặp lại giọng nói trong file ghi âm. Chợt, cô bật dậy, với lấy con dao gọt trái cây trên bàn, trước khi cô kịp làm ra hành động gì thì Trần Tuấn Kiệt đã giữ lấy hai tay cô.

“Tuyết, em làm gì? Em không được tự làm thương mình.”

“Buông ra, để em chết đi. Em đáng chết, em mới là người phải chết.”

“Không ai đáng chết cả. Xin em, Tuyết, hãy bình tĩnh lại đi.”

Kể từ khi có nhận thức, đây là lần đầu tiên anh khóc. Là giọt nước mắt đau xót cho người con gái đáng thương. Là giọt nước mắt hối hận vì khi xưa đã không bảo vệ được cô. Nếu có thể, anh nguyện là người hứng chịu hết những đau khổ này.

Cô gái nhỏ thật lâu giãy giụa trong vòng tay anh. Có lẽ vì quá mệt mỏi, cô ngất đi trong hàng nước mắt. Đêm đông, chỉ còn... tuyệt vọng!

24. Chương 24

Ánh sáng chói lóa khiến cô gái nhỏ nhức mắt. Sau khi thích ứng với luồng sáng mạnh mẽ, cô gái nhỏ ngẩng nhìn xung quanh. Không gian toàn bộ là một màu trắng sáng, không hề có chút cảnh vật, bóng trắng trải dài vô tận không thấy điểm cuối.

Cô tiến về phía trước, cảm giác bước chân nhẹ bẫng như trên mây. Cô cúi xuống nhìn, dưới chân cũng chỉ là một màu trắng chạm không thấy. Lúc này cô gái nhỏ mới để ý thấy mình đang mặc bộ váy trắng muốt, dường như cô cũng hòa vào với màu trắng của không gian. Cô không biết đây là đâu, cô thấy sợ hãi.

Ánh sáng chói lóa một lần nữa khiến cô gái nhỏ thức tỉnh, xung quanh vẫn là một màu trắng. Cô ngồi bó gối ở một chỗ, cảm giác cô đơn dần dần bao trùm toàn thân. Nhưng lần này không yên tĩnh như trước, cô nghe có tiếng vang nhỏ vọng lại từ xa xăm.

Cô không nghe thấy rõ âm thanh ấy, cũng không cách nào nắm bắt được nó. Nỗi sợ hãi tăng thêm, cô nhớ tới ba cô. Hồi nhỏ, mỗi lần cô sợ thứ gì, cô sẽ chạy đến nhào vào lòng ba, ba nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Lần thứ ba tỉnh lại, cô gái nhỏ phát hiện mình đang ở một nơi nóng như lửa đốt. Bao quanh cô là một màu đỏ rực, dưới chân là dòng nham thạch nóng bỏng. Toàn thân cô bủn rủn, cô thấy mình mềm yếu không chút sức lực, đến tay cũng không nhấc nổi lên.

Cô bật khóc, nỗi cô đơn và sợ hãi cuốn lấy đầu óc cô. Cô sợ, thực sự rất sợ, cô sợ phải một mình ở nơi xa lạ khắc nghiệt này. Ba ơi, mẹ ơi, anh ơi, Tuấn Kiệt, mọi người đang ở đâu?

Cảm giác nóng cháy không còn, cô gái nhỏ nghe thấy cạnh mình là tiếng nước chảy róc rách. Đôi mắt to tròn nhìn quanh, cô đang ngồi trên một thảm cỏ, phía trước là dòng suối nhỏ, cô nghe thấy tiếng nước phát ra từ đó.

Dòng suối này hơi quen thuộc, hình như giống với dòng suối cô thấy ở Khu liên hợp cưỡi ngựa Ocala thành phố S. Hai bên trái phải của cô là cánh đồng hoa tươi rực rỡ sắc màu, cô còn thấy cả một dải hoa oải hương tím biếc lay động trong gió. Phía xa xa có bóng hình mờ nhạt, cô cố gắng nhìn về bên đó.

Chiếc bóng đến gần chỗ cô, cô nhìn rõ thấy một người đàn ông cao lớn đang vui chơi với cô bé con khoảng bốn, năm tuổi. Người đàn ông bế cô bé nâng lên cao rồi hạ xuống, tiếng cười khanh khách vang vọng cả cánh đồng. Họ là hai cha con, chính là ba cô và cô hồi nhỏ. Phía xa là bóng dáng mẹ cô. Mẹ đang làm sandwich, vừa làm vừa nhìn hai ba con cười. Nhìn cảnh tượng ấy, cô như quay lại hồi nhỏ, vui vẻ bên ba mẹ và anh trai, không lo không nghĩ.

Mặt trời trên cao tỏa ánh nắng chói chang, cô gái nhỏ đứng trong khu vườn ở ngôi biệt thự bên Anh quốc. Trên chiếc ghế dài giữa khóm hoa hồng, bóng dáng thanh tú đang ngủ say sưa, đó là cô gái nhỏ năm mười sáu tuổi.

Bên kia Vương Nhất Băng tiến đến với đĩa dâu tây trên tay, anh đặt nó lên bàn rồi ngồi xuống cạnh cô gái nhỏ. Anh yêu chiều vuốt tóc cô, để cô tựa đầu vào vai anh. Cô mở mắt, ngửa đầu lên, đôi mắt to tròn long lanh nhìn ngắm thật lâu gương mặt anh.

Anh cười khẽ, bàn tay vẫn tiếp tục vuốt nhẹ mái tóc cô, dường như đây là sở thích của anh. Cô cũng cười, lúc đó cô cảm thấy anh trai cô là người đẹp trai nhất trong những người cô từng gặp. Cùng anh đi ra ngoài, cô luôn cảm thấy hạnh diện mỗi khi được giới thiệu là em gái anh. Cô gái nhỏ nhìn thật lâu hai bóng hình, cô thấy nhớ Vương Nhất Băng, ước gì có anh trai bên cạnh cô lúc này.

Cô đưa tay định chạm vào Vương Nhất Băng thì bỗng nhiên trời đất xoay chuyển, ảo ảnh trước mắt chợt tan biến. Đến khi đứng vững lại thì cô mới thấy không gian xung quanh đã thay đổi.

Trên bãi cát dài, chàng trai cõng cô gái trên lưng, từng con sóng nhỏ cuốn lấy bàn chân anh, anh vẫn vững vàng bước đi tiếp. Cô ngả đầu vào vai anh, hai tay ôm chặt anh, cảm nhận bình yên mà anh mang đến. Trần Tuấn Kiệt, cái tên mà cô đã gọi rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ cô thấy thân thuộc như bây giờ.

Anh luôn trầm lặng quan tâm cô, làm mọi điều vì cô. Ôn nhu của anh, dịu dàng của anh, chỉ mình cô mới được thấy. Có anh, là phúc phận cô được trao trong kiếp này.

Lần này cô chưa kịp đưa tay chạm thì ảo ảnh đã thay đổi sang không gian khác. Cả một rừng hoa anh đào đỏ thắm đang rung rinh trước gió, người con gái vừa đi vừa đưa tay hứng những cánh hoa rơi xuống.

Cánh hoa nhẹ nhàng chao lượn, thỉnh thoảng lại cố bay lên như còn lưu luyến không muốn lìa cành. Cô gái thích thú ngắm nhìn cảnh đẹp mỹ lệ này, tung những cánh hoa trên tay lên để chúng theo gió bay đi. Người con trai mỉm cười bước đến trước mặt cô, nhặt cánh hoa còn vương trên mái tóc, dịu dàng hỏi:

“Đây là quà sinh nhật anh tặng em. Thích không?”

“Dĩ nhiên là thích rồi. Em đã muốn đến Nhật Bản ngắm hoa anh đào từ lâu rồi.”

“Anh vẫn còn một món quà cho em. Em tìm thử xem, chỉ ở quanh đây thôi.”

Cô gái đưa mắt nhìn quanh, tìm cả dưới đất và trên cây nhưng cũng không thấy gì.

“Anh giấu ở đâu vậy? Sao em tìm không thấy?”

Anh đứng đối diện cô, từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười. Rồi bất chợt anh đưa tay ra sau tóc cô, lúc rút tay lại thì đã có một chiếc dây chuyền lấp lánh xuất hiện.

Mặt dây là hình đóa hoa anh đào nhỏ làm bằng ngọc bích, ở giữa có viên kim cương ánh hồng lấp lánh. Cô gái vừa nhìn đã thích chiếc dây chuyền này, niềm vui không giấu được trên khuôn mặt xinh đẹp.

Anh tự tay đeo dây chuyền lên cổ cô, mặt dây ánh lên thứ ánh sáng tinh khôi, đẹp hơn bất cứ một bông hoa nào ở rừng cây anh đào này. Cô nâng niu mặt dây chuyền trên tay, để ý kỹ mới thấy có chữ được in chìm trên cánh hoa, là “Vương Hàn Tuyết” tên của cô, phía sau còn in ba chữ “Trần Tuấn Kiệt”.

25. Chương 25

Lần này là lần thứ sáu cô gái nhỏ tỉnh lại, cô đang đứng trước cổng trường Trung học Leiceste ở bên Anh mà cô đã từng đến rất nhiều lần. Thời gian này chắc là lúc cô mới vào trường, tám bảng dòn đỏ chói chúc mừng năm học mới vẫn còn treo trên cổng.

Cô bước vào trường, ngắm từng góc ngách quen thuộc, mọi thứ vẫn y nguyên như trong trí nhớ. Bước chân vô thức tiến đến phòng Hội học sinh, nơi cô và Hạ Vũ Minh lần đầu gặp mặt. Sau khi quan sát hết phòng, cô đi đến vườn trường, hoa ở đây rất đẹp, là nơi cô thích nhất.

Nằm sâu trong vườn là khu nhà kính trồng hoa, sau này ở đây sẽ có một dàn hoa tường vi chính tay cô trồng. Bước vào nhà kính, cô bắt gặp bóng dáng thân quen đã khắc sâu trong trí nhớ. Anh vẫn thế, vẫn đẹp trai, vẫn là tên yêu nghiệt hay trêu chọc cô ngày nào.

Anh đang chăm chú quan sát cây hoa hồng xanh trước mặt. Cô còn nhớ chính anh đã đọc sách tự mình pha chế thuốc nhuộm rồi thử nghiệm trên cây hoa hồng này. Ngắm nhìn bóng dáng chăm chú của anh, cô có một loại xúc động muốn chạy đến ôm lấy anh. Nhưng đôi chân cô không sao cử động, cô sợ khi cô chạm đến, ảo ảnh này sẽ biến mất, cô sẽ không thể nào thấy lại anh được nữa.

Vũ Minh... Thì ra quên anh lại khó đến vậy, chấp niệm trong lòng cô chưa hết, chỉ là tạm thời ngủ quên, để đến khi nhìn thấy anh, nó lại sôi trào lên, nỗi nhớ anh cứ thế không ngừng lại được.

“Tuyết, em bao giờ mới chịu tỉnh? Em còn định hành hạ anh tới lúc nào? Tuyết...” Tiếng gọi thê lương khiến cô gái nhỏ giật mình, theo thói quen cô đưa mắt nhìn xung quanh. Lại là màu trắng, khắp không gian toàn là màu trắng như ngày đầu cô thấy. Trên người cô vẫn là chiếc váy trắng tinh ấy, đôi chân trần như đang đứng trên mây, nhẹ bẫng như không.

“Tiểu Bối!” Ai, là ai đang gọi cô?

“Tiểu Bối! Em còn nhớ anh không?”

“Vũ Minh?”

“Ừ, anh đây.”

Đến lúc này cô gái nhỏ mới nhìn rõ người đứng trước mặt. Chính là anh, là Vũ Minh mà cô thương nhớ.

“Vũ Minh, là anh thật sao?”

“Ừ, là anh. Tiểu Bối, em vẫn xinh đẹp như thế.” Vũ Minh đến gần cô, bàn tay đưa lên mặt cô vuốt nhẹ.

“Vũ Minh, anh chưa chết, anh vẫn còn sống sao?” Cô gái nhỏ hỏi, giọng run run.

“Không, Tiểu Bối, anh chết rồi, chỉ là chấp niệm trong lòng em quá lớn, em không thể buông bỏ được nên mới nhìn thấy anh.”

“Vũ Minh, em...”

“Đừng nói gì cả. Anh biết em luôn cảm thấy tự trách về cái chết của anh. Nhưng đó không phải lỗi của em, là anh tự nguyện. Ba anh chết đi là trả mỗi nợ với ba em. Còn anh, vì yêu em, cũng vì anh muốn thay ba trả lại những thương tổn gia đình em phải gánh chịu.”

Anh ngừng một lúc, bàn tay đưa ra vẫn đang vuốt ve gương mặt cô, ánh mắt anh trìu mến. Một lúc sau, anh tiếp tục nói:

“Những người quen biết Hạ Vũ Minh này đều không thể ngờ có ngày anh lại yêu một cô gái. Chính bản thân anh cũng cảm thấy điều đó thật thần kì. Định mệnh đã an bài anh sinh ra sẽ không thể yêu bất kì ai. Vậy mà anh đã chống lại vận mệnh ấy.

Có phải vì lỗi đó của anh mà khiến em và những người xung quanh em phải gánh chịu đau khổ không? Anh xin lỗi. Nhưng anh không thể nhìn em đau khổ nữa. Thà rằng anh chọn cách chết để em được sống còn hơn sống mà chịu nỗi đau không có em trong đời.

Anh thấy mình thật may mắn vì ông trời đã cho anh một cơ hội. Cơ hội để cứu người anh yêu. Chỉ nghĩ đến việc trái tim anh sẽ đập rộn ràng trong lồng ngực em anh đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi. Do đó anh đã tập thể dục thường xuyên để tặng em món quà hoàn mỹ nhất.

Em hãy sống nhé! Chúng ta sẽ luôn bên nhau cho tới lúc chết. Những lúc em thấy tim anh đập rộn ràng là vì em đang nhìn vào gương đó, là lúc em chạm tay vào trái tim mình, là lúc nghe được giọng em nói. Thỉnh thoảng khi nhớ đến anh, em hãy đặt tay lên trái tim, anh đang ở đó. Đừng cảm thấy có lỗi, đừng buồn và cũng đừng giận anh nhé. Chúng ta sẽ luôn bên nhau cho tới ngày có thể gặp lại nhau, em nhé!”

Nói xong, anh rút tay về, lùi lại phía sau từng bước một. Luồng ánh sáng chói mắt hiện lên phía sau anh, cơ thể anh đang dần đi vào luồng sáng đó. Cô gái nhỏ hốt hoảng chạy lại, cô đưa tay muốn giữ anh lại, nhưng nước mắt cứ thế làm nhòa tầm mắt cô.

Qua làn nước mắt mờ nhạt, cô thấy anh mỉm cười dịu dàng. Trước khi anh hoàn toàn tan biến, cô nghe rõ thấy lời nói của anh. “Tiểu Bối, hãy tìm một người con trai có thể cho em hạnh phúc, hãy sống vui vẻ bên người ấy. Đừng buồn, đừng tự trách, em hãy chăm sóc bản thân cho tốt. Tiểu Bối, anh yêu em.”

“Vũ Minh... Vũ Minh...”

Hàn Tuyết mở choàng mắt, ngọn đèn nhỏ vàng nhạt trên đỉnh đầu đang tỏa ra ánh sáng nhẹ, đây là phòng ngủ của cô. Vương Nhất Bằng ngồi trên một cái ghế bên cạnh giường, đang nhắm mắt ngủ say sưa. Gương mặt anh hốc hác, dưới cằm còn lún phún những râu, cả người anh gầy đi, đôi mắt nhắm chặt hiện lên vẻ mệt mỏi.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ vẫn còn tối, không khí của buổi sớm tinh mơ hơi lạnh, cổ họng Vương Hàn Tuyết khô rát. Cô không nhận nổi liên ho nhẹ thành tiếng. Vương Nhất Bằng lập tức mở mắt đứng dậy, giơ tay sờ gương mặt nhỏ bé của cô.

“Bé con, em cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

“Em...”

Chưa nói hết câu cô đã lại ho tiếp. Nhất Bằng vội vàng rót nước cho cô uống. Dòng nước ấm tràn vào cổ khiến cả người cô thoải mái hẳn. Cô nhìn Nhất Bằng, đưa tay chạm vào mặt anh. Trông anh tiêu tụy như thế, hẳn là lo cho cô đến mất ngủ.

“Anh, em xin lỗi. Đã để anh phải lo lắng như thế.”

“Bé con, không cần nói gì hết, chỉ cần em tỉnh lại là được rồi.”

“Anh, bao năm qua em khiến anh lo lắng thật nhiều. Em sẽ không thể nữa. Anh à, từ bây giờ em sẽ tự chăm sóc mình thật tốt.”

“Được, anh tin em.”

Vương Nhất Bằng cười, cô cũng cười. Có lẽ do những lời Hạ Vũ Minh nói với cô trong giấc mộng kia, có lẽ vì bỗng nhiên nghĩ thông suốt, Vương Hàn Tuyết quyết định phải sống cho thật tốt. Không quên được Vũ Minh cũng không sao, cô sẽ sống cho cả phần của anh, sống thật hạnh phúc.

Thời gian qua cô u mê, dần vật trong nỗi đau, khiến cho những người yêu thương cô cũng không vui vẻ. Trước kia cô sống để trả thù cho ba, sau khi Hạ Khiêm chết, Hạ Vũ Minh ra đi, cô chỉ sống trong quá khứ, luôn tự trách mình. Bây giờ có lẽ là lúc cô nên sống cho mình, sống cho những người cô yêu thương.

“Anh, em nằm đây bao lâu rồi?”

“Em hôn mê bảy ngày rồi. Hôm đó em ngất đi khiến anh sợ muốn chết. Thật may là em đã tỉnh lại.”

“Anh, vậy Kiệt đâu rồi?”

“Anh đưa em đi gặp cậu ấy.”

Do nằm lâu trên giường nên Hàn Tuyết chưa thể đi lại được ngay, Vương Nhất Bằng gọi hộ lí mang đến chiếc xe lăn để Hàn Tuyết ngồi trên đó. Anh đưa cô đến phòng của Trần Tuấn Kiệt.

Trần Tuấn Kiệt nằm trên giường, đôi mắt anh nhắm nghiền. Anh gầy đi không kém Vương Nhất Bằng, gương mặt cũng hiện lên vẻ mệt mỏi, trong lúc ngủ anh vẫn nhíu mày, giống như không yên tâm việc gì đó. Vương Hàn Tuyết đẩy xe đến gần anh: “Kiệt”. Anh không nhúc nhích, mắt vẫn nhắm. Hàn Tuyết nhìn anh trai.

“Anh, Kiệt sao vậy?”

“Cậu ấy chỉ mệt mỏi quá thôi. Nghỉ ngơi rồi sẽ không sao. Em đừng quá lo.”

“Anh ấy nằm ngủ bao lâu rồi?”

“Mới một lúc thôi. Từ lúc em hôn mê, Kiệt không hề chớp mắt, luôn ngồi bên chăm sóc em. Đến ngày thứ tư cậu ấy chỉ nghỉ ngơi một lúc rồi phóng xe đi đâu đó. Ngày hôm qua cậu ấy mới quay về. Cậu ấy qua phòng em, ngồi một lúc rồi kiệt sức quá mà ngất đi.”

“Anh ấy đi đâu thế ạ?” Hàn Tuyết vén gọn mái tóc Trần Tuấn Kiệt, cô hỏi Vương Nhất Bằng nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chàng trai nằm trên giường.

“Anh cũng không chắc. Nhưng lúc quay về thấy cậu ấy cầm một bức thư. Là thư của Vũ Minh gửi cho em trước lúc tự tử. Anh không biết tại sao đến bây giờ bức thư ấy mới xuất hiện, nhưng có lẽ Kiệt đã ngày đêm đi tìm nó về cho em.” Vương Nhất Bằng cũng nhìn Trần Tuấn Kiệt, anh cất giọng từ tốn. “Cũng thật thần kì, tối qua cậu ấy đọc lá thư ấy cho em nghe, đến sáng sớm nay thì em tỉnh.”

Cô gái nhỏ đẩy xe lăn ra ngoài, nhường không gian cho Trần Tuấn Kiệt nghỉ ngơi, Vương Nhất Bằng đi sau cô khép cửa lại.

“Anh, em muốn xem lá thư Vũ Minh để lại cho em.”

Quay về phòng, Vương Hàn Tuyết mở lá thư Vương Nhất Bằng vừa đưa. Lá thư đã hoen ố, nhưng có lẽ do được cất giữ cẩn thận nên nó vẫn còn nguyên vẹn, lớp keo dính vẫn còn. Trong thư là nét chữ ngay ngắn mạnh mẽ mà cô từng quen thuộc.

Ngồi tựa lưng trên giường, cô gái nhỏ từ từ đọc từng dòng chữ viết. Nội dung thư chính là những gì Vũ Minh nói với cô trong giấc mơ cuối cùng kia. Anh mong cô có thể sống tốt, đừng tự trách về cái chết của anh. Anh nói anh luôn bên cô, luôn luôn dõi theo cô.

Không có nước mắt, chỉ có nụ cười nhẹ nhõm hiện lên trên gương mặt còn nhợt nhạt. Cô gái nhỏ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng đang dần tràn vào căn phòng, nắng cũng bắt đầu lên. Cô chợt nhận ra, mùa xuân đang về, những bông hoa sau vườn nở rộ cả một khoảng, không khí tươi mới tràn ngập ngôi nhà.

26. Chương 26

Buổi sáng trời trong xanh, Vương Nhất Băng cùng Trần Tuấn Kiệt kinh ngạc ngồi trước bàn ăn. Cô gái nhỏ trên người đeo tạp dề bê nổi món ăn cuối cùng đặt lên bàn. Cô ngồi xuống ghế, bật cười nhìn hai người đàn ông đang sững sờ trước mặt.

“Cái này...” Sau khi hoàn hồn, Vương Nhất Băng khó tin hỏi em gái: “Bé con, cái này là do em nấu hết sao?”

“Có thêm bác Lâm giúp em nữa.” Hàn Tuyết chỉ tay về phía người giúp việc nữ. Cô thực vui vẻ khi thấy vẻ mặt biến hóa liên tục của hai người này. “Hai anh ăn thử đi.”

“Rất ngon.” Trần Tuấn Kiệt bỏ một con tôm vào miệng, anh tấm tắc khen không ngừng.

Một bữa ăn vui vẻ kéo dài.

* * *

Hôm nay là ngày nghỉ, Vương Hàn Tuyết buồn chán ngồi trên ghế sofa nghịch điện thoại. Đạo này Vương Nhất Băng phải hợp suất, cô chỉ mới làm quen với công việc nên không đi cùng anh.

Đang ngồi ngẩn người thì bỗng có bàn tay che đi hai mắt cô. Mùi hương nam tính thoảng qua khiến cô biết ngay người phía sau là ai.

“Kiệt.”

“Đoán xem anh có gì cho em.” Trần Tuấn Kiệt một tay che mắt cô, một tay vòng ra trước.

“Là gì vậy? Mau bỏ tay cho em nhìn.” Vương Hàn Tuyết kéo tay Trần Tuấn Kiệt xuống. Anh để mặc cho cô kéo.

Khi đôi mắt được buông thả, cô nhìn thấy trên tay anh là chiếc móc điện thoại thủy tinh hình ngôi sao. Đây là cái cô thấy ở một cửa hàng trên phố hôm nọ, họ nói là hàng trưng bày nên không bán. Thật không ngờ hôm nay nó lại đang nằm trên tay anh. Cô vui mừng cầm lấy ngắm nghía thật lâu.

“Sao anh có được nó?” Giọng cô không giấu được vui mừng và kinh ngạc.

“Anh dùng phép thần biến ra đấy. Thích không em?”

“Ai tin anh chứ. Nhưng mà nó thật đẹp!”

“Em thích là được rồi.”

Hàn Tuyết móc dây vào điện thoại, thích thú nhìn mãi không chán. Như chợt nghĩ ra cái gì, cô quay về phía Trần Tuấn Kiệt.

“Kiệt, chúng ta ra ngoài chơi đi. Em ở nhà chán muốn chết rồi.”

“Em muốn đi đâu?”

“Em muốn đi cưỡi ngựa.”

“Được, anh đi lấy xe.” Anh cương chiều vuốt tóc cô.

* * *

Chiếc xe màu đỏ hòa vào dòng đường đông đúc hướng tới thành phố S. Đến Khu liên hiệp cưỡi ngựa Ocala, Vương Hàn Tuyết chạy ngay tới thăm chú ngựa trắng Frank của mình.

Lúc cô thay đồ rồi dắt ngựa ra đã thấy Trần Tuấn Kiệt đứng trước chờ cạnh con ngựa đen tuyền. Nghe thấy tiếng cô, anh quay đầu lại mỉm cười. Cũng như bao lần trước, mỗi khi anh cười thì hàng mi dày lại giãn ra, ánh mắt mang theo trầm ổn cùng dịu dàng. Cô cười nhìn anh thật lâu.

Leo lên lưng ngựa, hai người cùng đi song song trên con đường rộng lớn. Gió thổi bên tai vù vù, đã sang mùa xuân nhưng khí trời vẫn se lạnh, gió hòa vào hương cỏ xanh thổi qua mặt mang lại cảm giác tươi mát, giống như đang hít thở bầu không khí trong sạch nhất.

Trần Tuấn Kiệt thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Vương Hàn Tuyết. Cô gái nhỏ cười tươi khiến tim anh xao xuyến. Cô giống như trở về với cô của trước kia, vui tươi, mạnh mẽ, tràn đầy sức sống. Độ cong khóe miệng anh càng rộng hơn.

Wương Hàn Tuyết cùng Trần Tuấn Kiệt dắt ngựa đi trên con đường nhỏ dải đá sỏi. Bỗng nhiên con ngựa đen của Trần Tuấn Kiệt hí lên một tiếng dài. Hàn Tuyết bây giờ mới để ý thấy con ngựa đó có bộ lông rất đẹp, đen tuyền, mượt mà, mỗi khi lắc đầu, cái bờm của nó bay lên nhẹ nhàng.

Hàn Tuyết hiểu kì đến gần con ngựa, vuốt ve bộ lông mượt mà của nó. Trần Tuấn Kiệt lấy cái túi treo cạnh yên, đổ ra tay một ít thức ăn cho ngựa rồi đưa về phía cô: “Em cho nó ăn đi. Nó sẽ rất quý em đấy.”

Cô theo lời anh cho con ngựa ăn, nó dúi cái đầu cọ cọ vào tay cô khiến cô hơi nhột. Cô có chút ngạc nhiên, sau đó lại thích thú vuốt đầu nó.

“Nó giống như là có cảm tính vậy đó.” Hàn Tuyết vui vẻ nói với Trần Tuấn Kiệt.

“Em có muốn cưỡi nó một chút không?” Anh chỉnh lại yên ngựa cho ngay ngắn rồi nhìn cô.

“Em cưỡi được chứ? Có khi nào nó không thích em mà đá em ra không?”

“Vậy anh cùng em cưỡi nó đi, được không?”

Hàn Tuyết gạt đầu, Trần Tuấn Kiệt đỡ cô lên ngựa rồi tự mình nhảy lên ngồi phía sau. Hai tay anh vòng lên trước nắm lấy dây cương, nhìn qua giống như cơ thể nhỏ bé của cô nằm trọn trong lồng ngực anh.

Anh ở ngay sát bên, cô ngồi thấy rõ ràng mùi hương nam tính chỉ thuộc về riêng anh. Bên người truyền đến cảm giác hoàn toàn tương phản với khí lạnh ngoài trời. Ấm áp, kiên định, tràn ngập sức mạnh, tựa như anh, ấm áp như thế, mạnh mẽ như thế, nhưng với cô lại luôn ôn hòa.

Hơi thở của anh phả bên cổ cô, loại cảm giác này khiến tim cô đập nhanh, chỉ là không hiểu sao lại cảm thấy rất yên bình. Cô lặng yên nhìn về phía trước, nhưng trong lòng lúc này lại dậy sóng không yên.

Có một loại tình cảm len lỏi vào trong cô, cô không thấy ghét, cũng không muốn bài xích nó. Gương mặt anh ngay bên cạnh, vẫn bình thản tự nhiên như thế. Cô không biết anh có đang cảm nhận giống cô.

Trên suốt con đường dài, cô im lặng, anh cũng không nói gì, không ai nở phá vỡ khoảnh khắc hạnh phúc này.

27. Chương 27

Gần đây công ty Nhất Thiên chìm trong không khí u ám lại khấn trương. Nguyên nhân là do công ty mới bị công ty La Thành cướp mất hợp đồng làm ăn. Không phải là hợp đồng lớn, nhưng lại rất quan trọng. Nhất Thiên đã nắm chắc đến chín, mười phần hợp đồng này, nhưng bên đối tác lại thay đổi quyết định ngay phút chót.

Sau khi mở cuộc điều tra tạm thời, kết quả đưa ra là trong công ty có nội gián, trộm đi bí mật hợp đồng lần này. Vương Nhất Băng rất buồn bực, từ khi thành lập công ty tới nay chưa hề xảy ra việc như thế này.

Mặc dù phía công ty không thông báo gì nhưng nhân viên đều ngầm đưa ra suy đoán, nội gián trong công ty, cũng không phải là chuyện đùa.

* * *

Trong biệt thự nhà họ Diệp, Vương Hàn Tuyết cùng Lục Yến Ninh và Diệp Như Anh ngồi chơi game. Ba người lập một tổ đội chém chém giết giết đám quái xung quanh. Diệp Như Anh có vẻ hăng hái hơn bình thường, cô luôn là người đầu tiên xông vào đám quái chém giết đến khi không còn con nào mới thôi.

Vương Hàn Tuyết và Lục Yến Ninh đưa mắt nhìn nhau, có lẽ Diệp Như Anh có tâm sự nên mới phát tiết trong game, biết vậy nên hai người cũng không ngăn cô lại. Sau một hồi chơi mệt, Diệp Như Anh ra phòng bếp lấy nước trái cây, lúc này Lục Yến Ninh mới dám lên tiếng hỏi:

“Chị Như Anh chắc là có chuyện gì rồi, mấy hôm nay đi làm mà tâm hồn cứ để đi đâu ấy. Hôm qua chị ấy còn bị tưởng phòng mắng cho một trận.”

“Cậu ấy không nói gì cho em biết à? Chị thấy hai người thân nhau mà.” Vương Hàn Tuyết cũng cảm thấy nghi ngại. Mấy hôm nay tinh thần Diệp Như Anh có vẻ chán nản lắm.

“Không, chị ấy chẳng nói gì. Em có hỏi rồi nhưng chị ấy nói do nghỉ ngơi không đủ nên mệt. Em chắc rằng chị ấy chỉ nói thế thôi chứ còn nguyên nhân khác đấy.”

“Cứ để cậu ấy ổn định vài ngày đã.”

“À, đúng rồi.” Lục Yến Ninh nhìn theo bóng dáng Diệp Như Anh bận rộn trong bếp thấp giọng nói: “Hôm trước em nhìn thấy chị Như Anh với một người đàn ông nắm tay trong quán cà phê đấy.”

“Cùng một người đàn ông nắm tay? Em thấy khi nào?” Hàn Tuyết nghi hoặc.

“Là tuần trước. Chính xác thì người đàn ông nắm tay chị ấy. Lúc đó hình như chị ấy đang khóc, em thấy người kia lấy khăn giấy lau nước mắt cho chị Như Anh cơ mà.”

“Ninh Ninh, em chắc chứ?”

“Chắc. Em đi cùng với chị Lan Lan, chính chị ấy nhìn thấy đầu tiên mà.”

“Phạm Lan Lan ư?”

“Vâng, chính là trước hôm thông báo công ty mình bị La Thành tranh mất hợp đồng làm ăn đó. Mọi người còn định đi chúc mừng sớm nên cùng nhau đi ăn tối. Em lúc đó đi cùng chị Lan Lan.”

Hàn Tuyết còn định hỏi gì đó thì Diệp Như Anh mang nước trái cây bước vào phòng. Ba người lại tiếp tục công việc đánh quái.

* * *

Sáng thứ hai, trong văn phòng Tổng giám đốc, Vương Nhất Băng đặt tập hồ sơ xuống bàn, ngẩng đầu lên hỏi: “Phạm Đàm, trưởng phòng phát triển?”

“Phải, là cậu ta.” Trần Tuấn Kiệt quan sát tư liệu về Phạm Đàm, anh cất giọng trầm ấm. “Mọi chứng cứ đều hướng về phía Phạm Đàm. Cậu ta từng là nhân viên cũ của La Thành, khi mới vào công ty ta thể hiện rất xuất sắc nên mới nhanh chóng lên tới chức trưởng phòng.”

“Em thấy chuyện này không đơn giản như vậy.” Vương Hàn Tuyết tựa người vào ghế sofa, trầm ngâm suy tư. “Cứ cho rằng Phạm Đàm là gián điệp La Thành cài vào, nhưng công tác bảo mật của công ty ta cũng không phải chỉ là bù nhìn, một trưởng phòng nho nhỏ như cậu ta không thể một mình đánh cắp tài liệu mật dễ dàng như thế.”

“Đúng vậy, anh đoán có người đứng sau Phạm Đàm cùng kết hợp với cậu ta.” Vương Nhất Băng đứng trước cửa sổ, ánh nắng nhạt chiếu lên khuôn mặt nghiêm nghị của anh. Anh nhất định phải điều tra ra người kia là ai, diệt trừ mối họa cho công ty.

“Có tra ra được người này không?” Lục Hạo Thiên lên tiếng.

“Người này chưa từng lộ diện trực tiếp, chỉ có thể tra từ chỗ của Phạm Đàm.”

“Anh định làm thế nào?” Hàn Tuyết cầm tách trà đưa cho Vương Nhất Bằng. Anh nhận lấy, đưa lên miệng uống một ngụm rồi nở nụ cười bí hiểm: “Muốn câu được cá thì phải có mồi ngon. Tạm thời cứ giữ kín chuyện về Phạm Đàm.”

28. Chương 28

Mấy ngày sau, công ty Nhất Thiên lại bận rộn chuẩn bị kế hoạch nhằm thu hút sự đầu tư từ công ty của Mỹ. Nghe nói lần hợp tác này một khi thành công sẽ mang đến món lợi lớn cho công ty.

Phía Tổng giám đốc đã ra thông báo, nếu không thể ký kết hợp đồng này thì những người có liên quan đều bị phạt nặng. Cả công ty chìm trong không khí khẩn trương và thận trọng.

“Chị Hàn Tuyết, chúng ta đến khu nghỉ dưỡng The World làm gì vậy?”

“Dĩ nhiên là đi xem môi trường đã chuẩn bị tốt chưa.”

Vương Hàn Tuyết bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn khu nghỉ dưỡng trước mắt. Jennifer – người đại diện cho công ty của Mỹ trong thời gian chọn lựa công ty hợp tác sẽ ở tại khách sạn của khu nghỉ dưỡng này.

Hôm nay Hàn Tuyết định đến gặp người đại diện kia chào hỏi trước, chuyện hợp tác thì để Vương Nhất Bằng làm sẽ tốt hơn, cô chỉ như thuyết khách đến đặt vấn đề trước mà thôi. Đúng lúc ra ngoài thì gặp Lục Yến Ninh đến tìm, Hàn Tuyết kéo luôn Lục Yến Ninh đi cùng.

Jennifer tuổi không còn trẻ, đã có hai con trai, nuôi tiếc lớn của bà là không có con gái để cùng đi mua sắm, làm đẹp. Vì vậy bà rất thích những cô gái trẻ đáng yêu, xinh đẹp lại ngoan ngoãn. Lục Yến Ninh chính là một cô gái như thế, Hàn Tuyết nghĩ đưa cô đi cùng chỉ lợi mà không có hại.

Vương Hàn Tuyết và Lục Yến Ninh đi đến sân golf của The World, theo lịch trình thì giờ này Jennifer sẽ đi đánh golf, đến đó tạo tình huống gặp mặt bất ngờ cũng tốt.

Khi hai người bước vào sân golf đã thấy khá nhiều người. Vương Hàn Tuyết nhìn quanh một lúc thì thấy Jennifer đang đứng cùng một người đàn ông. Cô có thể nhận ra bà vì đã từng nhìn ảnh của bà trong hồ sơ Trần Tuấn Kiệt đưa.

Hàn Tuyết nhẹ nhõm lắm, nếu cô không nhận nhầm thì người đàn ông đứng cùng Jennifer chính là La Chí Tường, tổng giám đốc công ty La Thành đang đối đầu với Nhất Thiên.

“Chị Hàn Tuyết.” Lục Yến Ninh sau khi nhìn thấy La Chí Tường bỗng giật mình. “Người đàn ông đang đứng cùng Jennifer chính là người ngồi trong quán cafe với chị Như Anh đấy.”

Hàn Tuyết nhún mày càng chặt hơn: “Em chắc rằng người gặp A Anh là người kia chứ?”

“Chắc mà, hôm đó em nhìn thấy rõ mặt anh ta. Dù chỉ nhìn qua nhưng em vẫn nhận ra được.”

Hàn Tuyết nghe thế chỉ im lặng không nói gì.

* * *

Trần Tuấn Kiệt đặt đĩa dâu tây lên bàn, anh ngồi xuống cạnh Vương Hàn Tuyết.

“Em gặp Jennifer ra sao rồi?”

“Rất tốt, có vẻ bà ấy có cảm tình với em và Ninh Ninh, bà ấy luôn tỏ ra thân thiện.”

“Vậy thì tốt, em cứ đưa Yến Ninh đến gặp bà ấy thường xuyên, anh và anh Nhất Bằng sẽ sớm tới thảo luận về chuyện hợp tác.”

“Nhưng mà...” Hàn Tuyết ngập ngừng.

“Sao thế em?” Trần Tuấn Kiệt thân thiết vuốt tóc cô, giọng quan tâm.

“Lúc em gặp Jennifer La Chí Tường cũng ở đó.”

“La Chí Tường? Cũng không bất ngờ gì, công ti Mỹ là nguồn đầu tư lớn, cậu ta tất nhiên sẽ tham dự vào chuyện này.”

“Anh, hình như La Chí Tường có quen biết với A Anh. Ninh Ninh có gặp hai người họ ở quán café, còn có vẻ rất thân thiết nữa. Em lo anh ta sẽ lợi dụng A Anh.”

“Ừ, anh sẽ để ý hành động của họ. Em đừng nói gì với Như Anh vội.”

“Em biết rồi.”

29. Chương 29

Đề án hợp tác với công ty của Mỹ đã soạn xong và đưa tới phòng Tổng giám đốc Vương Nhất Băng.

“Anh, giờ anh định làm thế nào?” Vương Hàn Tuyết cầm trên tay tập đề án rồi đưa cho Vương Nhất Băng. Anh nhận lấy, nhìn sâu xa: “Phải chờ xem tối nay con cá lớn có chịu cắn câu hay không đã.”

Wương Hàn Tuyết nhìn anh nở nụ cười hiểu ý.

* * *

Buổi tối tại công ty Nhất Thiên, giờ này nhân viên đã tan tằm hết, nhưng văn phòng bộ phận phát triển vẫn sáng đèn. Người đàn ông xếp gọn lại đồng tài liệu trên bàn, đứng dậy đi ra ngoài.

“Trưởng phòng Phạm, tôi về trước đây.”

“Ừ, về cẩn thận.”

Phạm Đàm ngẩng đầu nhìn văn phòng chỉ còn lại mình hắt. Hắt gấp lại hồ sơ rồi cũng ra về. Đến ngã rẽ trước thang máy, Phạm Đàm bỗng đi ngược lại về phía cửa thoát hiểm.

Bộ đàm gắn trên người hắt phát ra âm thanh chỉ mình hắt nghe thấy: “Đi vào cửa thoát hiểm lên tầng hai mươi. Camera không chế hết rồi.”

Phạm Đàm lên đến tầng hai mươi, hắt né tránh hết những camera trên tường mặc dù biết nó đã bị làm nhiễu. Hắt cầm trên tay thiết bị phá khóa đặc biệt mà người đó đưa từ lần trộm trước, đến trước cửa phòng bảo mật, gắn thiết bị lên khóa phòng.

Phạm Đàm nghĩ phải chờ hai mươi phút như trước nhưng chỉ mất năm phút khóa đã bị mở ra. Chẳng cần suy nghĩ lí do tại sao, hắt vội vàng vào phòng lấy đề án hợp tác với công ty Mỹ. Hắt cầm mấy ảnh chụp lại toàn bộ nội dung đề án. Làm xong việc, hắt nhanh chóng chuồn ra ngoài, trả lại ý nguyên căn phòng như lúc ban đầu.

Ra khỏi công ty, Phạm Đàm lái xe ra đường quốc lộ, hướng đi ngược lại với đường về nhà hắt. Hắt ngồi trên xe vừa đi vừa huyết sáo, trong lòng đắc ý mà không để ý tới từ đầu đến cuối luôn có người theo dõi hành động của hắt.

* * *

Sáng hôm sau, Phạm Đàm ngỡ ngác ngồi trong phòng thẩm vấn của sở cảnh sát. Hắt ngạc nhiên không thôi, kế hoạch hoàn hảo như thế sao lại có thể bị lộ ra được, người đó cũng đã chắc chắn rằng không có việc gì xảy ra rồi mà. Hắt giờ đây chỉ biết ôm đầu hối hận.

Các nhân viên trên dưới Nhất Thiên đều biết đến vụ gián điệp công ty. Công ty Nhất Thiên kiện La Thành cho người trộm đề án bảo mật với đầy đủ chứng cứ.

Cổ phiếu của La Thành cứ thế giảm xuống mạnh mẽ, vài nhà đầu tư đã rút khỏi La Thành hợp tác với Nhất Thiên. Công ty Nhất Thiên hợp tác thành công với công ty của Mỹ, bước một chân vào thị trường quốc tế.

* * *

Wương Hàn Tuyết ngồi trên sofa phòng khách lôi kéo tay Vương Nhất Băng: “Anh, anh quá tài giỏi rồi.”

Vương Nhất Bằng được em gái khen ngợi cảm thấy vô cùng thỏa mãn, chỉ thiếu điều ngửa cổ lên trời mà cười lớn: “Anh của em dĩ nhiên là tài giỏi. Cái tên La Chí Tường muốn đấu với anh cũng không xem lại anh là ai.”

“Anh Nhất Bằng, anh cũng quá tự mãn rồi.” Lục Yến Ninh theo sau Lục Hạo Thiên vào phòng, lại đứng lúc nghe được câu nói kia của Vương Nhất Bằng.

Vương Nhất Bằng cũng không cảm thấy ngại ngùng, giống như đó là sự thật hiển nhiên không thể chối cãi. Mọi người vẻ mặt vui tươi, không ai để ý tới Diệp Như Anh ngồi thẫn thờ một chỗ.

Lục Yến Ninh tính tình hoạt bát, chỉ một lúc đã đề ra chủ ý đi chơi: “Anh Nhất Bằng, sắp tới không phải công ti tổ chức du lịch hằng năm cho nhân viên sao. Để mừng thành công lần này, chúng ta tổ chức đi chơi xa một chút đi.”

“Phải đấy.” Lục Hạo Thiên cũng góp vui “Những năm trước cậu luôn ở nhà không đi. Năm nay tổ chức lớn một chút, cũng là bù đắp thời gian vừa rồi mọi người mệt mỏi tốn công sức.”

“Bé con, ý em thế nào?” Vương Nhất Bằng không trả lời ngay mà hỏi Vương Hàn Tuyết.

“Lâu rồi không đi du lịch thoải mái, chúng ta cũng đi đi anh.” Hàn Tuyết ôm lấy cánh tay anh trai.

Từ khi chuyện xảy ra với Vũ Minh đến nay, cô chỉ chìm đắm trong đau khổ khiến những người xung quanh cô lo lắng. Nay đã nghĩ thông suốt, cô muốn trở lại cuộc sống vui vẻ với anh trai như trước.

“Được, vậy mọi người thích đi đâu?”

“Em thích đi leo núi.”

“Tắm suối nước nóng cũng không tồi.”

“Đà Lạt sắp tổ chức lễ hội hoa, hay chúng ta đến đó tham gia đi.”

“...”

30. Chương 30

Chủ nhật trời trong xanh, mây trắng hiền hòa trôi bồng bềnh vô định, từng ánh nắng len lỏi qua kẽ lá chiếu xuống vùng đất yên bình.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, nhóm Vương Nhất Bằng bỗng có hứng thú chơi bóng rổ. Mọi người mới vừa kéo ra sân bóng thì phía ngoài truyền đến tiếng bước chân chạy, bóng trắng nhoáng cái đã nhào đến ôm lấy Vương Hàn Tuyết.

Người kia ôm chặt cô gái nhỏ, cái đầu dụi dụi vào cổ cô, thật lâu không có buông ra, vừa ôm vừa luôn miệng nói “Honey! Honey!”. Bỗng chốc trên đầu mọi người đầy mấy cái vạch đen, người đàn ông kia thật không thấy có khuynh hướng buông người.

Cô gái nhỏ khóe miệng run rẩy, bắt đầu dõ lên tiếng: “Vương Tử, mau buông tay.”

“Không buông.” Ai kia giống như con thú nhỏ không ngừng cọ đi cọ lại trên người Vương Hàn Tuyết.

Trần Tuấn Kiệt mặt đen u tối bước tới túm lấy gáy Vương Tử giải thoát cho cô gái nhỏ. Lúc này mọi người mới nhìn rõ gương mặt người đàn ông.

Khuôn mặt anh tuấn, góc cạnh, sống mũi cao thẳng, làn da hồng hào, môi mỏng nhạt luôn hiện nụ cười tươi tắn, nhìn giống cậu bé trai mười sáu, mười bảy tuổi. Quả là đẹp trai, chính là vẻ đẹp tinh khiết trong trẻo.

Giờ đây vẻ mặt tuyệt mỹ ấy đang xịu xuống, rõ ràng là rất bất mãn khi bị Trần Tuấn Kiệt cắt ngang chuyện tốt. Trần Tuấn Kiệt trực tiếp bỏ qua Vương Tử, coi như không biết đến khiến Vương Tử càng thêm bất mãn, trừng mắt nhìn Trần Tuấn Kiệt.

Vương Nhất Băng xem tình hình chiến đấu trước mắt, ho khan một tiếng báo động cho hai con người đang mất to trừng mắt nhỏ biết còn có người tồn tại ở đây. Trần Tuấn Kiệt không để ý tới Vương Tử, quay sang sửa lại cổ áo Hàn Tuyết chỉnh tề.

Vương Hàn Tuyết đứng yên, nhìn Vương Tử hỏi: “Mới có một năm đã bị bắt được?”

“Còn không phải do cha già quá âm hiểm sao. Nghe nói ở Lavans mở triển lãm tranh của vài danh họa nổi tiếng, em đến đó mới biết do cha già tung tin giả để bắt được em.”

Vương Tử vừa nói đến đây lại thấy tức giận. Khó khăn lắm mới lại trốn nhà đi bụi, không ngờ mới chỉ một năm liền bị cha già bắt về nhà. Cũng may anh thông minh ứng biến nhanh, kiếm cơ để đến sống cùng anh họ Vương Nhất Băng. Mặc dù cũng bị quản chế nhưng sẽ tự do hơn nhiều so với bị cha già giam lỏng.

Vương Hàn Tuyết cùng Vương Nhất Băng và Trần Tuấn Kiệt trực tiếp quăng cho Vương Tử ánh mắt khinh bỉ, cũng không tin vào cái lí do ngớ ngẩn kia.

Còn không phải do cậu ta ngu ngốc sao, biết rõ Lavans mỗi năm chỉ triển lãm tranh một lần, thế mà vừa có người đưa tin đồn đã tin ngay không hề do dự. Không biết phải nói cậu ta ngu ngốc hay là quá cuồng nhiệt với những bức tranh trừu tượng đây.

Lục Yến Ninh thấy anh chàng mới tới liền hỏi: “Anh Nhất Băng, đây là ai vậy?”

“Vương Tử, em họ anh. Thằng nhóc này sống ở Anh nên phong lưu thành tính đã quen, em đừng có đến gần nó.”

Vương Nhất Băng nhàn nhạt trả lời. Vương Tử tuy là bằng tuổi Vương Hàn Tuyết nhưng suốt ngày đi trêu chọc con gái nhà người ta, đối với gia đình lại là bản tính trẻ con dạy không được, chỉ biết dùng bộ mặt đi lừa người.

Diệp Như Anh khi nhìn rõ gương mặt Vương Tử thì hơi ngẩn người, nhìn chằm chằm Vương Tử. Vương Tử nhận thấy có đôi mắt đang không ngừng nhìn mình thì cũng quay sang. Bốn con mắt nhìn nhau, chỉ một giây sau cả hai người liền nháy dựng lên.

“Thực sự là anh?”

“Như Anh?”

“Hai người quen nhau?” Hàn Tuyết nhìn một màn trước mắt cũng hơi bất ngờ.

Diệp Như Anh quay mặt cười lạnh: “Ai quen biết anh ta, hạng người vô sỉ.”

Vương Tử ngay lập tức đến gần Diệp Như Anh: “Cô gái vô tâm, hỏi đó em bỏ đi không nói tiếng nào hại anh tìm em đến mất ăn mất ngủ. Em còn ở đó nói anh vô sỉ.”

“Ai bắt anh đi tìm tôi. Hơn nữa tôi đi đâu là chuyện của tôi, mắc mớ gì phải nói với anh.” Diệp Như Anh cũng không nhìn Vương Tử, trong lòng đang thâm mắng chửi anh ta ngàn vạn lần. Đồ vô sỉ, háo sắc, thấy gái là mắt sáng lên.

“Rốt cuộc là em giận đối cái gì? Như Anh, hỏi đó chúng ta đang tốt đẹp bỗng dưng em bỏ đi không lời từ biệt. Mấy tháng nay anh đều đi đến những nơi em có thể sẽ xuất hiện. Thậm chí biết được cha già có ý lừa anh đến Lavans anh cũng đi vì có người nói đã thấy em ở đó.”

“Anh đi tìm tôi làm gì? Để chứng kiến anh và cái cô Ella của anh ở đó yêu nhau cuồng nhiệt sao?” Diệp Như Anh càng nói càng có khuynh hướng tức giận, trong lòng không biết đã rửa Vương Tử biết bao nhiêu lần.

“Ella thì liên quan gì đến chứ? Anh chẳng phải đã nói với em cô ấy chỉ là bạn bình thường của anh thôi sao?” Vương Tử nhất thời nóng nảy, tiến lên túm lấy tay Diệp Như Anh.

“Buông ra.” Diệp Như Anh cố gắng rút tay lại nhưng không được, không thể làm gì khác là ngửa đầu lên trừng mắt với Vương Tử. “Chính tôi nhìn thấy anh và cô ta ôm nhau, còn hôn nhau đắm thiết. Anh còn dám cãi hai người chỉ là bạn.”

Vương Tử thật sự buồn bực: “Cái đó là do cô ấy chủ động, ngay sau đó anh đã đẩy cô ấy ra. Đến bây giờ anh cũng không hề gặp lại cô ấy nữa. Như Anh, anh xin thề anh không hề làm gì có lỗi với em cả. Thật đó, tin anh đi.”

Diệp Như Anh có vẻ hòa hoãn, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn: “Ai thề tin anh chứ? Biết làm sao được anh đã thực sự cắt đứt với cô ta hay chưa?”

“Anh có thể thề với trời, anh với Ella thực sự không có gì cả. Anh là người của em, cả đời cũng chỉ của một mình em.” Vương Tử thấy Diệp Như Anh không tức giận nữa thì vui mừng, ôm lấy cô dễ dàng.

“Mau buông, ở đây còn có người.” Diệp Như Anh thoát cái mặt đỏ lựng, giãy không thoát khỏi vòng tay của Vương Tử chỉ còn cách dấm vào ngực anh.

“Không buông. Chết cũng không buông em ra nữa.” Vương Tử ha ha cười lớn.

Mọi người yên lặng chứng kiến một màn đôi tình nhân giận dữ nhau, cho đến khi hai người này hòa thuận, Vương Hàn Tuyết mới lên tiếng hỏi: “Vương Tử, A Anh, có phải hai người nên giải thích đôi chút hay không?”

Diệp Như Anh ngại ngần đẩy Vương Tử ra. Vương Tử khuôn mặt như mùa xuân phơi phới vừa cười vừa giải thích:

“Em quen cô ấy một năm trước lúc trốn khỏi nhà đến New York. Bọn em yêu nhau hai tháng thì Ella xuất hiện. Như Anh hiểu nhầm em và Ella nên bỏ đi. Em tìm cô ấy suốt cho đến bây giờ, cũng do lúc trước không hỏi rõ địa chỉ nhà cô ấy nên mới phải vất vả một phen.”

Vương Tử nói xong liền nhìn Diệp Như Anh với ánh mắt ai oán, rất giống cô vợ nhỏ bị chồng ruồng bỏ khiến mọi người cười phá lên. Diệp Như Anh thật sự quẫn bách đến đỏ bừng mặt, hận không thể đào cái lỗ dưới chân mà chui xuống, cô sao lại đi yêu cái tên mặt dày này chứ.

31. Chương 31

Sáng thứ hai, công ty Nhất Thiên nhận nhíp hẫng lên, hôm nay chính là ngày bọn họ đi du lịch, không chỉ được bao ăn ở mà còn được đi cùng Tổng giám đốc Vương anh tuấn, ai ai cũng đều háo hức đón chờ.

Từ sáng sớm cô gái nhỏ đã bị Vương Nhất Bằng gọi dậy, cô mơ mơ màng màng cảm thấy có người thúc dục bên tai, thật phiền, cô không để ý tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Vương Nhất Bằng cười khở, bé con của anh có tật xấu lúc sáng sớm, phải mất rất nhiều thời gian mới có thể đánh thức được cô.

“Con mèo lười, hôm nay đi chơi mà em còn không chịu dậy sớm, định để mọi người chờ đến bao giờ đây?”

Vương Nhất Bằng dựng cô dậy, giọng tuy trách cứ nhưng lại đầy thương yêu. Cô gái nhỏ vẫn là không để ý, cánh tay trắng nõn quần lấy cổ anh, đầu tựa vào vai anh ngủ.

Vương Nhất Bằng thật khổ sở kéo tay cô xuống, đi vào phòng tắm thấm khăn ướt rồi lau mặt cho cô. Cô gái nhỏ khó khăn nheo nheo mở mắt, khuôn mặt thuần khiết mơ màng lúc sáng sớm lại càng thêm đáng yêu. Dưới sự thúc dục của anh trai, cô bất đắc dĩ vào phòng tắm chuẩn bị.

Vương Hàn Tuyết bước xuống cầu thang thì thấy ngay Trần Tuấn Kiệt. Thân hình thon dài tuấn mỹ ngồi tựa vào thành ghế, mái tóc nâu che đi một phần cái trán cao.

Ánh đèn trong phòng ấm áp nhu hòa, ở trên khuôn mặt anh bao phủ một tầng vàng sáng, cặp mắt sáng nhìn không ra tâm tình, đường cong sống mũi ưu mỹ, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt.

Đã rất lâu rồi cô không nhìn anh kĩ càng như thế. Dáng vẻ này giống hệt như lần đầu cô nhìn thấy anh ở căng tin trường học. Anh của năm đó lạnh lùng và cô độc ngồi một mình trong góc khuất, cả người tỏa ra hơi thở xa cách khiến không ai dám đến gần.

Lúc ấy có một đám người đến chỗ anh, họ chửi bới anh, đe dọa anh, ngay lúc tên cầm đầu định đánh anh thì cô bỗng chạy ra ngăn bọn chúng. Cô dọa bọn chúng gọi giáo viên đến, mấy tên kia mới chịu bỏ đi.

Cô ngồi xuống bắt chuyện với Trần Tuấn Kiệt. Anh điềm nhiên ăn tiếp bữa ăn giống như người vừa bị dọa đánh là người khác chứ không phải anh. Dáng vẻ ấy cuốn hút cô, anh cao quý và thánh khiết, mãi sau này cô mới biết dùng từ thánh khiết với anh quả là một sai lầm trầm trọng.

Cô lúc ấy tự hứa với lòng nhất định sẽ bảo vệ anh khỏi bọn xấu, cô thậm chí còn xưng “chị” với anh. Cô ngày ngày đi theo anh, giải quyết hết mọi rắc rối cho anh, anh dần dần không còn bài xích cô, có khi còn mời cô cùng đi ăn. Anh của bây giờ vẫn giống hệt năm ấy, chỉ là anh không còn lạnh lùng với cô, anh trở thành người bảo vệ cô.

Vương Hàn Tuyết nhìn Trần Tuấn Kiệt chăm chú, ánh mắt không hiểu sao không thể rời đi thân hình anh, trái tim trong lồng ngực đập vang liên hồi.

Giống như nhận thấy điều gì, Trần Tuấn Kiệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái nhỏ, anh nở nụ cười dịu dàng, nhu hòa. Hàn Tuyết sững người lại, trái tim càng đập nhanh hơn, nụ cười anh có sức hút kì lạ, làm tim cô rung động thật sâu.

Trần Tuấn Kiệt tâm tình có vẻ rất tốt, nụ cười bên miệng càng thêm rạng rỡ. Anh đứng dậy, bước lên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vương Hàn Tuyết, nắm thật chặt.

Anh dắt cô xuống, một đường ra thẳng chỗ Vương Nhất Băng và Vương Tử đang đợi. Hàn Tuyết còn chưa phục hồi lại sau giây phút ngỡ ngàng, để mặc Trần Tuấn Kiệt kéo đi.

Vương Tử khi thấy Vương Hàn Tuyết bước ra thì cảm thán không ngớt, cô chị họ của anh dường như ngày càng xinh đẹp hơn.

Mái tóc nâu vàng không để xõa như ngày thường mà buộc lên bằng những sợi đăng ten nhỏ nhỏ, những sợi tơ vàng xen lẫn ở giữa, phần tóc còn lại thả sau lưng. Đôi lông mày thanh mỏng, lông mi dài cong vút, đôi mắt to tròn long lanh mất đi vẻ cô đơn trước kia thay vào đó là tâm tình vui vẻ thoải mái.

Dưới chiếc mũi xinh là đôi môi đỏ hồng như hoa đào, gò má điểm phấn ửng hồng làm khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm xinh đẹp khiến người ta thương yêu.

Chiếc váy vàng nhạt thêu những đóa hoa mai nhỏ xinh, lộ ra cần cổ thon dài và xương quai xanh duyên dáng, đai lưng buộc quanh vòng eo mảnh mai. Toàn thân cô toát ra vẻ tinh tế thuần tha, khác hẳn vẻ đẹp đau thương của ba năm trước.

Thấy người đã đủ, Vương Nhất Băng lái xe tới công ty.

* * *

Trước cổng công ty Nhất Thiên đông đúc nhân viên đang nhanh chóng lên xe du lịch chuẩn bị cho chuyến đi một năm mới có một lần này. Nhóm người Vương Nhất Băng đi cùng xe với các nhân viên, đây là ý muốn của Vương Hàn Tuyết, cô chưa từng được đi du lịch nhiều người như thế.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Điểm đến của chuyến du lịch là vùng núi Tây Bắc, nơi này nổi tiếng là phong cảnh hữu tình, có khu nghỉ dưỡng cao cấp lại có suối nước nóng. Lần này đi là đúng ngày vùng Tây Bắc mở hội hoa đón xuân, mọi người có dịp để vui chơi thỏa thích.

Rời khỏi thành phố sầm uất, ồn ào, chiếc xe di chuyển trên con đường nhỏ yên tĩnh, xung quanh là cây cối, hoa cỏ. Phong cảnh hai bên đường đi thật đẹp, hàng cây phong cổ thụ đã có những chiếc lá xanh non nhú ra khắp lượt.

Nhìn ra cây cỏ bên ngoài, chồi non đang nảy mầm, hoa hé nụ e ấp, cảnh vật xinh tươi mơn mẩn, tràn đầy sắc xuân. Đi sâu vào vùng núi, con đường dài và hẹp hơn, những chiếc xe du lịch nối đuôi nhau đi thật chậm. Mọi người ngó nhìn những cây thông cao vút, quả của chúng to, bám đầy trên cây, trông thật thích mắt.

Đi tiếp nửa tiếng đồng hồ, khu sinh thái đã ở ngay trước mắt, mọi người háo hức xuống xe mang hành lí vào. Nắng vàng luồn lách qua những ngọn cây, không khí ở đây rất trong lành, bầu trời cũng xanh hơn so với vùng đô thị phồn hoa.

Vương Hàn Tuyết từ chối Trần Tuấn Kiệt mang giúp hành lí, trên mặt cô vẫn luôn là nụ cười tươi hóm hỉnh kéo vali vào khách sạn. Cô giống như cô gái nhỏ vui tươi, sôi nổi như trước kia, còn có chút vô tư, có chút hồn nhiên, lại có chút đáng yêu. Cô như vậy, giống như ánh nắng rực rỡ chiếu sáng khắp nơi.

32. Chương 32

Sau khi chia phòng và sắp xếp đồ đạc, mọi người đi ăn trưa rồi tự do vui chơi. Cách khu sinh thái khoảng một cây số có một ngôi làng, nhóm người Vương Hàn Tuyết quyết định đi bộ tới đó.

Vừa mới tới cổng làng nhóm người đã thấy rõ khung cảnh náo nhiệt trong đó. Cả ngôi làng trang trí một màu đỏ rực rỡ, cờ hội cắm dọc con đường, đủ loại hoa đua nhau khoe sắc thắm, người người đi lại tấp nập.

Cổng làng có ba chữ “Làng Đông Anh” lớn màu vàng, mang hơi hướng cổ kính giống cổng thành thu nhỏ thời phong kiến ngày xưa. Người dân ở đây có trang phục rất kì lạ, váy áo được dệt những hoa văn đầy màu sắc, đủ kiểu dáng.

Lục Yến Ninh kéo theo Vương Hàn Tuyết và Diệp Như Anh chen chúc trong đám người đông đúc. Ba cô nàng tựa những đứa trẻ lần đầu được đi chợ, cứ ngó nghiêng thứ này một chút, thứ kia một lát, gặp món đồ chơi yêu thích là mua luôn, chỉ khổ các chàng trai đi theo sau xách đồ mỗi cả tay.

Phụ nữ đúng là tín đồ mua sắm, chỉ một lát sau trên người bốn chàng trai tuần tú đã phải mang đủ các loại túi đồ.

Có lẽ đã quá mệt mỏi, nhóm người đi vào một quán ăn gần đó. Mùi hương thơm lừng của thịt dê nướng xông vào mũi, khiến người ta ngửi thôi cũng đã thấy thèm thuồng. Quán ăn rất đông khách, có cả dân làng và khách du lịch.

Nhóm người tìm một bàn còn trống, bỏ tất cả túi đồ xuống đất và gọi món. Sáng nay đi sớm chưa ai kịp ăn gì, quả thật có chút đói.

“Anh Nhất Băng, chắc anh mệt rồi, mau uống miếng nước đi.” Lục Yến Ninh rót đầy cốc nước đưa cho Vương Nhất Băng.

“Lục Yến Ninh, em đúng là trọng sắc khinh anh trai. Em không thấy anh cũng đang rất khát sao?” Lục Hạo Thiên thực ghen tị với Vương Nhất Băng, trong mắt em gái anh chỉ có anh ta, người anh trai là anh đây thì không quan tâm gì đến.

Lục Yến Ninh nghe anh trai nói thì hơi đỏ mặt, nhưng nói cũng đã nói rồi, chẳng lẽ cô lại cầm cốc nước này đưa cho anh trai cô. Trong lúc cô nàng đang không biết làm sao thì Vương Nhất Băng đã nhận lấy cốc nước uống hết, sau đó còn không quên đá kích Lục Hạo Thiên: “Cậu khỏi cần ghen tị với tôi, cả thể giới đều biết sức hút của cậu kém xa tôi rồi.”

“Hừ! Cậu cứ chờ đấy. Đến lúc cậu trở thành em rể của tôi, tôi sẽ hành hạ cậu tới chết.”

“Anh! Em rể cái gì chứ.” Lục Yến Ninh mặt đỏ tới tận mang tai, thật là một cô gái da mặt mỏng.

“Chẳng phải em thích cậu ta sao? Đến lúc cậu ta lấy em tất nhiên sẽ là em rể anh.”

“Anh đừng có nói bậy. Em quý mến anh Nhất Băng cũng giống như quý mến chị Hàn Tuyết vậy thôi.”

“Anh là anh trai em bao lâu nay còn không hiểu tính em chắc. Nhất Băng, tôi nói cho cậu biết, em gái tôi là cô gái tốt nhất trên đời, được nó thích là may mắn của cậu đó.”

Vương Nhất Băng từ chối cho ý kiến, mặt anh vẫn thản nhiên như chuyện không liên quan tới mình, nhưng khóe môi đang nhếch lên lại biểu hiện rất nhiều điều. Vương Hàn Tuyết hết nhìn Lục Yến Ninh lại nhìn anh trai mình, thực ra cô rất thích Lục Yến Ninh, nếu cô ấy là chị dâu mình cũng không tệ, thân lại càng thêm thân.

“Tuyết, đừng ở đó cười tủm tỉm nữa, mau uống nước đi.” Trần Tuấn Kiệt đưa qua một cốc nước đầy, anh còn cẩn thận đặt chiếc khăn bên cạnh Vương Hàn Tuyết.

* * *

Ăn xong, mọi người chỉ ngồi nghỉ một chút rồi trở về khách sạn cất đồ. Buổi sáng hôm nay mọi người được tự do hoạt động, buổi chiều hướng dẫn viên du lịch sẽ dẫn cả đoàn đi tham quan rồi ra suối nước nóng tự nhiên.

Đoàn người Vương Nhất Bằng mang theo máy ảnh đi dọc quanh núi. Tây Bắc là miền đất mà cứ đi một đoạn, bạn lại phải dừng lại chỉ để trầm trồ trước sự hùng vĩ của núi rừng.

Cảnh đẹp Tây Bắc quả thật là vô vàn, trước mắt mọi người là những cung đường đẹp như tranh. Những cung đường khi thì rộng, lúc lại uốn éo quanh co với các loài hoa trải dọc hai bên sườn núi. Dưới chân núi là vực sâu như xé đôi đỉnh núi, dòng sông uốn lượn mềm mại như một nàng thiếu nữ nằm nghiêng mình chờ đợi người yêu.

Những người yêu cái đẹp rộng lớn, bao la sẽ chẳng thể cầm lòng được trước cảnh ngoạn mục của những con đèo hay thung lũng rực nắng. Chiếc máy ảnh trong tay Vương Hàn Tuyết vang lên tiếng “tách” lia lịa, cô không thể bỏ qua bất kì cảnh đẹp nào ở đây. Quá hùng vĩ, cũng quá mỹ lệ!

Trần Tuấn Kiệt cũng cầm máy ảnh chụp liên tục, nhưng không ai để ý, ống kính của anh là ngấm vào người con gái xinh đẹp đứng phía trước. Cô như con chim nhỏ bay nhảy khắp nơi, máy ảnh của cô hoạt động liên tục.

Đã bao lâu rồi anh không được nhìn thấy nụ cười tươi tắn đó của cô gái nhỏ. Sau cái chết của Hạ Vũ Minh, Hàn Tuyết chưa từng nở nụ cười thực sự, đôi mắt long lanh biết nói cũng mất đi ánh sáng rực rỡ của nó, trái tim nồng ấm của cô cũng thay thế bởi sự lạnh nhạt, xa cách.

Anh cứ nghĩ rằng, linh hồn cô đã chết theo Hạ Vũ Minh rồi. Nhưng thật may, thật rất may, Vương Hàn Tuyết của ngày xưa đã quay lại. Một Hàn Tuyết vui tươi, trẻ trung, ấm áp. Một Hàn Tuyết đã dùng sự chân thành làm ấm trái tim dường như nguội lạnh của anh, khiến anh một lần nữa biết vui, biết yêu. Cảm ơn, cảm ơn đã mang cô gái nhỏ của anh quay về.

33. Chương 33

Buổi chiều, hướng dẫn viên du lịch dẫn cả đoàn đi ngắm cảnh dọc đường núi. Con đường họ đang đi có tên gọi là Đường Hạnh Phúc được hàng vạn thanh niên xung phong thuộc 16 dân tộc của 8 tỉnh miền Bắc làm trong sáu năm. Rất nhiều người đã phải treo mình trên vách núi lằn từng centimet để hoàn thành đoạn đèo.

Phóng mắt nhìn ra xa là những ngọn núi cao cao xen giữa là những vực sâu sông nước xanh thẳm. Những dãy núi đá cao vút, hiểm trở, đâm toạc bầu trời với đủ hình thù kì dị, chỗ thì dựng đứng, chỗ lại xô nghiêng, chỗ xanh rì cỏ cây, nơi lại chỉ toàn một màu đá xám trần trụi. Cảnh đẹp hùng vĩ mà hoang sơ.

Trần Tuấn Kiệt nắm tay Vương Hàn Tuyết đi chậm từng bước một. Có lẽ trời mới mưa xong nên đường đi hơi trơn trượt, rêu xanh cũng bám đầy vào những tảng đá bên cạnh.

Vương Hàn Tuyết cũng nắm chặt tay Trần Tuấn Kiệt, đi theo bước chân của anh. Bàn tay anh mạnh mẽ mà ấm áp, khiến cô cảm thấy rất an toàn. Cô cũng không biết từ lúc nào mà bản thân lại luôn dựa dẫm vào anh, giống như chỉ cần có anh, cô không phải bận tâm lo nghĩ chuyện gì nữa.

Cảm giác này cũng không giống cảm giác với anh trai. Có lúc cô nghĩ mình đã động lòng với anh, nhưng cảm xúc của cô vẫn rất mờ mịt, không rõ ràng. Vương Hàn Tuyết ngẩng đầu lên, ở tầm nhìn này cô chỉ thấy một nửa gương mặt kiên nghị của Trần Tuấn Kiệt.

Được ánh sáng chiếu lên, gương mặt anh hắt ra những tia sáng nhu hòa, ngũ quan khắc sâu có vẻ đặc biệt tinh xảo. Đôi mắt anh sáng lấp lánh nhìn thẳng phía đường đi, thỉnh thoảng ngoái lại dè dặt những đoạn đường trơn. Cô nhìn anh chăm chú như vậy thật lâu.

Trần Tuấn Kiệt dường như cũng cảm nhận được, anh dừng lại một chút, quay lại nhìn cô. Hai gương mặt lúc này sát lại thật gần, gần đến mức cô có thể nhìn rõ cái bóng của cô trong mắt anh.

“Sao thế em?” Trong nháy mắt hơi thở của anh phất qua mặt cô, trái tim cô nảy lên một cái thật mạnh, như một cơn gió nhẹ lướt qua.

“Không... Em không sao.” Đường như có một dòng điện truyền đến khiến toàn thân cô tê dại, mặt cô hơi đỏ lên.

“Không sao thật chứ, mặt em đỏ lên này.” Trần Tuấn Kiệt chạm tay vào mặt cô, đúng là hơi nóng thật.

“Em không sao thật mà. Chúng ta đi tiếp thôi.”

Vương Hàn Tuyết chủ động nắm tay anh kéo đi, Trần Tuấn Kiệt cười khê để mặc cô kéo mình.

Cầm chặt đôi tay ấm áp của anh, cô gái nhỏ chợt có ý nghĩ cứ thế nắm tay anh cả đời, giống như thời gian trước khi về nước, hai người cùng nhau đi khắp thế giới ngắm nhìn cảnh đẹp, đi qua mọi vùng miền, cùng nhau tận hưởng cảm giác tự do, thanh thản.

Cô không cần tìm hiểu xem đó có phải tình yêu hay không, chỉ cần cô và anh vui vẻ bên nhau thế này là đủ.

* * *

Dọc suốt con đường Hạnh Phúc này mọi người đều được mãn nhãn với những cảnh đẹp kì vĩ. Từng cảnh cây, ngọn cỏ đều mang trong mình nét đẹp riêng huyền bí và những sắc màu rực rỡ tô điểm thêm vẻ đẹp của núi rừng Tây Bắc.

Đi hết con đường đoàn người nhìn thấy một hang động nằm phía bên phải. Hướng dẫn viên du lịch dẫn mọi người đi vào hang, cảnh tượng trước mắt làm mọi người phải sửng sờ cảm thán tạo hóa của ông trời.

Từng hàng thạch nhũ nối nhau trên đỉnh hang, ánh mặt trời chiếu vào lòng hang, soi sáng thạch nhũ tạo nên vẻ đẹp như chốn bồng lai. Hang không dài, chỉ đi một lát đã tới cuối hang.

Mọi người trở lại bên ngoài, từ cửa hang có thể nhìn rõ thị trấn trù phú, mơ mộng phía dưới.

Cả đoàn người xuống núi, từ cửa hang xuống chân núi khoảng 1200 bậc, tuy dài nhưng đường dễ đi. Vương Hàn Tuyết vừa đi vừa ngắm cảnh, không quên chụp lại những bức hình thú vị.

Thực ra chính cô cũng không phát giác ra rằng số lượng hình ảnh có mặt của Trần Tuấn Kiệt không hề nhỏ. Gương mặt anh lên ảnh rất đẹp, lại được ánh chiều tà chiếu vào như phủ một lớp ánh sáng mỏng manh huyền ảo, trông anh giống như vị hoàng tử bước ra từ sương mù, làm mê đắm tâm hồn của các thiếu nữ.

Xuống đến chân núi, có vài chiếc xe điện chờ ở đó, một xe chở khoảng mười lăm người. Vì đoạn đường rất dài lại uốn lượn quanh núi nên đi xe điện sẽ nhanh hơn nhiều. Đoàn người lần lượt lên xe điện, những chiếc xe khởi động đi nối đuôi nhau trên con đường dài.

Đi tới cuối thị trấn mọi người bị hút hồn bởi những thửa ruộng bậc thang đẹp kì vĩ mê hồn như những cung đàn, nốt nhạc trải dài bên sườn núi. Đang là mùa xuân nên những cây lúa mang màu xanh như ngọc. Ruộng lúa trải dài đẹp như một bức tranh sơn dầu của người họa sĩ nổi tiếng.

Cả đoàn người đều là người thành phố lớn phồn hoa đông đúc, chưa bao giờ họ được nhìn thấy mảnh đất mênh mông, rộng lớn như thế này. Không gian thanh tĩnh và yên bình, khí trời trong lành, mây trắng hồ hững bay.

Trước thời buổi kinh tế thị trường nhộn nhịp đầy biến động, có lẽ ai cũng từng muốn tìm cho mình một chốn yên tĩnh như thế này, để xua tan đi hết những phiền não và mệt mỏi tích tụ lâu ngày.

34. Chương 34

Đi hết một vòng quanh núi, hướng dẫn viên du lịch đưa mọi người trở lại khu nghỉ dưỡng để đến suối nước nóng.

Lúc này mới là thời điểm khu vui chơi náo nhiệt nhất. Từng quầy hàng sắp ngay ngắn dọc theo lối đi, khách du lịch ngó đông ngó tây những vật trang trí lấp lánh, tiếng mời chào hàng vang khắp con đường. Đám người Hàn Tuyết cũng dạo bước ngắm cảnh, mùa xuân hoa nở tươi tắn, mỗi quầy hàng lại có một vài chậu hoa đủ sắc màu.

Đi đến cuối đường là cổng vào của khu vui chơi. Trò chơi ở đây rất phong phú: ném cầu, phi tiêu, ném vòng ..., còn có cả trò ném bao cát vào gói đồ treo trên cây, nếu ném trúng khiến gói đồ rơi xuống sẽ được phần quà trong gói đồ.

Diệp Như Anh lôi kéo Vương Tử ném bao cát, thế là cả nhóm người cùng vào chơi. Ném trượt không biết bao nhiêu bao cát rồi mới làm rơi được một gói đồ, Vương Nhất Bằng đưa cho Vương Hàn Tuyết, mở ra là một chiếc khăn choàng dân tộc miền núi, hoa văn cầu kì, màu sắc rực rỡ, thấy Lục Yến Ninh có vẻ rất thích nó, Hàn Tuyết liền đưa cho Lục Yến Ninh.

“Ninh Ninh, cầm lấy đi. Chiếc khăn hợp với em đây.”

“Không cần đâu chị, em thấy nó hợp với chị hơn.”

“Được rồi, mau nhận lấy. Sau này chúng ta là người một nhà, chị còn phải gọi em là ‘chị dâu’ đấy, coi như đây là quà lấy lòng ‘chị dâu’ đi ha.”

“Chị Hàn Tuyết, chị lại trêu em.” Nghe Hàn Tuyết nói một câu chị dâu, hai câu chị dâu, Lục Yến Ninh mặt đã đỏ như quả cà chua rồi.

Mọi người mỗi người một câu trêu chọc, khiến Lục Yến Ninh xấu hổ không dứt, mãi đến lúc Vương Nhất Bằng kêu ngừng lại mới thôi.

Nhóm người đi một lúc thì thấy phía trước có đám người tụ tập rất đông. Hỏi những người gần đó mới biết công ty áo cưới Mỹ Duyên tổ chức cuộc thi “Cặp đôi vàng” vừa để mừng xuân, cũng là tuyên truyền cho hình ảnh của công ty.

Cuộc thi có mười cặp đôi nam nữ bất kì đăng kí, họ sẽ mặc trang phục cưới do ban tổ chức chuẩn bị và trình diện trước đám đông. Cặp đôi nào được nhiều người bình chọn nhất sẽ trở thành “Cặp đôi vàng”, phần thưởng là hai chiếc điện thoại, hình ảnh của “Cặp đôi vàng” sẽ được dùng làm hình ảnh đại diện của công ty áo cưới Mỹ Duyên.

Vừa đọc xong quy tắc cuộc thi, Diệp Như Anh và Vương Tử đã nhanh chóng vào đăng kí, cuộc vui hiếm có như thế này họ không thể bỏ lỡ được. Vừa đứng còn thiếu hai cặp đôi, Diệp Như Anh liền kéo Vương Hàn Tuyết và Trần Tuấn Kiệt vào, bên kia Vương Tử cũng lôi kéo Vương Nhất Bằng và Lục Yến Ninh cùng tham gia.

Đã tập hợp đủ các cặp đôi, ban tổ chức liền dẫn mọi người vào phòng trang điểm và thay đồ. Vương Hàn Tuyết mặc dù bị Diệp Như Anh lôi kéo nhưng khi nhìn những bộ áo cưới trắng tinh treo trong tủ kính, Hàn Tuyết lại thấy khá thích thú.

Một nhân viên dẫn các cô gái vào phòng trang điểm nữ, một nhân viên khác thì dẫn các anh đàn ông vào phòng thay đồ nam. Khoảng nửa tiếng sau, hai đứa trẻ một nam một nữ từ bên trong cầm giỏ hoa bước ra, mỗi bước đi hai bé lại tung những cánh hoa hồng tươi lên. Khung cảnh gần giống với đám cưới thật sự.

Vương Hàn Tuyết bước ra đầu tiên. Cô diện bộ váy cưới màu trắng ôm sát người, váy cưới đơn giản nhưng lại hết sức tao nhã, chân váy được khảm những viên đá sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Trời trở tối, nhưng Hàn Tuyết đứng đó không hề bị lu mờ, cô giống như một ngôi sao nhỏ đang phát sáng trên bầu trời.

Đi song song với cô là Trần Tuấn Kiệt lịch lãm với bộ vest trắng vừa người như được thiết kế riêng, anh đi đôi giày trắng, như bạch mã hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích. Cặp đôi đầu tiên đi ra đã khiến đám đông hò hét vang dội, tiếng vỗ tay kéo dài cho đến khi các cặp đôi bước ra hết bên ngoài.

Người dẫn chương trình giới thiệu từng cặp đôi và mã số của họ, ban tổ chức cũng cử người đưa mỗi khán giả một hình trái tim nhỏ từ giấy dán để dùng cho việc bình chọn. Tiếp đó nhiếp ảnh gia sẽ chụp ảnh từng cặp đôi để lưu giữ.

Vương Tử và Diệp Như Anh tạo dáng đủ kiểu để chụp được tấm hình đẹp nhất, Vương Nhất Bằng và Lục Yến Ninh có vẻ ngại ngùng khi anh vòng tay ôm vai cô, cô e lệ cúi đầu.

Trong các cặp đôi có lẽ Vương Hàn Tuyết và Trần Tuấn Kiệt là tổ vẻ bình thân nhất, hai người không tỏ ra quá hào hứng cũng không hề ngại ngùng gì. Khi nhiếp ảnh gia đến chỗ hai người, Trần Tuấn Kiệt xoay

người Vương Hàn Tuyết về phía anh, tay cầm lấy đôi tay bé nhỏ của cô, nắm chặt trong bàn tay lớn của mình.

Anh nhìn cô, đầy dịu dàng và yêu thương, mọi cảm xúc đều thể hiện rõ qua đôi mắt ấy. Cô nhìn anh, mỉm cười, ấm áp len lỏi vào từng nơi trong cơ thể hai người. Xung quanh giống như tan biến hết, chỉ có anh và cô ở đó, với gió, với mây, với trăng sao, với bầu trời.

Mười tấm ảnh của mười cặp đôi nhanh chóng được làm xong và gắn vào tấm bảng trắng bên cạnh sân khấu. Khán giả ồ ạt dán trái tim trên tay mình vào tấm hình mà họ cho là đẹp nhất. Các cặp đôi trên sân khấu có hồi hộp, có chờ mong, có vui vẻ, cũng có bình thản.

Sau khi kiểm phiếu, thật bất ngờ là cặp đôi Vương Nhất Băng và Lục Yến Ninh lại đứng đầu với số phiếu cao nhất. Hỏi một khán giả bên dưới cho bình luận, người đó nói chính sự e thẹn của Lục Yến Ninh mới giống một người con gái trong lễ cưới.

Hơn nữa trong tấm hình, khi Lục Yến Ninh cúi đầu, đôi mắt Vương Nhất Băng nhìn cô ánh lên ý cười, tình yêu của anh hiện rõ qua cái nhìn ấy. Lục Yến Ninh khi nhìn bức hình cũng thấy trong lòng vui rạo rực, chỉ là cô không chắc suy nghĩ của anh như thế nào.

Vương Nhất Băng có lẽ hiểu rõ cô bé đang nghĩ gì, anh nhẹ nhàng nắm tay cô, khi cô quay sang nhìn anh thì vòng tay ôm cô vào lòng, giọng nói trầm ấm vang bên tai cô: “Nhóc ngốc, anh đã thể hiện rõ thế rồi em còn không đoán được tình cảm của anh ư? Yêu cô ngốc như em đúng là mệt thật.”

35. Chương 35

Suối nước nóng ở khu nghỉ dưỡng là suối nước nóng tự nhiên, được nhà nước khai thác thành khu nghỉ dưỡng ở vùng núi Tây Bắc rộng lớn này. Cảnh quan nơi đây đẹp mạnh mẽ và phóng khoáng, lại đứng dịp Tết hoa đào trên núi nở rộ nên khách du lịch đến rất đông.

Trong khu suối nước nóng phía Tây, đoàn người của công ty Nhất Thiên đang ngâm mình trong nước hưởng thụ thời gian nghỉ dưỡng hiếm có này.

Vương Hàn Tuyết ngồi trên phiến đá, chân thả xuống dòng nước ấm áp, thỉnh thoảng lại vùng vẫy khiến nước bắn cả lên bờ đá. Mắt cô nhìn theo hai bóng người của Vương Nhất Băng và Lục Yến Ninh đang tâm sự ở phía xa, khỏe miệng tươi cười, có vẻ rất thích thú. Anh trai yêu quý của cô cuối cùng cũng đã tìm được nửa kia của mình rồi, cô hy vọng anh sẽ mãi hạnh phúc như vậy.

Vương Hàn Tuyết nhìn chăm chú anh trai và chị dâu tương lai của mình cho đến khi Trần Tuấn Kiệt ngồi xuống bên cạnh đưa ly nước hoa quả cho cô.

“Em cứ nhìn mãi thế sẽ khiến Yến Ninh ngại đấy. Uống nước hoa quả đi.”

“Anh Nhất Băng mãi mới bày tỏ với Ninh Ninh, em phải nhìn thật kĩ khoảnh khắc đáng nhớ này chứ. Hai người họ ở xa thế kia chắc không thấy em đâu.”

“Em đó.” Trần Tuấn Kiệt gõ nhẹ đầu cô cười bắt đắc dĩ.

“Anh ấy đã lo cho em quá lâu mà quên đi hạnh phúc của riêng mình. Kiệt, em thấy thật có lỗi. Bây giờ em chỉ mong anh ấy luôn vui vẻ.”

Trần Tuấn Kiệt nắm chặt tay cô: “Điều anh ấy hy vọng là mong em được hạnh phúc. Nếu em đau buồn, dù anh ấy có bên ai cũng không có được niềm vui trọn vẹn. Vì thế em phải thật hạnh phúc.”

Vương Hàn Tuyết ngồi lặng một lúc rồi nói: “Bây giờ em rất hạnh phúc, Kiệt.”

Trần Tuấn Kiệt nhìn thật sâu vào đôi mắt cô gái nhỏ, đôi mắt ấy sáng long lanh ngập ý cười giống như lần đầu tiên anh thấy cô. Anh biết, giờ thì cô đã thực sự quên đi quá khứ đau lòng về Hạ Vũ Minh, cô đã trở lại là cô gái nhỏ đáng yêu của anh trước kia. Chỉ cần cô hạnh phúc, với anh thế là đủ.

“Kiệt, cảm ơn anh.”

“Sao lại cảm ơn anh?”

“Vì anh đã luôn bên em.”

Anh cười, nụ cười dịu dàng vốn có của anh. Anh đưa một tay ôm vai cô, xoay người cô về phía anh, tay còn lại nâng mặt cô lên. Đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh, khuôn mặt cô ửng hồng dễ thương xinh đẹp không sao tả xiết.

Anh không kìm được cúi đầu hôn lên đôi môi xinh xắn kia. Từng cánh hoa đào rơi xuống xung quanh anh và cô, chạm nhẹ vào bên má rồi như thẹn thùng mà bay xuống.

Ánh đèn ấm áp mờ ảo phủ bóng hai người, soi chiếu đôi mày đầy khí khái cùng đôi mắt sâu thẳm của anh, giống như là một vùng biển xanh êm ái. Giây phút ấy, cô gái nhỏ bỗng thấy mình động lòng. Cô vươn tay quàng lên cổ anh, thử cảm nhận chiếc hôn đầy ngọt ngào này. Trước khi nhắm mắt lại, cô còn thấy rõ niềm vui ánh lên trong mắt anh.

* * *

Ngồi trên thềm đá cạnh suối nước nóng, cô gái nhỏ ngả đầu trên vai Trần Tuấn Kiệt, thì thầm gì đó vào tai anh. Anh ôm trọn cô vào lòng mình, tay anh vuốt ve bàn tay cô.

Cô cuộn tròn người lại, ôm gối mình, đầu tựa vai anh, cả người như rúc vào cơ thể anh. Anh ở ngay bên cạnh, cô có thể nghe thấy hơi thở của anh, có một cảm giác vô cùng kỳ diệu. Hai người nói chuyện câu được câu không.

“Trời lạnh rồi, vào trong thôi.” Trần Tuấn Kiệt khẽ nói.

Rõ ràng chỉ một câu nói rất đơn giản nhưng sao nghe dịu dàng đến thế.

36. Chương 36

Vào đến cửa khách sạn, đám đàn ông kéo Trần Tuấn Kiệt đi uống rượu, Vương Hàn Tuyết vừa khéo gặp Diệp Như Anh đang đi một mình nên hai cô gái cùng nhau lên tầng. Đi qua cầu thang hai cô thấy Phạm Lan Lan đang cầm đèn pin soi từng góc ngách tìm kiếm gì đó.

“Lan Lan, cô đang tìm gì thế?”

Phạm Lan Lan ngẩng đầu, thấy là hai người thì đứng thẳng lên đáp: “Tôi bị mất chiếc dây chuyền, đó là kỷ vật mẹ tôi để lại, tôi không thể đánh mất nó.”

“Cô cho chúng tôi biết dây chuyền trông như thế nào, chúng tôi giúp cô tìm.”

“Dây chuyền màu vàng, trông hơi cũ, mặt dây hình hoa mai gắn đá xanh.”

“Còn chỗ nào cô chưa tìm nữa?”

“Lúc chiều tối tôi đi qua sườn núi cạnh suối nước nóng, vẫn chưa quay lại đó tìm.”

“Vậy được, chúng tôi qua đó tìm thử.”

“Cảm ơn hai cô nhiều lắm.”

Vương Hàn Tuyết và Diệp Như Anh về phòng lấy hai chiếc đèn pin rồi vòng ra sườn núi tìm. Trời đã tối muộn, bên khu suối nước nóng còn rất ít người nên một vài bóng đèn đã tắt, sườn núi bên cạnh trở nên mờ tối.

Vương Hàn Tuyết dựa vào đèn pin tìm kiếm một hồi không có thu hoạch gì, đang định tìm kỹ lại thì nhận được điện thoại của Phạm Lan Lan báo đã tìm thấy dây chuyền rồi.

Vương Hàn Tuyết cúp máy, quay lại định bảo Diệp Như Anh trở về thì đột nhiên bị một chiếc khăn bịt mũi và miệng. Cô còn chưa kịp nhìn rõ người đối diện là ai thì đã mất đi ý thức, bóng tối bao trùm mọi vật.

* * *

Trần Tuấn Kiệt đã chén choáng hơi rượu bước chầm chậm trên hành lang khách sạn. Cũng may là anh uống không kém, chứ không đã bị đồng nghiệp trong công ty chuốc cho say mềm.

Anh vừa đi vừa xoa bóp trán cho tỉnh táo đôi chút. Đi ngang qua phòng Vương Hàn Tuyết không thấy đèn sáng, anh đoán chắc cô gái nhỏ của anh đã ngủ rồi. Bỗng nhiên lại muốn nhìn thấy cô.

Anh bật cười, sau nụ hôn ở suối nước nóng tối nay, anh cũng nhận thấy sự thay đổi ở cô, trong lòng lại vui rạo rức. Biết sao giờ nhỉ, anh thấy nhớ cô gái nhỏ của anh rồi.

Có lẽ chất cồn trong người khiến anh không điều khiển lý trí nữa, trái tim anh kêu gào muốn nhìn thấy cô. Anh thử mở cửa phòng cô, bất ngờ là cửa lại không khóa.

Anh bước vào phòng, ý định sẽ nhìn cô một lát rồi trở về phòng mình. Trần Tuấn Kiệt đến gần giường, nụ cười trên môi tắt ngấm khi nhìn thấy chiếc giường trống không lạnh giá.

“Tuyết, em có trong phòng không?” Trần Tuấn Kiệt dần tỉnh táo lại, anh gọi cô.

Không nghe thấy tiếng trả lời, căn phòng im lặng đến đáng sợ. Anh vòng ra bật đèn phòng, mọi thứ đều sạch sẽ ngăn nắp như lúc mới nhận phòng, rõ ràng là chưa được ai sử dụng.

Anh vào phòng tắm, không thấy ai, anh vội bước ra ban công, chỉ có gió làm lay động chiếc rèm cửa màu trắng sữa. Giờ này cô đi đâu được nhỉ?

Anh mở điện thoại gọi cho cô, tiếng chuông kéo dài nhưng không có ai bắt máy. Một nỗi lo sợ dần hình thành trong anh, anh gạt những suy nghĩ không may ra khỏi đầu, gọi lại cho cô mấy lần liên tiếp nhưng cũng không có ai bắt máy.

Anh chạy ra khỏi phòng, đến trước cửa phòng Diệp Như Anh ở đối diện gõ cửa, không ai ra mở cửa, cũng không có bất kỳ tiếng động nào vang lên trong phòng. Anh gọi vào số Diệp Như Anh, lần này thì thuê bao không liên lạc được.

Anh bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn. Nửa đêm rồi cô gái nhỏ còn đi đâu được chứ? Anh chạy xuống tầng dưới, nhanh chóng liên lạc với Vương Nhất Bằng.

“Anh, không thấy Hàn Tuyết đâu cả. Em gọi cho cô ấy nhưng không ai bắt máy.”

“Không thấy? Chắc con bé sang phòng Diệp Như Anh ngủ rồi.”

“Phòng đó cũng không có ai. Em gọi cho Diệp Như Anh cũng không được.”

“Được rồi, anh sang ngay đây, gọi mọi người đi tìm thử xem.”

Vương Nhất Bằng đang nằm nghỉ trên giường cũng vội vàng dậy mặc quần áo rồi huy động mọi người đi tìm Vương Hàn Tuyết. Anh vừa ra khỏi phòng thì nhận được điện thoại của Vương Tử.

“Anh họ, không thấy Như Anh đâu cả, cô ấy tắt máy rồi. Em sang phòng chị Hàn Tuyết không thấy ai, em cũng tìm quanh đây rồi mà không thấy hai người đó đâu cả.”

37. Chương 37

Trong nhà kho bỏ hoang ở chân núi phía đông, ánh đèn le lói chập chờn chỉ đủ chiếu sáng một nửa căn phòng, người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế gỗ cũ thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cọt két nghe thật rùng rợn. Cô ta nhếch miệng nhìn người đang bị trói nằm hôn mê cạnh đồng thùng giấy chất cao.

Bỗng nhiên tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên phá vỡ im lặng đáng sợ của căn phòng. Người phụ nữ ngồi trên ghế nhìn thấy tên người gọi khỏe miệng càng nhếch lên nhiều hơn. Cô ta để mặc cho tiếng chuông reo cho đến khi nó tự tắt. Chuông điện thoại reo vài lần rồi im bật, trả lại sự im lặng vốn có cho căn phòng hoang u ám này.

* * *

Vương Nhất Bằng muốn phát điên, anh quả thật sắp phát điên vì giận dữ và lo lắng. Anh đã cho người tìm kiếm Vương Hàn Tuyết và Diệp Như Anh suốt cả đêm nhưng không có kết quả.

Một mỗi ngồi xuống ghế ở phòng khách của khách sạn, anh đưa tay day trán để lấy lại tỉnh táo. Anh đã suy nghĩ rất lâu, em gái anh có khả năng lớn là bị bắt cóc, cả đêm không hề có ai gọi đòi tiền chuộc nên anh đoán kẻ chủ mưu nhằm vào mục đích trả thù.

Trên thương trường kẻ thù của anh có vô số, nhưng kẻ có khả năng bắt người ngay trước mắt anh thì chỉ có một, là La Chí Tường – Giám đốc công ty La Thành, đối thủ lớn của công ty Nhất Thiên.

Anh và La Chí Tường không vừa mặt nhau từ hồi học trung học, nay lại là đối thủ cạnh tranh trên thương trường, anh không sợ hấn ta dùng Hàn Tuyết để uy hiếp anh, anh chỉ sợ hấn làm Hàn Tuyết bị thương, nếu như thế thì cả đời anh sẽ không tha thứ cho mình.

“Tổng giám đốc, có phát hiện mới.” Một nhân viên công ty đến báo cáo với Vương Nhất Băng.

“Tìm được Hàn Tuyết rồi ư?” Vương Nhất Băng vội vàng bật dậy hỏi.

“Vẫn chưa tìm được cô ấy, nhưng em có tin liên quan đến Diệp Như Anh và công ty La Thành.” Anh nhân viên vừa nói vừa đưa tập tài liệu trong tay cho Vương Nhất Băng.

Trong phong bì là ảnh chụp Diệp Như Anh cùng La Chí Tường, hai người nhìn có vẻ thân thiết quá mức bạn bè. Còn có tài liệu chỉ rõ hai người trước kia từng là người yêu, tuy bây giờ đã chia tay nhưng thời gian gần đây rất hay gặp mặt.

“Nguồn tin này tin tưởng được chứ?” Vương Nhất Băng nhíu mày suy tư.

“Chắc chắn tin này là đúng, em đã cho điều tra kỹ rồi. Trưa nay Đức Việt đã gặp hai người họ lén lút gặp nhau, vì thấy nghi ngờ nên đã báo tin này cho em. Đây là kết quả em vừa nhận được. Tổng giám đốc, em gái anh và Diệp Như Anh cùng mất tích, điều này rất đáng nghi.”

Không cần nói tiếp Vương Nhất Băng cũng có thể hiểu được. La Thành dù có nhằm và Nhất Thiên cũng không cần bắt cả Diệp Như Anh, dù cô ấy có ở cùng lúc với Hàn Tuyết thì chỉ cần đánh ngất là được, hoàn toàn không cần đưa cô ấy đi theo, vì khả năng mang theo hai người sẽ dễ bị phát hiện hơn rất nhiều.

Giải thích hợp lý hiện nay có lẽ Diệp Như Anh chính là đồng bọn với La Chí Tường. Mặc dù không muốn tin cô gái thân thiết với Hàn Tuyết như thế lại là thủ phạm nhưng anh không thể bỏ qua bất cứ khả năng nào.

* * *

Trong khi mọi suy luận đều hướng đến Diệp Như Anh thì tại ngôi nhà hoang dưới chân núi, cô gái nhỏ khẽ “ưm” một tiếng rồi mở mắt, cơn đau đầu lập tức ập đến. Muốn đưa tay lên bóp trán nhưng cô phát hiện ra mình đang bị trói ở góc phòng, xung quanh toàn mùi ẩm mốc khó chịu.

“Tỉnh rồi sao?”

Tiếng nói quen thuộc vang bên tai, cô gái nhỏ quay lại rồi ngạc nhiên nhìn người phụ nữ vừa lên tiếng. Sao có thể là cô ấy?

* * *

Trần Tuấn Kiệt phóng xe rất chậm trên đường núi, anh không bỏ qua bất kỳ chỗ nào có thể tìm thấy Vương Hàn Tuyết. Lòng anh lo lắng bất an, nhưng anh buộc mình phải tỉnh táo, anh không được phép suy sụp, cô gái nhỏ của anh còn đang chờ anh tìm đến.

Anh vừa nhận được điện thoại của Vương Nhất Băng báo Diệp Như Anh có thể là người bắt Hàn Tuyết. Mặc dù cảm thấy bất ngờ nhưng anh vẫn nhờ bạn bè tìm kiếm Hàn Tuyết theo manh mối Diệp Như Anh.

Anh chỉ muốn mau chóng tìm thấy cô, thêm một giây là nỗi lo trong lòng anh lại lớn lên thêm một chút. Cô gái nhỏ anh nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan, vậy mà bây giờ cô có lẽ đang chịu khổ ở một nơi nào đó không trong tầm mắt của anh, nghĩ thôi cũng khiến anh đau đớn tột cùng. Anh nguyện đổi cả cuộc đời mình cho cô một đời bình an hạnh phúc.

Trước kia anh lặng lẽ tự mình sống trong thế giới tăm tối của mình, ngoại trừ người bạn thân từ nhỏ Hạ Vũ Minh anh không hề tiếp xúc với bất kỳ ai, cũng không cho ai tiếp xúc với thế giới của anh.

Anh cứ nghĩ mình sẽ sống như thế mãi cho đến khi một cô gái tên Vương Hàn Tuyết xuất hiện. Cô đột ngột xông vào thế giới mà anh tự phong bế cho mình, đuổi không đi, trốn không được.

Cô mang đến cho anh không gian mới tinh khiết và sạch sẽ, giống như cô, để anh cảm nhận được thứ ánh sáng vốn đã mất đi trong anh từ lâu, để anh một lần nữa có tình cảm, cảm xúc. Anh tự hứa phải bảo vệ cô suốt đời, bởi cô là mặt trời nhỏ của anh.

* * *

Trong phòng khách của khách sạn.

“Anh, em tin không phải do Như Anh làm, cô ấy và La Chí Tường chỉ là người yêu cũ, không thể chứng tỏ cô ấy là người của La Thành được.”

Vương Tử cố gắng thuyết phục Vương Nhất Bằng, anh và Diệp Như Anh ở bên nhau thời gian không phải dài nhưng cũng không ngắn, đủ để anh hiểu con người cô ấy là thế nào.

“Anh cũng không nói chắc chắn là cô ấy làm, nhưng khi chưa tìm được tin tức của Hàn Tuyết thì anh không bỏ qua bất cứ ai được.”

Vương Tử còn chưa kịp nói gì thêm thì nhân viên Nhất Thiên đã đến cắt ngang câu chuyện.

“Tổng giám đốc, người của ta đã moi được thông tin từ Phạm Đàm rồi. Người của La Thành cài trong công ty ta không chỉ có hán mà còn một người nữa.”

Vương Nhất Bằng nhíu mày: “Là ai?”

“Chính là Phạm Lan Lan.”

“Phạm Lan Lan?”

“Anh, có khi nào Phạm Lan Lan mới là người bắt chị Hàn Tuyết không? Cô ta bắt cả Như Anh để đánh lạc hướng điều tra của chúng ta?”

“Rất có thể, cậu mau đi điều tra Phạm Lan Lan. Xem cô ta hiện đang ở đâu.”

“Em đi ngay.”

38. Chương 38

“Sao? Cô bắt ngờ lắm phải không?”

“Phạm Lan Lan.”

Vương Hàn Tuyết thực sự không ngờ được người bắt cô lại chính là Phạm Lan Lan. Trong công ty, Phạm Lan Lan là một cô gái trung thực, chịu khó, hay giúp đỡ mọi người, được khá nhiều người yêu quý.

Trước kia gặp Phạm Lan Lan ở khu liên hiệp cưới ngựa Ocala, cô ấy đã rất tận tâm trong công việc. Hai người còn thường xuyên cưới ngựa đến ven suối ngắm cảnh. Cô không hiểu được tại sao Phạm Lan Lan lại phải làm thế với mình.

“Tôi không nghĩ đã đắc tội cô lúc nào. Tại sao cô lại nhốt tôi ở đây? Phạm Lan Lan, tôi tưởng chúng ta là bạn.” Vương Hàn Tuyết bị trói ngồi dựa vào mấy thùng xếp xếp cao, ánh mắt chuyển sang lạnh lùng nhìn Phạm Lan Lan trước mặt.

“Bạn ư? Vương Hàn Tuyết, chỉ mình cô nghĩ rằng chúng ta là bạn mà thôi. Cô đã phá hủy cuộc đời người mà tôi yêu quý nhất, cô cho rằng tôi có thể coi kẻ thù của mình là bạn được ư?” Phạm Lan Lan cười lạnh.

“Có phải có hiểu nhầm gì ở đây không? Tôi đã phá hủy ai chứ?” Vương Hàn Tuyết không thể nhớ nổi cô đã từng làm gì sai trái đến nỗi phá hủy cuộc đời của một người. Có khi nào Phạm Lan Lan nhận nhầm người?

“Hiểu nhầm ư? Không, không, tôi sẽ không bao giờ quên được tội lỗi mà cô đã gây ra, Tiểu Bối.”

Vương Hàn Tuyết sững sờ, hai mắt tròn to vì khó tin. Tiểu Bối, cái tên đã từng rất quen thuộc với cô, cái tên mà Hạ Vũ Minh vẫn thường gọi cô.

“Nhớ ra rồi chứ Tiểu Bối thân mến? Cô có muốn biết tên thật của tôi là gì không? Là Hạ Kiều Thu.”

Hạ Kiều Thu? Hạ Vũ Minh, Hạ Kiều Thu.

“Cô... cô là...” Vương Hàn Tuyết khó khăn lắm mới thốt ra thành lời.

“Phải, tôi là em gái của Hạ Vũ Minh, là em cùng cha khác mẹ với anh ấy. Vì mẹ tôi chỉ là tình nhân của cha nên từ nhỏ tôi đã bị người ta khinh thường, bị bạn bè châm chọc. Không ai muốn chơi với tôi, không ai muốn đến gần tôi, họ nói mẹ con tôi dơ bẩn.

Lũ người đáng khinh đó thì có gì tốt đẹp chứ. Mẹ tôi yêu cha thì có gì sai, mẹ tôi sinh tôi ra thì có gì sai, mẹ tôi còn không nhận một đồng tiền nuôi dưỡng nào từ cha. Bà yêu ông, bà chỉ muốn có một đứa con của ông, vậy thì có gì sai?”

Phạm Lan Lan gần như kích động hét lên. Vừa sinh ra đã bị người đời phỉ nhổ là con hoang, có một người mẹ là tình nhân luôn phải cúi thấp đầu mà đi, đó đâu phải là lỗi của cô và mẹ cô.

Cô đã từng hận cha mình vất bỏ mẹ cô, để mẹ cô một mình chịu đựng ánh nhìn khinh thường của người khác, còn ông thì mỗi ngày thay một cô nhân tình mới.

Nhưng mẹ đã nói cô đừng nên hận cha, mẹ rất yêu cha, mẹ không cần danh phận gì, có một đứa con với cha là điều hạnh phúc nhất mà mẹ nhận được, là mẹ tình nguyện sống như thế, cha không hề ép buộc mẹ, cha cũng gửi tiền nuôi cô nhưng mẹ không nhận, mẹ nói mẹ có thể tự mình nuôi cô thật tốt.

“Tôi đã phải sống những ngày bị cô lập như thế cho đến khi mẹ tôi vì bệnh mà mất, cha mang tôi về sống cùng ông. Ngày ấy tôi lần đầu gặp anh Vũ Minh, anh ấy không hề chán ghét tôi, ngược lại anh ấy rất quan tâm tôi. Ngoài mẹ ra, chỉ có anh ấy cho tôi cảm nhận được tình thân. Tôi đã rất hạnh phúc, cực kì hạnh phúc.”

Phạm Lan Lan mỉm cười, chìm đắm vào quá khứ tươi đẹp ấy. Rồi đột ngột giọng cô trở nên lạnh lẽo và oán hận.

“Nhưng tại cô, Vương Hàn Tuyết. Chính cô đã cướp đi hạnh phúc của tôi. Vì cô mà anh Vũ Minh không từ mạng sống của mình, chấp nhận tự tử để hiến tim cho cô. Cô đã hủy hoại anh ấy.

Nhưng vì cái gì cô vẫn sống tốt đến bây giờ? Vì cái gì mà tôi mất đi người thân còn cô thì sống vui vẻ với anh trai cô. Đáng ra người nên chết là cô, vì cái gì anh trai tôi phải chịu tội thay cô chứ? Cô nói đi, vì cái gì?”

Vương Hàn Tuyết nhắm lại hai mắt, quá khứ đau thương ấy lại một lần nữa ùa về. Mặc dù cô đã cố gắng đối mặt với nó nhưng khi nhớ lại vẫn khiến cô lòng đau như cắt. Hạ Vũ Minh vì cô mà chết, đó là sự thật không thể xóa bỏ. Nước mắt một lần nữa lại trào ra, vì đau xót, cũng vì hối hận.

“Xin lỗi cô, Lan Lan. Thật sự xin lỗi.”

“Cô tưởng một lời xin lỗi là được ư. Cô xin lỗi có trả lại cuộc đời cho anh trai tôi được không?” Lời xin lỗi của Vương Hàn Tuyết không khiến Phạm Lan Lan nguôi ngoai mà chỉ khiến cô càng thêm tức giận.

“Cô bắt tôi đến đây cũng không khiến Vũ Minh sống lại được. Lan Lan, đừng lầm đường lạc lối nữa, cô làm thế chỉ khiến Vũ Minh trên trời càng thêm đau khổ mà thôi.”

Phạm Lan Lan bình tĩnh lại, cô nhếch môi nhìn người con gái trước mặt.

“Hừ! Cô cho rằng tôi sẽ bỏ qua dễ dàng thế ư. Để có ngày hôm nay, tôi đã bỏ ra biết bao công sức. Lần cô nhìn thấy một người có hình dáng giống anh Vũ Minh rồi bị tai nạn, đó là do tôi sắp xếp. Tôi chỉ mong chiếc xe kia đâm cô chết đi, nhưng số cô lại may đến thế, chỉ bị thương nhẹ.

Làm việc tại Khu liên hiệp cưới ngựa Ocala, tiếp cận cô, trò chuyện cùng cô, là để lấy được lòng tin của cô. Đến Nhất Thiên làm việc, không chỉ có người cho tôi lợi ích, còn có thể gửi thư nặc danh cho cô dễ dàng.

Cô nghĩ lúc trước những tấm hình của cô và anh Vũ Minh là từ đâu ra? Chính tôi đã gửi cho cô đó, để cô tự dần vật mình trong đau khổ.

À có lẽ cô không biết, người lấy trộm bí mật công ty ngoài Phạm Đàm thì còn cả tôi nữa. Phá hủy Nhất Thiên, phá hủy tất cả của cô, mới khiến tôi thấy vui vẻ. Chỉ tiếc tên kia bị bắt quá sớm.”

Những lời Phạm Lan Lan nói khiến Vương Hàn Tuyết vừa buồn vừa giận. Cô từng coi Phạm Lan Lan là bạn, vậy mà ngay từ đầu cô ta tiếp cận cô là có mục đích, còn bày bao nhiêu trò để hại cô.

“Phạm Lan Lan, cô làm nhiều chuyện xấu như thế nhất định sẽ phải trả giá.”

“Chỉ cần báo thù được cô, trả giá gì tôi cũng chịu.”

Nói xong Phạm Lan Lan ra ngoài nói chuyện với hai tên đang canh giữ ở cửa. Một lúc sau cô ta bước vào, phía sau là một người đàn ông trẻ tuổi. Anh ta mặc vest đen lịch lãm, khuôn mặt anh tuấn rất thu hút, là một quý công tử luôn mỉm cười. Khi thấy rõ mặt của người đàn ông này, lập tức Vương Hàn Tuyết trầm mặt lại.

“Xin chào tiểu thư của Nhất Thiên, thật vinh hạnh khi tôi được gặp người đẹp ở nơi này. Xem kìa Lan Lan, sao cô lại để Vương tiểu thư ngồi trên đất lạnh thế kia, mau lấy ghế cho cô ấy ngồi lên đi chứ. Tôi là người rất biết thương hoa tiếc ngọc đó.”

La Chí Tường tươi cười cho người mang ghế vào, kéo Vương Hàn Tuyết ngồi trên đó. Anh ta cũng ngồi lên một chiếc ghế khác, hai chân tùy ý bắt chéo có vẻ rất thoải mái.

“Không ngờ lại là anh, La Chí Tường, anh biết mình đang làm gì chứ?” Vương Hàn Tuyết thật không hiểu tại sao La Chí Tường lại bắt tay với Phạm Lan Lan, anh ta làm thế thì có ích lợi gì.

“Tiểu thư thân mến, cô đừng nên trách tôi, có trách hãy trách anh trai cô luôn đối đầu với tôi. Cô yên tâm, đến khi tôi có được thứ mình muốn, tôi sẽ đưa cô về với anh trai cô.”

“Anh muốn gì?”

“Thứ tôi muốn, tất nhiên là mối làm ăn lớn bị công ty Nhất Thiên cướp đi rồi.”

“Anh không có năng lực lại dùng thủ đoạn thế này ư? Thật đáng khinh.”

La Chí Tường vẫn cười, nhưng nụ cười của anh ta không chạm đến đáy mắt. Anh ta không nói gì, một lúc sau bước ra ngoài cầm điện thoại gọi cho Vương Nhất Băng.

“Tổng giám đốc Vương, lâu rồi không gặp, bên anh mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

“Anh gọi cho tôi có chuyện gì?”

“Cũng không có gì quan trọng. Tôi chỉ muốn hỏi thăm người bạn cũ, nhân tiện báo với anh một câu, tiểu thư Vương Hàn Tuyết hiện đang làm khách ở chỗ tôi. Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy chu đáo.”

Nghe đến ba chữ Vương Hàn Tuyết, Vương Nhất Băng trầm mặt, nói với giọng lạnh lùng.

“Anh đã làm gì cô ấy? La Chí Tường, nếu anh dám động vào một sợi tóc của em gái tôi, tôi nhất định sẽ bắt anh trả giá đắt.”

“Chỉ cần hợp đồng với ông John về tay tôi, tất nhiên tôi sẽ trả em gái anh nguyên vẹn trở về.”

“Làm sao tôi tin tưởng được anh.”

“Vương Nhất Băng, anh tin cũng phải tin, không tin cũng phải tin. Giờ em gái anh đang ở chỗ tôi, anh nói xem tôi có thể làm những gì.”

La Chí Tường cười lạnh một tiếng, bước vào phòng đưa điện thoại đến gần Vương Hàn Tuyết, bật loa ngoài để cô nghe thấy tiếng Vương Nhất Băng. Vương Hàn Tuyết xúc động kêu lên một tiếng “Anh” ngay lập tức La Chí Tường ngắt máy.

Bên kia Vương Nhất Băng nghe được tiếng Vương Hàn Tuyết liền cảm thấy lo lắng. Anh thà rằng người bắt cóc em gái anh là bọn bắt cóc tổng tiền còn hơn là để cô ở trong tay người thủ đoạn như La Chí Tường.

Vương Nhất Băng gọi Trần Tuấn Kiệt, để cậu tìm tung tích của Vương Hàn Tuyết, còn mình thì trở về công ty chuẩn bị tư liệu phòng trường hợp xấu nhất.

39. Chương 39

Trần Tuấn Kiệt vừa xuống đến chân núi thì nhận được điện thoại của Vương Nhất Băng. Nỗi lo trong lòng anh càng lớn hơn khi biết Vương Hàn Tuyết bị La Chí Tường bắt đi. Anh dừng xe ven đường, nhắm mắt để tĩnh táo lại. Đường như suy nghĩ thật lâu, anh nổ máy, phóng xe về hướng ngược lại.

Chiếc xe lao nhanh trên đường rồi dừng trước quán bar Bắc Nam. Trần Tuấn Kiệt bước vào, trình thẻ hội viên. Anh tìm đến căn phòng trong cùng trên tầng ba. Ngoài cửa có hai tên canh giữ, khi nhìn thấy anh thì rất ngạc nhiên. Hai tên đó cúi gập người, nói với giọng kích động.

“Anh ba!”

Trần Tuấn Kiệt gạt đầu với họ, chờ họ mở cửa rồi bước vào phòng. Căn phòng sang trọng thiết kế theo kiểu châu Âu khác hẳn với các phòng tầng dưới của quán bar.

Có ba người đàn ông trong phòng đang trò chuyện. Thấy Trần Tuấn Kiệt cả ba đều vui mừng. Người đàn ông lớn tuổi nhất trong đó đứng lên, Trần Tuấn Kiệt vội đến gần ông.

“Chú Sáu, chú khỏe chứ?”

Người đàn ông có vẻ đã ngoài 50 nhưng giọng nói vẫn còn hùng mạnh.

“Khỏe, tất nhiên là khỏe rồi. Thăng nhóc này, rất lâu rồi không đến thăm chú.”

“Thời gian trước cháu ra nước ngoài, trước đó đến gặp chú nhưng chú không ở đây.”

“Không sao, đến rồi thì ngồi vào đây. Chú cháu ta phải uống cho say thì thôi.”

“Phải đấy, cậu ba lâu không đến, chú Sáu lúc nào cũng nhắc đến cậu.” Người đàn ông ngồi bên phải chú Sáu lên tiếng.

“Anh hai, bệnh của chị dâu thế nào rồi?”

“Cô ấy điều trị ở Mỹ, giờ thì khỏi rồi. Cũng nhờ cậu giới thiệu bác sĩ giỏi.”

Trần Tuấn Kiệt ngồi xuống bên trái chú Sáu, rồi quay sang nắm tay người đàn ông còn lại trong phòng.

“Chú Tư, lần trước đi Canada cháu gặp con trai chú rồi, vợ cậu ta có thai, chú biết tin chưa?”

Chú Tư ừ một tiếng, chú Sáu tiếp lời.

“Ông ấy cũng mới biết tin. Ha ha ông ấy vui đến mức gặp ai cũng khoe. Chỉ là dạo này cổ họng không tốt, bác sĩ dặn phải hạn chế nói, chứ không ngay từ lúc cháu vào ông ấy đã khoe rồi.”

Chú Tư cũng ha ha cười, mỗi lần nghĩ đến mình sắp được làm ông nội, nửa đêm đang ngủ ông cũng có thể bật dậy cười vui sướng.

Trò chuyện một lúc, Trần Tuấn Kiệt liền nghiêm túc lại, anh lần lượt nhìn những người trong phòng, rồi bỗng nhiên quỳ dưới chân chú Sáu.

“Chú Sáu, lần này cháu đến đây là muốn nhờ chú một việc.”

Mọi người đều ngạc nhiên vô cùng, chú Sáu vội nâng anh dậy.

“Có chuyện gì thì nói, chúng ta đều là người nhà cả, sao cháu làm vậy chứ.”

“Chú Sáu, cháu muốn nhờ chú tìm giúp một người, cô ấy hiện đang gặp nguy hiểm. Cháu biết chú đã rời khỏi bằng đường nào rồi, nhưng xin chú giúp cháu lần này.”

Chú Sáu trầm mặt lại. “Cháu đang tìm một cô gái?”

“Vâng thưa chú, cô ấy bị bắt cóc, cháu không đủ nguồn lực để tìm cô ấy.”

“Cô ấy là gì của cháu mà khiến cháu tìm đến chú để nhờ vả thế này?”

“Cô ấy là người cháu muốn dùng cả đời để bảo vệ, dù có phải hi sinh mạng sống này.”

“Cô bé ấy thật may mắn khi gặp được cháu.”

“Không, là cháu may mắn khi được quen và yêu cô ấy.”

Chú Sáu cười lớn, nhìn Trần Tuấn Kiệt với vẻ mặt hài lòng.

“Tốt! Tốt! Cuối cùng thì thằng nhóc nhiều năm không có bạn gái cũng đã biết yêu rồi. Được rồi, việc này cứ để chú. Chỉ là tìm một người thôi mà, chú thật muốn nhìn mặt cô bé đó như thế nào mà có thể bắt được trái tim vô tình của thằng nhóc cháu.”

“Cháu cảm ơn chú Sáu.”

* * *

Vương Hàn Tuyết ngồi đối diện Phạm Lan Lan, trong căn phòng ảm thấp chỉ còn lại hai người.

“Lan Lan, làm chuyện này cô đã lường trước hậu quả chưa? Nếu anh tôi tìm ra cô, anh ấy sẽ không bỏ qua. Dù anh ấy không tìm ra được, cô nghĩ người thủ đoạn như La Chí Tường sẽ để lại nhân chứng sống như cô và tôi ư?”

“Cô không cần phải kích động tôi. Tôi đã đưa ra rất nhiều manh mối để mọi người nghĩ người bắt cô đi là Diệp Như Anh. Anh cô sẽ không tìm ra cô dễ dàng đâu. Còn tôi và La Chí Tường là hợp tác đôi bên cùng có lợi. Anh ta có được thứ anh ta muốn, còn tôi...” Phạm Lan Lan cười mỉa “Tôi chỉ cần trả thù cô là được.”

“Cô đã làm gì A Anh rồi?”

“Yên tâm đi, cô ta không thù không oán với tôi, tôi sẽ không làm gì cô ta. Cô ta dù sao cũng là con cò tôi lợi dụng bấy lâu nay để các người lạc lối điều tra, tôi sẽ không làm gì quá đáng với cô ta.”

“Lan Lan, cô làm thế này không đúng đâu. Hãy dừng tay khi chưa quá muộn.”

“Cô im đi. Cô đừng giả vờ khuyên nhủ tôi. Tốt nhất cô nên biết điều một chút. Tôi thấy cô ngoan ngoãn biết đâu lại tìm cho cô một anh chàng đẹp trai thì sao.”

“Cô định làm gì?”

“Đừng lo lắng, tôi sẽ bảo hấn nhẹ nhàng chút. Tiểu thư của Nhất Thiên mỏng manh yếu đuối thế này, hấn cũng không nỡ làm đau cô đâu.” Phạm Lan Lan đứng lên, ra ngoài gọi một người đàn ông vào.

Vương Hàn Tuyết từ lúc thấy hấn ta bước vào liền cảm thấy lo lắng. Cô giãy dựa trên chiếc ghế, chỉ mong sợi dây trói tay cô sẽ tuột ra. Nhìn hành động của cô Phạm Lan Lan cũng không làm gì, cô ta chỉ đứng đó chờ mong cuộc vui bắt đầu. Cô ta muốn hủy hoại Vương Hàn Tuyết, muốn Vương Hàn Tuyết bị ám ảnh suốt đời. Dù có thể cũng không thể xóa hết đi mối hận thù của cô ta.

Người đàn ông khuôn mặt dữ tợn, nước da ngăm đen, cánh tay lực lưỡng. Hấn ta cười đê tiện đi về phía Vương Hàn Tuyết. Vương Hàn Tuyết giãy dựa càng mạnh hơn, cô hét lên với Phạm Lan Lan.

“Lan Lan, thả tôi ra. Cô làm thế này liệu Vũ Minh có vui không?”

“Hừ! Cô nói thế nào thì cũng không thay đổi được quyết định của tôi.”

Người đàn ông vươn tay về phía Vương Hàn Tuyết.

“AAA! Kiệt! Anh ơi!”

Ngay lúc hấn ta sắp chạm vào người Vương Hàn Tuyết thì cửa bật mở.

“Ồ! Ở đây có trò vui ư?” La Chí Tường thích thú nhìn cảnh tượng trước mặt, hấn vui vẻ nhìn Vương Hàn Tuyết thất vọng rồi chuyển sang tuyệt vọng, lại nhìn vẻ mặt tức tối của gã đàn ông và khuôn mặt xem trò vui của Phạm Lan Lan. Hấn đến cạnh Phạm Lan Lan.

“Lan Lan, tiểu thư đây hiện là khách của tôi. Trước khi Vương Nhất Bằng đưa tôi thứ tôi cần, tôi hi vọng cô ấy sẽ không có chuyện gì. Còn sau đó...” La Chí Tường nhếch miệng “Tùy cô xử lí.”

Phạm Lan Lan có chút mất hứng nhìn hần ta, nhưng cô biết bọn họ còn đang hợp tác, xử lí Vương Hàn Tuyết vẫn còn nhiều thời gian. Cô ra hiệu cho người đàn ông ra khỏi phòng rồi nói với Vương Hàn Tuyết. “Coi như may cho cô.”

Vương Hàn Tuyết không dám vui mừng quá sớm. Cô chỉ mong sao anh trai mau chóng tìm ra cô, nếu không cô không biết mình sẽ thế nào.

40. Chương 40

“Anh ba, tìm được tung tích chị ấy rồi. Có thể chị ấy bị nhốt ở kho bỏ hoang dưới chân núi.”

Trần Tuấn Kiệt cúp điện thoại, ngay lập tức đi đến địa điểm đàn em vừa gửi qua. Anh liên tục tăng tốc, chỉ mong sẽ đến kịp. ‘Hàn Tuyết, chờ anh, anh nhất định sẽ đưa em bình an ra khỏi đó.’

* * *

Một mình Vương Hàn Tuyết trong căn phòng leo lắt ánh đèn, Phạm Lan Lan và La Chí Tường không biết đã đi đâu. Đêm đến nhiệt độ xuống thấp, Vương Hàn Tuyết dần cảm thấy lạnh cóng. Cái lạnh lại khiến cô tỉnh táo hơn hẳn.

Cô bắt đầu nghĩ cách trốn đi, nhờ may Tuấn Kiệt và anh trai không tìm được cô thì cô cũng không thể ở đây khoanh tay chịu trời được. Cô cửa mạnh sợi dây trói lên cạnh ghế. Một lúc sau, dây trói đứt. Vương Hàn Tuyết nở nụ cười đầu tiên trong đêm nay.

Cô nhanh chóng cởi dây buộc chân. Không gian ảm thấp, xung quanh chứa đầy các thùng xộp loại to nhỏ khác nhau, chỉ có một cửa chính, không có cửa sổ. Cô đoán đây là một nhà kho bỏ hoang đã lâu.

Nhẹ chân đi về phía cửa, qua khe hở nhỏ cô thấy có một tên đang canh giữ bên ngoài. Vương Hàn Tuyết tìm được một thanh gỗ có vẻ chắc chắn, cô cầm chắc trên tay. Cô tạo tiếng động trong phòng, tên ngoài cửa nghe thấy quay lại mở cửa.

Vương Hàn Tuyết đứng cạnh cửa, giơ cao thanh gỗ lên. Khi tên canh giữ bước vào cô dùng hết sức đập mạnh thanh gỗ vào gáy hắn khiến hắn ngã xuống. Thấy hắn đã ngất, cô cảnh giác nhìn quanh rồi chạy đi.

Chạy chưa tới cổng Vương Hàn Tuyết đã bị một lực mạnh kéo lại. Gã đàn ông giữ chặt hai tay cô vòng ra sau lưng, đằng sau gã là La Chí Tường và Phạm Lan Lan.

“Thả tôi ra tên khốn.” Vương Hàn Tuyết hét lên.

“Tôi đã bảo anh phải canh cô ta cẩn thận mà.” Phạm Lan Lan nói.

La Chí Tường khuôn mặt u ám. “Hừ! Trói cô ta vào. Lần này chúng mày còn để cô ta chạy thoát thì tao sẽ xử cả lũ chúng mày.”

Vương Hàn Tuyết một lần nữa bị trói vào chiếc ghế trong căn phòng, nhưng lần này chúng trói chặt hơn rất nhiều, tay cô bị siết đến bật máu. La Chí Tường có vẻ đã tức giận, hần nhìn chăm chăm vào Vương Hàn Tuyết.

“Vương Hàn Tuyết, rượu mừng không uống cô lại muốn uống rượu phạt. Xem ra không dạy dỗ cô không được. Lan Lan, tiến hành kế hoạch của cô đi.”

“Hừ! Hàn Tuyết, lần này thì là do cô tự chọn đấy, đừng trách tôi.”

Phạm Lan Lan hất mặt ra hiệu với tên canh giữ, tên kia gật đầu rồi chạy ra ngoài. Một lúc sau gã đàn ông to con lúc trước Phạm Lan Lan dẫn đến lại tiến vào. Vẫn cười hề tiện, gã xoa hai tay vào nhau, ánh mắt không khỏi thích thú như sói đói nhìn thấy con mồi ngon. Mồ hôi chảy ướt đầm lưng, Vương Hàn Tuyết hoảng sợ nhìn gã đàn ông đang cười hề tiến gần mình.

“La Chí Tường, mau thả tôi ra. Anh muốn gì tôi sẽ bảo anh trai đưa cho anh. Chỉ cần anh thả tôi ra, các hợp đồng lớn của Nhất Thiên đều sẽ thuộc về La Thành.”

“Cô tưởng tôi ngu ngốc lắm sao? Thả cô ra, nghĩ cũng đừng nghĩ. Tiểu thư của tôi, hãy tận hưởng đi. Ha ha ha”

Vương Hàn Tuyết tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Tuyệt! Tuyệt!”

‘Là tiếng của Kiệt’ Vương Hàn Tuyết mở bừng mắt, như không dám tin vào tai mình. Bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, xen lẫn đó là giọng nói quen thuộc đang gọi tên cô.

Cửa phòng bị đập đổ, Trần Tuấn Kiệt, Vương Nhất Băng và Vương Tử xuất hiện. Trần Tuấn Kiệt nhìn Vương Hàn Tuyết, trái tim treo lơ lửng suốt đêm nay cuối cùng cũng hạ xuống. Thật may, cô gái nhỏ của anh không sao. Thật may khi anh vẫn đến kịp lúc.

La Chí Tường sau một hồi kinh ngạc đã định thần lại, hắn gọi mấy tên đàn em xông lên. Trần Tuấn Kiệt rời mắt khỏi Vương Hàn Tuyết, tập trung hạ mấy tên trong phòng.

Đánh gục một tên ngay cạnh Vương Hàn Tuyết, Trần Tuấn Kiệt quay sang cõng trối cho cô. Được tự do, Vương Hàn Tuyết ôm chầm lấy Trần Tuấn Kiệt, tất cả mạnh mẽ như khi đối diện với La Chí Tường đều mất hết, nước mắt không kìm được mà chảy dài.

“Không sao rồi Tuyết, anh ở đây. Anh ở ngay đây. Anh xin lỗi, Tuyết.”

Vương Hàn Tuyết lắc đầu, những tiếng nghẹn ngào khiến cô không thể nói rõ ràng.

“Em...sợ. Sợ anh... đến không kịp.”

Trần Tuấn Kiệt ghì chặt lấy cô, như muốn khảm cô vào cơ thể mình, như thế cô sẽ không phải chịu tổn thương nữa. Hai người ôm chặt lấy nhau, tiếng đánh nhau, tiếng mắng chửi cũng không thể tác động được tới họ.

Bên kia Vương Nhất Băng và Vương Tử có sự trợ giúp từ người của chú Sáu đã nhanh chóng giải quyết đám người La Chí Tường, trối hắn ta quỳ ở một bên.

Phạm Lan Lan đứng ở góc phòng, biết tình thế nay trở lên bất lợi với cô ta. Cô ta cầm con dao gọt hoa quả trên tay, ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm Vương Hàn Tuyết và Trần Tuấn Kiệt.

Dù sao cũng không còn gì để mất, cô ta cầm con dao đâm về phía hai người họ. Trần Tuấn Kiệt quay lưng về phía cô ta nên không nhìn thấy hành động đó, nhưng Vương Hàn Tuyết thì thấy. Cô đẩy Trần Tuấn Kiệt sang bên cạnh, còn bản thân thì hứng trọn một dao của Phạm Lan Lan.

“Tuyệt!”

“Bé con!”

“Chị Hàn Tuyết!”

Trong tiếng kêu của ba người, Vương Hàn Tuyết ngã xuống, Trần Tuấn Kiệt ngay lập tức đỡ lấy người cô. Vương Nhất Băng chạy đến, hất Phạm Lan Lan ngã về đằng sau, có người tiến đến trối cô ta lại.

“Vương Tử, nhanh đi lấy xe.” Vương Nhất Băng hét lên.

41. Chương 41

Trên xe đến bệnh viện, Trần Tuấn Kiệt ôm chặt lấy người Vương Hàn Tuyết, Vương Nhất Băng cầm chiếc khăn tay áp chặt vào nơi bị đâm của cô. Sắc mặt cô lúc này rất kém, mặt trắng bệch, môi thâm lại, mất đi màu sắc tươi tắn ban đầu.

Nhưng cô gái nhỏ đang cười. Một lần nữa cảm nhận được ấm áp từ những người thân yêu, cô rất quý trọng giây phút này, thậm chí quên đi cả đau đớn trên cơ thể.

“Anh ơi!” Cô gái nhỏ gọi Vương Nhất Bằng.

“Sao thế bé con?” Vương Nhất Bằng nhìn cô, vẫn là cái nhìn cương chiều.

Vương Hàn Tuyết cười, là nụ cười hạnh phúc.

“Anh là người em yêu nhất nhà, yêu hơn cả mẹ, hơn cả ba nữa.”

“Anh cũng yêu em nhất công chúa nhỏ.”

“Đã lâu không được nghe anh gọi là công chúa nhỏ rồi.”

“Nếu em muốn, từ giờ anh sẽ lại gọi em là công chúa nhỏ, nhé!” Vương Nhất Bằng xoa đầu Vương Hàn Tuyết, giống như lúc nhỏ, anh rất thích xoa đầu cô.

Vương Hàn Tuyết gật đầu, chiếc xe lại chìm vào im lặng.

“Kiệt!” Cô gái nhỏ gọi, giọng yếu ớt đi nhiều.

“Sao em?” Anh ôm cô chặt hơn, cũng là để nghe rõ tiếng cô.

“Cảm ơn anh đã luôn ở bên chăm sóc em, cùng em đi du lịch, còn mua cho em rất nhiều thứ em thích.”

“Là anh nên cảm ơn em, cảm ơn vì đã cho anh được cùng em trải qua những năm tháng của tuổi trẻ.”

Cô gái nhỏ cười hạnh phúc. Đúng như anh nói, anh và cô đã cùng nhau đi qua thời thanh xuân tươi đẹp. Từ khi gặp anh vào năm đầu trung học phổ thông cho đến bây giờ, mỗi đoạn đường, mỗi sự kiện cô trải qua đều có sự xuất hiện của anh. Anh che chở cô, bao dung cô, yêu thương cô, chiều chuộng cô.

Đối với cô, anh ban đầu là một người bạn tri kỷ thấu hiểu, sau đó cứ tự nhiên để anh dần dần bước vào thế giới của cô, để cô quen với sự có mặt của anh, quen có anh bên cạnh, trở thành một phần của cuộc sống. Trong những năm tháng trẻ trung cuồng nhiệt nhất cô có anh bên cạnh, thế thì còn gì để mà hối tiếc.

Vương Hàn Tuyết cố gắng ngẩng đầu nhìn Vương Tử đang lái xe. Cậu em họ bằng tuổi này vẫn hay cười hi ha, tính cách lại bướng bỉnh khiến người lớn đau đầu. Thế nhưng bên trong con người ấy lại là một chàng trai luôn suy nghĩ chín chắn, biết quan tâm người khác, lại rất chung tình, cứ xem cách cậu ấy yêu Diệp Như Anh là biết. Nhắc đến mới nhớ không biết A Anh hiện nay ra sao, chỉ mong cô ấy vẫn an toàn.

Rồi Vương Hàn Tuyết nhớ đến mẹ, người phụ nữ đã từ bỏ ước mơ làm họa sĩ để tiếp quản công ty sau khi ba mất, chăm lo cho Nhất Thiên, chăm sóc cho hai anh em cô. Cô luôn kính phục mẹ, mẹ có thể mạnh mẽ một mình lo biết bao nhiêu việc.

Cô đã từng hỏi mẹ có khi nào mẹ mệt đến nỗi muốn buông xuôi tất cả không. Mẹ nói có, mẹ rất mệt mỗi, nhưng nghĩ đến ba, nghĩ đến hai anh em, mẹ vượt qua được mọi sóng gió.

Dường như dùng tất cả sức lực còn lại, một tay Vương Hàn Tuyết nắm chặt tay Vương Nhất Bằng, tay còn lại nắm chặt tay Trần Tuấn Kiệt. Cô cười rạng rỡ, hình như ba đang ở phía trước mỉm cười với cô. Đôi mắt rạng rỡ đã mất đi ánh sáng, dần nhắm lại.

Vương Nhất Bằng khóc, lần đầu tiên sau khi ba mất anh mới lại khóc. Không phải người đàn ông không biết khóc, họ chỉ khóc khi mất đi thứ trân quý của cuộc đời.

Trần Tuấn Kiệt vẫn ôm chặt cô gái nhỏ, đôi tay anh chưa từng buông lỏng dù chỉ một chút, giống như cố níu giữ chút hơi ấm, là hơi ấm cho cô hay cho chính anh?

42. Chương 42

Trời đổ mưa lớn, là cơn mưa đầu tiên trong tháng. Vương Nhất Bằng che ô đứng trong lễ tang. Khi người phía trước bước ra, anh cầm bông hoa hồng trắng đi lên đặt trước tẩm ảnh. Người trong ảnh trẻ tuổi, nụ cười rạng rỡ trên môi. Vương Nhất Bằng đi xuống, nhìn từng người từng người bước lên đặt hoa.

Theo dòng người lần lượt ra về, Vương Nhất Bằng lên xe, ngay lúc này, hơn bao giờ hết, anh chỉ muốn nhìn thấy công chúa nhỏ của anh.

* * *

Xe chạy vào cổng, vòng qua hòn non bộ dừng trước cửa biệt thự. Vương Nhất Bằng xuống xe, thấy ngay công chúa nhỏ của anh đang đứng ở cửa. Anh mỉm cười, bước vào nhà, không quên xoa đầu cô gái nhỏ.

“Em nghĩ anh sẽ ăn ở tang lễ.”

“Anh đã cử người ở lại rồi. Anh sợ em ăn trưa một mình sẽ buồn chán.”

Vương Hàn Tuyết ôm vòng cánh tay anh.

“Anh trai em tốt nhất mà.”

Vương Nhất Bằng cười, Vương Hàn Tuyết cũng cười. Ngày ấy được cứu ra từ kho hàng dưới chân núi, Vương Hàn Tuyết nghĩ sẽ không còn được thấy những người thân của mình nữa.

Nhưng điều kì diệu đã xảy ra, bác sĩ đã đưa cô từ cõi chết trở về, để cô một lần nữa được sống trên thế gian này. Sau ngày ấy, cô ở rất lâu trong bệnh viện, mẹ đang du lịch ở nước ngoài cũng nhanh chóng trở về chăm sóc cô.

Cô nghe Trần Tuấn Kiệt nói Phạm Lan Lan và La Chí Tường bị bắt vào tù, Diệp Như Anh được cứu ở nơi gần nhà kho, cô ấy chỉ bị xây xát nhẹ. Thật may mắn là mọi chuyện đều đã qua.

Ăn trưa xong hai anh em ngồi ở phòng khách. Lúc Trần Tuấn Kiệt đến Vương Hàn Tuyết đang xem một bộ phim truyền hình khá nổi tiếng còn Vương Nhất Bằng đang đọc báo.

“Kiệt!” Thấy người đến là Trần Tuấn Kiệt, Vương Hàn Tuyết rất vui mừng. Vương Nhất Bằng cũng đặt tờ báo lên bàn, sai người đi pha trà. Vương Hàn Tuyết từ lúc Trần Tuấn Kiệt đến liền rời mắt khỏi tivi, chỉ chăm chú nói chuyện với anh.

“Vết thương còn đau không em?” Cứ mỗi lần nhớ đến vết thương ngày đó Trần Tuấn Kiệt lại tự trách vì không bảo vệ được cô.

“Đã bớt đau nhiều rồi. Em cũng không yếu đuối đến mức một vết thương nhỏ như thế cũng không chịu được nha.”

“Em đã suýt mất mạng còn kêu vết thương nhỏ.” Vương Nhất Bằng rất không đồng ý với cách nói của cô.”

Vương Hàn Tuyết giả tính tình trẻ con: “Đó là vết thương nhỏ, vết thương nhỏ.” Còn đặc biệt nhấn mạnh ba chữ vết thương nhỏ.

“Được rồi, được rồi. Anh chịu thua, được chưa?” Vương Nhất Bằng thật hết cách khi bé con hồn dỗi. Ai bảo cô là đứa em gái anh cưng chiều nhất đây.

Cười đùa vui vẻ một lúc, Trần Tuấn Kiệt nói chuyện chính mà anh đến đây hôm nay.

“Tuyết, ngày mai anh về Anh quốc.”

“Về Anh? Anh về chỗ bà ư?” Vương Hàn Tuyết ngạc nhiên.

“Phải. Đạo này sức khỏe của bà yếu đi, anh phải sang đó chăm sóc bà.”

“Em đi cùng anh. Em cũng muốn chăm sóc bà.”

“Không được, vết thương của em chưa khỏi, em hãy ở nhà tĩnh dưỡng đi.”

“Không muốn mà. Em khỏe lắm rồi, anh cho em đi cùng đi.” Vương Hàn Tuyết lắc lắc tay Trần Tuấn Kiệt, ý đồ làm nũng để anh mềm lòng.

“Bé con, em nghe lời ở nhà đi. Em đang yếu sang đó lại để mọi người lo lắng thêm. Bao giờ khỏi em sang đó cũng được.” Vương Nhất Bằng nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Anh à!”

Trần Tuấn Kiệt mặc dù không nỡ nhưng nghĩ đến sức khỏe của cô, lần này anh kiên quyết không thể chiều theo ý cô được.

* * *

Vì chuyện không được sang Anh quốc mà Vương Hàn Tuyết giận dỗi nguyên ngày, đến ngày hôm sau tiễn Trần Tuấn Kiệt ra sân bay mà cô cũng làm mặt giận hờn không để ý đến Trần Tuấn Kiệt và Vương Nhất Bằng. Trần Tuấn Kiệt lắc đầu thở dài, lưu luyến tạm biệt cô lên máy bay bắt đầu chuỗi ngày xa cách cô gái nhỏ.

43. Chương 43

Trần Tuấn Kiệt xuống máy bay đã có người chờ sẵn chở anh đến bệnh viện nơi bà Sura, bà nội của anh chữa bệnh. Phòng bệnh của bà Sura là phòng VIP dành riêng cho một người. Căn phòng được trang bị đầy đủ thiết bị nên không khác gì ở nhà mấy.

Khi Trần Tuấn Kiệt đến con dâu bà Sura là Larry đang gọt hoa quả, còn bà thì xem chương trình giải trí trên ti vi. Larry nhìn thấy Trần Tuấn Kiệt trước, lên tiếng gọi anh. Bà Sura thấy cháu trai đến thì rất vui mừng, gọi anh ngồi cạnh mình.

“Richard đến rồi à. Cháu đi đường mệt không, sao không về nhà nghỉ ngơi trước rồi đến?”

Trần Tuấn Kiệt cầm tay bà, mọi người ở Anh vẫn gọi anh là Richard.

“Cháu không mệt mà. Nghe bác Larry báo bà không khỏe, cháu bay ngay sang đây, làm gì còn tâm trạng nghỉ ngơi.”

“Chúng nó cứ làm quá lên. Bà chỉ chóng mặt một tí, nghỉ ngơi là được rồi. Chúng nó cứ bắt bà phải nằm viện điều dưỡng.”

“Mẹ à, chúng con là lo lắng cho mẹ thôi. Mẹ thấy không khỏe cũng không nói với chúng con. Nếu không phải hôm qua mẹ ngất có phải mẹ sẽ giấu chúng con mãi không?” Bác Larry đưa bà cụ một miếng táo, lại trách bà giấu bệnh.

“Bà, bác nói đúng đấy. Bà thấy mệt phải nói ra, bà giấu bệnh sẽ càng khiến con cháu lo lắng thôi.”

“Được rồi, bà già này nghe cháu là được. Jenny đâu? Con bé không đi cùng cháu à?” Jenny là tên tiếng anh của Vương Hàn Tuyết. Mọi lần Trần Tuấn Kiệt sang thăm bà đều dẫn cô theo, lần này lại không thấy đâu.

“Cô ấy bị thương mới ra viện, không tiện đi xa bà ạ. Lần khác con sẽ đưa cô ấy đến thăm bà.”

“Con bé bị thương? Không sao chứ?”

“Không sao đâu bà. Lần này cô ấy cũng muốn đến đây nhưng cháu không cho, vết thương cô ấy vẫn chưa lành.”

“Cháu làm thế là phải. Mặc dù bà rất nhớ con bé nhưng sức khỏe quan trọng nhất. Bảo con bé cố gắng nghỉ ngơi. Haiz! Con bé đến đây thì thấy phiền phức, không đến bà già này lại thấy nhớ nó.”

Trần Tuấn Kiệt cười. Không chỉ bà, anh mới xa cô nửa ngày đã thấy rất nhớ cô rồi.

* * *

Người mà Trần Tuấn Kiệt mong nhớ cả buổi hiện đang buồn chán ở nhà một mình. Mọi người đều đi làm hết rồi, anh trai Vương Nhất Bằng thân là Tổng giám đốc Nhất Thiên cũng phải có mặt giải quyết sự vụ quan trọng.

Còn người một nửa là chủ của công ty như cô lại phải ngồi buồn ở nhà không được đi đâu, càng nghĩ lại càng buồn chán. Nếu Trần Tuấn Kiệt có ở đây anh chắc chắn sẽ ở nhà cùng cô, dù sao thì công việc của anh cũng không nhiều bằng Vương Nhất Bằng.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn là nhớ đến Trần Tuấn Kiệt, Vương Hàn Tuyết thở dài, chỉ mới một ngày thôi mà, sao tự dưng lại như đã lâu lắm không gặp nhau vậy. Vương Hàn Tuyết cố thôi miên chính mình không nghĩ đến anh nữa, tiếp tục buồn chán tìm sách đọc.

44. Chương 44

Trần Tuấn Kiệt đứng trước cửa sổ phòng bệnh, nhìn những người bệnh đang đi dạo dưới vườn hoa, tâm trí lại dạo chơi ở nơi nào. Bà Sura bước ra từ phòng vệ sinh, nhìn cháu trai lại ngẩn người một chỗ. Một tháng ở lại đây ngày nào anh cũng ngẩn người vài lần, bà gọi mãi anh mới đáp lại một câu.

Lần trước bà nhập viện chỉ định ở lại mấy ngày kiểm tra, thật không ngờ bệnh tình chuyển biến xấu, bà phải nằm viện đến bây giờ, cháu trai cũng vì thế ở lại một tháng.

Bà biết cháu bà nhớ Jenny, bà đã khuyên anh trở về rồi nhưng anh không đồng ý, bà cũng thật hết cách.

Trần Tuấn Kiệt quay người lại đã thấy bà đang nhìn mình chằm chằm, anh ngượng ngùng ngồi cạnh bà. Thời gian này quả thật anh hay lơ đãng, nhưng anh lại không kiềm chế được mà luôn nhớ đến cô gái nhỏ của anh.

“Nhớ cô bé thì mau trở về đi, nhìn cháu thế này bà thấy cũng mệt.” Bà Sura lên tiếng khuyên nhủ.

Biết trước anh định nói gì bà liền nói tiếp: “Giờ sức khỏe của bà ổn định rồi, cũng sắp được xuất viện. Có Larry ở đây cháu còn lo gì. Cháu ở đây mà tâm hồn lại ở chỗ con bé, thế thì cháu ở lại đây có ích gì. Cần thận đến lúc cháu về muộn con bé lại chạy theo người khác mất rồi.”

“Bà, đợi bà ra viện rồi đuổi cháu đi cũng được.”

“Thằng nhóc ngang bướng. Hay là cháu lo sợ điều gì nên không về ngay? Sợ con bé còn nhớ người cũ? Hay là sợ không theo đuổi được con bé?”

“Bà, người đó rất quan trọng với cô ấy.”

“Chẳng phải cậu ta chết rồi ư? Con bé không thể sống mãi với kí ức. Cháu nếu yêu con bé thì hãy chăm sóc con bé, giúp con bé quên đi quá khứ, bắt đầu cuộc sống mới. Cháu nghĩ xem ngoài cháu còn người đàn ông nào yêu thương con bé như thế. Cháu chấp nhận để người khác ở cùng con bé ư? Cháu trai ngốc, yêu là phải mạnh dạn theo đuổi, cho cô ấy thấy cháu yêu cô ấy thế nào.”

Trần Tuấn Kiệt không nói gì, trong đầu nhớ lại câu nói của bà ‘Yêu là phải mạnh dạn theo đuổi, cho cô ấy thấy cháu yêu cô ấy thế nào’.

Không phải anh chưa từng nghĩ đến chuyện chủ động theo đuổi cô. Nhưng anh sợ bóng dáng Vũ Minh trong cô quá lớn, sợ rằng một khi anh nói ra sẽ khiến cô xa cách anh. Có lẽ anh đã quá nhu nhược, vì yêu cô mà trở nên yếu đuối thế này.

Anh nhớ lại anh của trước khi gặp cô, dám nghĩ dám làm, không quan tâm tới cái nhìn của người khác, chỉ cần mình cho là đúng thì sẽ bất chấp tất cả. Anh có lẽ nên tìm lại mình, tìm lại dũng cảm và mạnh mẽ của ngày trước để theo đuổi cô.

Bà nói đúng, ngoài anh ra có người đàn ông nào lại yêu cô nhiều như thế, ai chăm sóc cô tốt hơn anh chứ. Nghĩ thông suốt, anh nói với bà Sura.

“Bà ơi, cháu nên về thật rồi.”

“Quyết định rồi?”

“Cháu quyết định rồi. Dù cô ấy có không yêu cháu, cháu cũng làm mọi cách khiến cô ấy yêu cháu, chấp nhận bên cháu cả đời.”

“Tốt! Tốt! Thế mới là cháu trai bà chứ.”

Trần Tuấn Kiệt cười, nhanh chóng gọi điện thoại đặt vé máy bay về nước. Trở về bắt đầu yêu đương thôi.

45. Chương 45

Vương Hàn Tuyết bước thật chậm trên đường phố đông đúc. Hôm nay cô phải nắn nỉ mãi Vương Nhất Bằng mới cho cô ra ngoài một mình. Đeo tai nghe và bật máy nghe nhạc, cô gái nhỏ bước đi không mục đích.

‘...Thành phố bé đến thế thôi

Mà tìm hoài không thấy

Chút ấm áp, chút yêu thương riêng mình...’

Người đi ngoài đường tấp nập, nhưng toàn là những con người xa lạ không quen biết. Dù người có đông cũng không che lấp được sự cô đơn quanh quẩn nơi cô. Trước kia cô không cảm thấy gì, vì có một người luôn sẵn sàng đi cùng cô đến mọi nơi. Giờ người ấy không ở đây, cô thật không quen.

‘...Chiều đứng giữa ngã tư

Nhìn dòng xe tấp nập

Dừng lại bên quán nước, khu chợ vắng thừa người...’

Cô dừng chân, không biết nên đi về phía nào. Không phải cô chưa từng đi con đường này, chỉ là mọi lần đều có một người đi trước dẫn đường, mọi chuyện đã có anh lo, cô chỉ cần đi theo anh mà thôi.

‘...Nhạc Trịnh ngân lên nghe da diết gầy hao

Mùi thuốc lá bay bay

Mùi cafe sao đắng lòng...’

Bên trái cô là quán cà phê Rainbow, người đó đã đưa cô đến đây khá nhiều lần. Anh nói quán cà phê này làm cappuccino rất thơm, hình vẽ cũng đẹp. Cô bước vào, gọi một tách cappuccino theo thường lệ.

Mùi hương lan tỏa quanh đầu mũi, cô nhấp một ngụm, không cảm thấy ngọt ngào như trong trí nhớ. Trong trí nhớ cô và người đó thường so sánh xem hình vẽ cappuccino của ai đẹp hơn. Lần nào cô cũng tranh luận đến khi anh chịu thua mới thôi. Sau đó hai người cùng uống, vị ngọt thấm đến tận tâm.

Thanh toán xong Vương Hàn Tuyết tiếp tục đi dạo phố. Đi được một đoạn cô bỗng dừng lại. Trước mặt cô là cửa hàng áo cưới Mỹ Duyên, bức ảnh cưới treo ở ngoài cửa kính chính là hình cô và Trần Tuấn Kiệt.

Cô nhớ lại trò chơi chụp ảnh cưới của công ty áo cưới Mỹ Duyên tổ chức trong chuyến du lịch núi Tây Bắc, cô và anh là một cặp chụp ảnh cưới. Mặc dù không phải là đôi đạt giải nhất nhưng bên phía công ty lại muốn được dùng ảnh của hai người để làm ảnh quảng cáo cho công ty.

Bây giờ nhìn lại bức ảnh này, cô cứ ngỡ như quay lại quãng thời gian vui vẻ đó. Cô nhớ Trần Tuấn Kiệt thuê một chiếc xe máy rồi chở cô đi một vòng xung quanh. Anh chụp ảnh cho cô, sau đó còn làm thành một quyển album tặng cô.

Cô khi ấy cười rất tươi, là vì anh mà cười. Mỗi việc làm, mỗi hành động anh làm cho cô, cô đều nhớ rất kĩ. Nhớ lại kỉ niệm, cô lại càng nhớ anh.

Vốn là muốn ra ngoài thư giãn, không ngờ ra ngoài rồi lại càng thấy buồn hơn. Vương Hàn Tuyết chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình lại nhớ nhưng một người đến như vậy. Lúc trước khi yêu Hạ Vũ Minh dù có xa mấy tháng cô cũng không thấy buồn lòng như thế.

Thói quen quả là một thứ đáng sợ. Vương Hàn Tuyết vẫn cho rằng mình đối với Trần Tuấn Kiệt giống như với anh trai mình. Nhưng từ lần đi du lịch núi Tây Bắc với công ty, cô chợt nhận ra một thứ cảm xúc khác lạ dần nhen nhóm nhưng cô lúc đó lại không nghĩ nhiều.

Bây giờ cô mới nhận ra, có lẽ cô yêu anh thật rồi. Quen với việc anh bước vào cuộc đời cô, quen với việc thân cận anh, dần chìm vào sự yêu thương của anh từ lúc nào, để rồi không thể rời xa anh được nữa. Thích một người chỉ cần một ánh mắt nhìn, nhưng yêu một người, lại cần cả một quá trình hiểu biết về nhau.

Giờ đây trong tâm trí cô toàn bộ là hình ảnh về Trần Tuấn Kiệt. Khi anh cười mắt sẽ nhu hòa, khi anh buồn mắt sẽ ảm đạm, khi anh tức giận sẽ nắm chặt tay để kìm chế nóng nảy, lúc làm việc anh có thói quen uống trà.

Anh thích uống cà phê đen không đường, cách anh uống như đang hưởng thụ loại đồ uống tuyệt vời nhất. Anh không thích xem phim tình cảm suốt mướt, nhưng vì cô, anh có thể cùng ngồi xem cả ngày trời.

Bình thường anh tỏ ra lạnh nhạt với người khác nhưng thực chất con người anh lại là ngoài lạnh trong nóng. Anh quan tâm người khác một cách thâm lặng, anh chẳng bao giờ thể hiện ra, nhưng những hành động của anh đã chứng minh tất cả.

Đối với cô cũng thế, anh dùng những hành động thực tế nhất cho cô thấy tình yêu của anh với cô là thế nào. Nhưng cô vẫn luôn chìm đắm trong đau khổ với hình ảnh Hạ Vũ Minh mà không cảm nhận được tình yêu của anh, chỉ mặc nhận đó là tình cảm anh em hay bạn bè thân thiết. Có lẽ anh đã buồn lòng lắm. Cô có lỗi với anh, có lỗi với tình cảm của anh.

Nghĩ thông suốt tất cả, Vương Hàn Tuyết bỗng cảm thấy sương mù bao trùm cô lâu nay đã tan biến hết. Nếu cô đã từng phụ anh, vậy thì hãy để cô dùng tình yêu này bù đắp cho anh, yêu anh để sửa chữa lỗi lầm.

46. Chương 46

Đang định trở về nhà, Vương Hàn Tuyết bị thu hút bởi chiếc ô tô vừa dừng đối diện bên đường. Người đàn ông trong xe bước xuống, dáng người quen thuộc đã in sâu vào tâm trí cô nay đang xuất hiện trước mặt.

Cô ngơ ngàng đứng đó, ánh mắt trần trần nhìn theo bóng hình anh di chuyển gần đến cô. Trước khi phản ứng lại cô đã bị kéo vào một cái ôm ấm áp.

Trần Tuấn Kiệt siết cánh tay ôm lấy cô, nỗi tương tư một tháng nay từ khi nhìn thấy cô gái nhỏ đều tan biến hết. Cô không còn là một bức hình trong điện thoại, không còn là giọng nói chỉ được nghe qua mỗi lần gọi điện. Cô bây giờ là một con người bằng xương bằng thịt được anh ôm trọn trong vòng tay. Thật tốt!

“Kiệt, đừng đi lâu như thế nữa.” Cô thì thầm bên tai anh

“Được.”

“Cũng đừng bỏ em một mình như thế nữa.”

“Được.”

“Sau này anh đi đâu cũng phải đưa em đi theo.”

“Được.”

“Anh không còn từ khác để nói ư?”

“Em nói gì anh cũng đều đồng ý.”

Cô gái nhỏ cười khúc khích, áp mặt vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập, cảm thấy thật thỏa mãn. Trần Tuấn Kiệt buông cô ra, chuyển thành nắm tay cô.

Anh nhìn vào mắt cô, nói: “Tuyết, anh yêu em. Từ giờ anh sẽ theo đuổi em, cho đến khi em yêu anh và chấp nhận ở bên anh.”

“Anh không cần theo đuổi em.”

“...”

“Vì em yêu anh, nên anh không cần phải theo đuổi em nữa.” Vương Hàn Tuyết tinh nghịch nháy mắt.

“Thật ư? Tuyết, em nói thật?”

“Vâng. Em yêu anh, rất yêu anh, vô cùng yêu anh.”

Trần Tuấn Kiệt cười, niềm hạnh phúc không giấu được trên gương mặt anh.

“Anh rất vui. Tuyết, anh yêu em.”

Lần này Vương Hàn Tuyết chủ động ôm lấy anh, dùng hành động để anh biết, cô cũng yêu anh.

Người đi đường nhìn đôi trai gái đang ôm nhau, nhận ra họ là hai người trong bức ảnh ở cửa hàng áo cưới Mỹ Duyên, nghĩ rằng họ là vợ chồng liền hâm mộ tình cảm nồng nhiệt của đôi vợ chồng trẻ.

47. Chương 47

Hôm nay là sinh nhật Vương Hàn Tuyết, cô không tổ chức to, chỉ mời người nhà và bạn bè đến ăn cơm. Gia đình bà Sura đi máy bay về nước từ mấy hôm trước.

Vương Hàn Tuyết ở trong phòng cùng Lục Yến Ninh và Diệp Như Anh, bị hai người họ bắt ngồi yên trang điểm từ sáng tới giờ.

“Chỉ là bữa tiệc sinh nhật nhỏ thôi mà, hai người có cần trang điểm kỹ thế không?” Vương Hàn Tuyết oán trách, cảm thấy mình như con búp bê mặc hai người vẽ loạn.

“Cậu là nhân vật chính, không thể ăn mặc xuề xòa được. Nào nào, lại đây thử bộ váy này đi, mình đặt làm riêng theo số đo của cậu đây.” Diệp Như Anh không để ý lời kêu than của cô bạn, đưa bộ váy trên tay cho cô thay.

Vương Hàn Tuyết thay váy, chiếc váy màu trắng xinh xắn, dáng váy ôm người khiến vóc dáng cô hiện ra không bỏ sót. Hai người trong phòng nhìn mà mắt sáng cả lên, cảm thấy cô gái trước mặt thật là xinh đẹp.

“Chị Hàn Tuyết, đây là bộ trang sức em thiết kế nhờ anh em đặt làm, cả thế giới chỉ có một thôi đó.” Lục Yến Ninh cầm hộp trang sức, giúp Vương Hàn Tuyết đeo dây chuyền. Viên kim cương trên dây chuyền sáng lấp lánh, rất hợp với chiếc váy cô đang mặc.

Diệp Như Anh nhần tin cho ai đó, sau khi nhận được tin nhắn trả lời thì nháy mắt với Lục Yến Ninh đầy mờ ám. Vương Hàn Tuyết đang ngắm mình qua gương nên không nhìn thấy động tác giữa hai người.

Lúc Vương Hàn Tuyết đi xuống, Vương Tử, Lục Hạo Thiên và Vương Nhất Bằng đã ở dưới đứng chờ. Thấy cô gái nhỏ xinh đẹp như thế họ liên tục khen ngợi. Sau đó Vương Nhất Bằng dẫn Vương Hàn Tuyết đến phòng khách, những người kia cố ý đi chậm lại phía sau.

Trong phòng khách, Trần Tuấn Kiệt đã bố trí xong mọi thứ, bóng bay trái tim treo đầy phòng, chỗ anh đứng là chín mươi chín bông hoa hồng xếp thành hình trái tim, ở giữa còn rắc chút cánh hoa.

Vương Hàn Tuyết được Vương Nhất Bằng dắt tay đến phòng khách, mẹ Vương sau khi thấy hai người thì đến thay thế chỗ Vương Nhất Bằng cầm tay cô lại gần chỗ Trần Tuấn Kiệt đứng.

Vương Hàn Tuyết từ lúc bước vào phòng đã bị thu hút bởi cách bài trí nơi đây. Nghĩ đến khả năng có thể xảy ra, cô có chút hồi hộp nhưng nhiều hơn là cảm động và vui mừng.

Đến trước mặt Trần Tuấn Kiệt, anh đưa tay ra, mẹ Vương trao tay cô cho anh rồi lùi lại phía sau đứng cùng mọi người. Trần Tuấn Kiệt nắm bàn tay nhỏ bé trong tay mình, đưa cô đứng trong hình trái tim bằng hoa hồng.

Nhìn vào mắt cô, anh nói: “Từ khi ba mẹ mất, anh bước chân vào xã hội đen, nhìn đủ mọi dơ bẩn của cuộc đời. Anh từng nghĩ mình sẽ sống mãi nơi tăm tối, sẽ không yêu một ai, cô đơn cho tới lúc chết. Nhưng em đến, cho anh ánh sáng, cho anh ấm áp, khiến anh lần đầu biết nhớ nhưng lưu luyến một người. Là em dắt anh ra khỏi bóng tối, để anh làm lại cuộc đời mình. Hàn Tuyết, cuộc đời này của anh, chỉ cần mình em, chỉ yêu mình em. Anh không dám hứa sẽ cho em những thứ tốt nhất, nhưng những gì tốt nhất của anh, đều dành tất cả cho em.”

Trần Tuấn Kiệt quỳ một gối, lấy hộp nhẫn từ trong áo, mở ra, đưa đến trước mặt cô: “Hàn Tuyết, Trần Tuấn Kiệt yêu em. Em đồng ý để anh được chăm sóc em cả đời chứ?”

Vương Hàn Tuyết cảm động, cuộc đời này, được anh yêu, được yêu anh, với cô là điều tuyệt vời nhất. Cô nói vâng, đặt tay mình vào tay anh, nhìn anh đeo nhẫn lên tay cô, hạnh phúc đến rơi nước mắt.

Những người chứng kiến cũng vui mừng cho hai người. Bà Sura đứng cạnh con trai và con dâu, thầm giơ ngón cái lên với cháu trai mình. Mẹ Vương đã vượt nhòa, vui vì con gái đã tìm được bến bờ hạnh phúc. Vương Tử và Diệp Như Anh nắm tay nhau nhìn một màn cảm động này, hi vọng tình yêu của họ cũng có hồi kết đẹp thế này.

“Thật cảm động mà.” Lục Yến Ninh vừa khóc vừa nói. Vương Nhất Bằng lau nước mắt cho cô nói: “Nếu em thích, sau này anh cũng sẽ cầu hôn em như thế.” khiến Lục Yến Ninh ngượng ngùng đỏ cả mặt. Duy chỉ

có Lục Hạo Thiên nhìn xung quanh ai cũng có đôi có cặp lại thấy bản thân thật là quá cô đơn, phải mau chóng tìm bạn gái thôi.

* * *

Nước biển xanh trong, vì là sáng sớm nên sóng biển vỗ nhẹ nhàng, gió mang theo mùi vị của biển bay khắp nơi. Trần Tuấn Kiệt dắt tay Vương Hàn Tuyết đi dạo trên bờ biển.

Buổi sáng gió còn se se lạnh, Vương Hàn Tuyết vô thức xoa cánh tay. Trần Tuấn Kiệt từ phía sau vòng hai tay ôm cô gái nhỏ vào lòng, truyền hơi ấm từ người anh sang cho cô. Cô gái nhỏ thuận thể dựa vào người anh, ôm lấy tay anh trước người mình.

“Kiệt, anh nhớ lần đầu gặp anh em đã nói gì không?” Vương Hàn Tuyết hỏi.

“Em nói gì?”

“Em đã nói sẽ bảo vệ anh, không để bọn côn đồ bắt nạt anh, em sẽ là chị gái bảo kê cho anh.”

Trần Tuấn Kiệt nhớ đến gương mặt đáng yêu của cô khi nói câu đó thì bật cười.

“Phải rồi, lúc đó em là nữ anh hùng, đánh đuổi bọn gian ác để cứu anh.” Cô chẳng có chút võ phòng thân, nhưng lại là kiểu người ‘thấy việc bất bình thì rút dao tương trợ’.

“Hừ! Em rõ ràng là bị anh lừa. Anh biết võ mà còn đứng yên cho bọn côn đồ đánh, còn chờ em đứng ra cứu anh.” Cô gái nhỏ hừ một tiếng, bắt đầu tính nợ cũ.

“Oan quá. Anh lúc đó đã biết em đâu mà lừa em. Anh chỉ là tâm tình không tốt, không muốn đánh nhau với bọn chúng.”

“Còn lúc em bắt chuyện với anh nữa, anh làm ngơ chẳng đoái hoài gì tới em.”

“Chuyện đó là anh sai. Sau này anh quan tâm em thật nhiều, được không?”

Trần Tuấn Kiệt ngay lập tức nhận lỗi, anh có giải thích kiểu gì thì cô cũng nói lí lẽ bắt anh nhận thua được. Anh nên thức thời mà xin lỗi trước, tránh cho cô gái nhỏ tức giận sẽ không để ý đến anh, vậy thì anh thảm rồi.

“Nể tình bao lâu nay anh chăm sóc em rất tốt, coi như lấy công chuộc tội, em sẽ rộng lượng mà tha thứ cho anh.”

“Cảm tạ bà xã gờ cao đánh khề.”

“Anh sau này lại càng phải yêu thương em nhiều hơn, chăm sóc em tốt hơn nữa.”

“Bà xã có lệnh, anh đây không dám làm trái.”

Cô gái nhỏ thỏa mãn gật đầu. Hai người không nói gì nữa. Một lúc sau, Vương Hàn Tuyết quay người lại.

“Tuấn Kiệt.”

“Sao em?”

“Cảm ơn anh.”

“Sao lại cảm ơn anh?”

“Vì anh đã có mặt trong cuộc đời em, ở bên em lúc em cần anh nhất.”

“Ngốc quá. Dù em có cần anh hay không, anh vẫn sẽ luôn bên cạnh em.”

“Anh biết không, anh chính là ánh nắng những ngày đông, thứ ánh nắng ấm áp nhất của cuộc đời em.”

Trần Tuấn Kiệt cúi người hôn cô, có những lời này của cô, anh thực mãn nguyện.

Gió thổi lá phượng bay lên cao, mang theo những nụ hôn rực rỡ sắc màu.

THE END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-anh-nang-nhung-ngay-dong>